Sonsuz 'Bir' Aşk

(Kıyamet Zamanı)

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Şu bir gerçek ki, biz sana apaçık bir fetih nasip ettik.

Ki Allah senin günahından geçmiş olanı da gelecek olanı da
bağışlasın, nimetini senin üzerinde tamamlasın
ve seni dosdoğru bir yola kılavuzlasın.

Ve Allah sana onur ve kudret dolu bir yardımla destek verecektir.

O odur ki, müminlerin gönüllerine, imanları beraberinde
iman geliştirsinler diye, mutluluk ve huzur indirdi.
Yalnız Allah'ındır göklerin ve yerin orduları.
Alîm'dir Allah, Hakîm'dir.

İnanmış erkekleri ve inanmış kadınları, altlarından ırmaklar akan
cennetlere sokması içindir bu. Sürekli kalıcıdırlar orada. Ve onların
çirkin davranışlarını örtüp gizlemesi içindir.
İşte bu, Allah katında çok büyük bir kurtuluş ve eriştir.

Fetih 1-5

Biz onların haberlerini sana doğru bir şekilde anlatacağız.
Şu bir gerçek ki onlar,
Rablerine iman etmiş bir yiğitler grubuydu.
Ve biz de onların hidayetlerini artırdık.

Kalpleriyle aramızda bir bağ kurduk/kalplerini
dayanıklı kıldık. Kalkıp şöyle dediler:
“Rabbimiz, göklerin ve yerin rabbidir. O’ndan başka hiçbir
ilaha yakarmayız. Aksini yaparsak saçma söz söylemiş oluruz.”

Kehf 13-14

Kullarım sana benden sorarlarsa ben Karîb’im, gerçekten
çok yakınım. Dua edenin çağrısına, bana çağırıp yakardığı anda
cevap veririm. Hadi onlar da bana karşılık versinler,
bana inansınlar ki doğru ve iyiyi bulabilsinler.

Bakara 186

‘Bir’ Hayati Sır ‘söz’ü!

Bu kitapla birlikte yazının bizi getirdiği ‘bir’ yer var! ‘Kalb’lerimizde her an canlanabilme ihtimali olan ‘bir’ ‘söz’ün varlığını biliyoruz artık! ‘Kalem’in kelimeleriyle yazılmış, ama daha tamamlanamamış ‘bir’ kâinat bilgisi... “İnsan ‘bir’ hayati sırdır... Ve Cennet’te ‘bir’ aslı vardır... Ve bu ‘bir’leşme gerçekleştiğinde, ‘hakikat’ görünür olacaktır!”...

Sözün sahibi ‘bir’dir... Ama ‘kalem’in yazdığı sözlerin sahibi, ‘biz’lerin kalbinde tek ‘bir’dir... Ve o sözler işte, ‘biz’e lütfedilmiş ‘hayati sır’lardır!

İçinde olduğumuz zaman bizi ‘bir’‘bir’imize bildirecektir... Sır olan kelimeler ortaya çıkacaktır... Çünkü annelerimizle vedalaştık biz... Ve ‘rahim’lerden ayrıldık şimdilik...

Her görünmenin elbette bir riski vardır... Çünkü şeytan, nefsin görünür halini sever... Ve onu kışkırtmak için her şeyi yapar...

‘Hayati Sır’a şeytanın yaptığı her kışkırtma, inşallah onun Cenab-ı Allah’a daha yakın olabilmesi için bir vesile olacaktır...

Dua buyurun lütfen...

(‘Biz’ler ‘bir’er okuyucu olarak, eğer bu kitaptaki ‘söz’leri her ‘oku’yabildiğimizde, kalbimizde yeniden canlandırıp, ‘biz’i ‘bir’ rahim gibi sararak, hepimizi içine alacak bir dua zinciri oluşturamazsak, belki de bundan sonraki kitabı yazabilecek ‘kalem’i bir daha ‘hiç’ göremeyebiliriz!

Çünkü İstanbul artık ‘kıyam’ edebilir ve ahir zaman başlar!

(Zamanın sonu daha gelmeden, eğer ‘şimdi’, ‘kalb’lerimizde ‘bir’ olabilmeyi başarabilirsek, hep ‘bir’likte şuna dua edelim ki, Mehdi Aleyhisselam inşallah bir an önce bize görünsün ve o şanlı sancak açılsın artık!

Ey!

Ve ‘söz’e giriş!

Yeni ‘bir’ başlangıç... ‘Tarih’ bitiyor artık... Söz ‘bir’leniyor ve tarih kalmıyor... Tarihi yazanlar zaten ‘biz’den değillerdi... ‘Şimdi’ her an ‘bir’ direniş var... Zulüm de bitecek inşallah bu biten tarihle birlikte...

Ve yeni bir söz başlıyor... ‘Bir’ Cennet sözü... İstanbul’dan Şam’a ve oradan da Kudüs’e kadar yayılıyor işte ‘adalet’ ve ‘hidayet’... Tüm mazlumlar ‘bir’ araya geliyorlar şimdi... Hepsinin ellerinde ‘iyiliğin kılıcı’ var...

İstanbul kıyam edecek çok yakında!

Mehdi Aleyhisselam bekleniyor!

Ey!

Dua buyurun lütfen...

Hayykitap - 177
Gizli Hazinenin Keşfi - 12

Hayati Sır
SONSUZ ‘BİR’ AŞK
(Kıyamet Zamanı)

Kapak: Latif Çetinkaya
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay
1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2012

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No:36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com

Bu kitabın telif hakları Hayykitap’a aittir.
Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Hayati Sır

SONSUZ
‘BİR’
AŞK

(Kıyamet Zamanı)

hayykitap

Aşkın olan tek ‘bir’ söz vardır! O da Kur’an-ı Kerim’dir...

İnsan ‘aşk’ ile sever... ‘Aşk’sız ‘bir’ insan olmaz... İnsan ‘aşk’sız kalınca kendini bir ‘şey’ sanır... Ve ona hizmet eder... Oysa insan ‘aşk’la yaratılmıştır... Ve ‘bir’dir!

Hangi insan kendini bir ‘şey’ sanırsa, o artık şeytanın dostudur... Ve yüzü ona dönüktür... Kıblesi yoktur...

İnsanlar ‘bir’‘bir’lerini ‘aşk’ sayesinde bulurlar... Ve birbirini bulan çiftler ‘bir’ aile olurlar...

Aile, ‘bir’liğe giden yolun ilk basamağıdır... İşte bunun için ‘şeytan’ aileye düşmandır... Ve ailedeki ‘bir’liği parçalamak için elinden gelen her ‘şey’i yapar...

Çiftler birbirlerini sevdiklerinde ve ‘bir’ olmayı başardıklarında, şeytana yer kalmaz... Şeytan ancak bu ‘bir’liğin sağlanamadığı ilişkilere çöreklenmiştir...

Dünya hayatı kısadır... Oysa ‘bir’ evlilik uzundur... İnsan inşallah sevdiğiyle, Cennet’te de ‘bir’ olacaktır... Yeter ki ‘çift’ olanlar bu dünyada ‘bir’liği seçebilsinler... Ve Cenab-ı Allah’ın lütfuyla ‘bir’‘bir’lerini bulabilsinler...

Cennet hayatı ‘bir’dir! Cennet’te ‘öteki’ olmaz... Bu dünya ise ‘çift’lerin dünyasıdır... Ne zaman ki o ‘çift’ler bu ‘bir’liği yakalayabilirlerse, işte onlara bu dünya ‘Cennet’ olur...

‘Cennet’ bizim anayurdumuzdur... Bu yüzden Cennet, annelerin ayaklarının altındadır... Nasıl annelerle ‘bir’ olarak bu dünyaya geliyorsak, eşimizle de yine ‘bir’ olarak bu dünyadan ayrılmalıyız! Yani ‘bir’ rahim içinde! Ey!

‘Rahim’ olan her zaman bizi korur... Ve Cennet’ine alır... Ey!

Cennet ‘bir’ ‘rahim’ hayatıdır... İç içe ‘bir’ hayattır... ‘Aşk’ın ‘bir’ hayat... Ve kendisinin ‘aşk’ olduğu ‘bir’ hayat! Ey!

‘İnsan’ın zamanı bu dünyada ve Cennet’te ‘bir’dir! ‘Aslında’ ‘bir’dir! Ey!

Zaman ‘bir’ olunca, ‘aşk’ da ‘bir’dir!

Aşkın olan zaman ‘aslında’ ‘bir’dir!

İnsanın ‘aslı’ Cennet’tedir derken bunu kastediyoruz...

Aslı ile ‘bir’ olan insan!

İşte hep söylemeye çalıştığımız o tek ‘bir’ hakikat budur!

Ey!

Elbette bu kitap da Cennet’teki ‘aslı’ ile birdir!

Inşallah siz de bu kitabı okurken, Cennet’teki ‘aslı’nız ile ‘bir’ irtibat kurabilirsiniz! Ve o tek ‘bir’ hakikate varabilirsiniz!

Ey!

Yazdığımız her ‘söz’den sonra muhakkak, hiç istemeden bile olsa, eğer bu ‘bir’liği bozucu bir söz etmişsek, edebilmişsek, Cenab-ı Allah’ın sonsuz affına sığınırız... Ve hemen tövbe ederiz...

Gayret bizden, tevfik Allah’tandır.

Gecenin ışıltılı gözleriyle şeytan ve sözün sınırı!

‘İnsan’ın ‘kendi’ ile ‘bir’ sorunu varsa, şeytan oradadır! ‘Arzu’ dolu ‘bir’ hatırlama! ‘Günah’a yaklaşma temayülü... Ve ardından gelen pişmanlık... Ama ne yazık ki Cennet’ten çıkarılmış ve dünyaya indirilmişsindir...

Dünyada yoklar seni şeytan... Bir günaha sokuluş... Bir sınır bilmeme... Hep kendini tanımak uğruna... Çok tuhaf aslında... ‘İnsan’ kendini hiç ‘şeytan’ aracılığıyla tanıyabilir mi?

Dünyadaki geceler, insanı bazen bir kötülüğe çağırır... Sanırsın ki insan, kötü bir ‘şey’dir! Bu ‘arzu’suna aldanır insan... Ve günaha sokulur işte!

Yalnızlık bir ‘kötülük’ başlangıcıdır... Arzu dolu bir boşluktur yalnızlık... Ve o boşluğu bazen ‘şeytan’ doldurur...

‘İnsan’ yalnız kalmamalı... Yalnız kalsa bile o yalnızlığını ‘bir’ kaleme dönüştürmeli... Yazarak çoğalmalı... Ey!

‘Yazı’ elbette tek başınayken yazılır... ‘Bir’ kalem yazar... Ve yazdıkça yalnızlıktan kurtulur... ‘Kelimeler’iyle kâinatı seyreder... Dünya hayatından uzaklaşır... Şeytanını yener! Ve secde eder...

Cenab-ı Allah’ın yardımı gelmiştir ona... Gecenin karanlığında, bir arzu içinde, vücuduna sokulan şeytandan kurtulmuş ve Rabbini bilmiştir... Kendini tanımıştır... Dünya hayatı geçicidir... Gecenin o ışıltılı gözleriyle kendisine sokulan şeytanın, gelip geçici olduğunu anlamıştır... İnsan günah işleyerek kendini tanıyamaz... Aslından uzaklaşır o zaman... Cennet’te kendini bekleyen aslını bir daha göremez... Ey!

Cehennem budur! Aslını kaybetmiş bir suret olarak yaşamak... ‘Nur’ olmak varken, ‘nar’ olmak... Aslına kavuşamamanın verdiği ‘aşk’ acısı ile yanmak, kavrulmak... Onu bir daha göremeyeceğini bilmek... Bu ‘aşk’ acısı insanı, şeytana çevirir... Cehennem’e ‘odun’ yapar!

‘Günah’ işlemesinin nelere bedel olacağını bilebilseydi insan, hiç günah işleyebilir miydi? ‘Aşk’ını tümüyle kaybetmek... Şeytan, bunu ister işte... ‘İnsan’ın aşkını tümüyle kaybetmesini... Ve işte bunun için gecelerin ışıltılı gözleri çok tehlikelidir... Sizi kör eder... Asıl aşkınızı görememeniz için kalbinizin aynasını karartır... Ve siz bir daha o aynada kendinizi göremezsiniz... Her aynaya baktığınızda, gecenin ışıltılı gözleriyle, şeytanın size sokuluşunu seyredersiniz...

Kalbinizin aynasını ‘temiz’ tutabilmişseniz, şeytan sizi aldatamaz... Oradaki ‘Cennet’ görüntüsünü siz, şeytanın ‘kör’ yüzüne değişmezsiniz... Şeytan sizde ‘hayat’ bulamaz! Çünkü sizin aslınız Cennet’tedir... Ve her an sizi seyretmektedir kalbinizin aynasından... Kalbini karartanların, Cennet’teki asılları ile irtibatları kesilir... Onlar artık şeytanın dostları olmuşlardır...

Aslında bir Cennet sözü ile şeytana kalbinizi kapatırsınız... Yeter ki o sözü, şeytan size unutturmasın... İşte bunun için her daim Cenab-ı Allah'ı 'Esma'larıyla zikretmelisiniz... Ve 'kalem'in yazdıklarını 'oku'malısınız... Kâinatı 'oku'yabilen 'bir' insana, şeytan hiçbir 'şey' yapamaz...

Onun işi gecenin ışıltılı gözlerine aldananlarladır... O gözlerin arkasında bir şeytan arzusu vardır... Ve şeytanı tatmin etmek çok zordur! İnsan ne yaparsa yapsın onun arzusunu gideremez! Şeytanın insana kötülüğü de bir aşk yüzündendir... Ve bu yüzden lanetlenmiştir... Ey!

Sözün sınırına geldik yine! Ve sustuk...

Çünkü aşk 'aslında' 'bir' 'söz' dinleme sanatıdır!

Elbette en doğrusunu Cenab-ı Allah bilir.

Bir ‘Cennet sözü’ ile nefsimizi şeytanın elinden kurtaralım!

İnsan ‘aslında’ sessiz bir varlıktır! ‘Söz’ daha başlamamıştır... ‘Bir’ Cennet sözüyle başlayacaktır ‘asıl’ konuşma... Ve her ‘kelime’ ‘bir’ hakikati gösterecektir... ‘Bir’ iman hakikatini... Ey!

‘Kelimeler’ ‘bir’ Cennet sözü için öğretilmiştir ‘insan’a... Ama insan bu ‘söz’ün değerini bilememiştir... Ve ‘Cennet sözü’nü kaybetmiştir... Mehdi Aleyhisselam inşallah kelimelerimizi yeniden Cennet iklimine kavuşturacaktır...

‘İnsan’ bu dünyada da Cennet kelimeleriyle konuşabilirse, varlığın sessizliği bozulmaz... Ve herkes yeniden ‘bir’‘bir’ini anlar! Şeytana bu dünyada bir yer kalmaz!

Varlığın sessizliğini bozan şeytandır! Şeytan araya karışmasaydı herkes birbirini anlardı... Bugün, şeytan tüm teknolojisiyle ‘insan’ı kendine bağımlı yapabilmiş ve böylece her konuşmanın arasına girmiştir... İnsanlar neredeyse, şeytan teknolojisi olmadan birbirleriyle

irtibat kuramaz hâle gelmişlerdir... Onun bu kapsama alanı içinde hep birlikte yanmaktadırlar...

Mehdi Aleyhisselam, şeytanın teknolojisini ‘insan’ların arasından çıkaracaktır... ‘Bir Cennet sözü’ ile konuşunca, ‘kalb’ler onu duyacaktır... Ve ‘iyiliğin kılıcı’ ile insanların şeytanla olan irtibatını kesecektir... Manevi fetih böyle başlayacaktır! İnsan yeniden aslına dönecek ve varlık, dünya öncesi sessizliğine kavuşacaktır!

Cennet ‘sessiz’dir! Varlığın yeniden sükûna ermesi için şeytanın nefsle ilişkisinin kesilmesi zarurettendir... ‘Bir’ Cennet sözü ile insan, nefsine hâkim olur... O sınırsız nefs, insanın sınırlı varlığını artık kabul eder ve kendinden mutmain olur! Bir daha şeytanın oyununa gelmez!

‘İnsan’ artık Cennet’e geri dönebilir... Çünkü benliği sükûna ermiştir...

Ey ihtiyaç! Ey ‘bir’ ihtiyaç üzerine yaratılan ‘insan’! Sen nefsini bildiğin an Rabbini de bilirsin... Ve bir daha ondan ayrı düşmek istemezsin...

İşte ‘Mehdiyet’ üzerine yaşama isteğimiz bu ‘bir’lik arzumuzdan kaynaklanmaktadır... Çünkü bu ahir zamanın başlangıcında, her zamankinden daha çok ‘bir Cennet sözü’ne ihtiyacımız var... Ve bugün ‘Cennet sözü’nü yeniden diriltmek ancak Mehdi Aleyhisselama nasip olacaktır...

Yeter ki ‘biz’ bu sözü işitmeden önce nefsimizi bilelim...

Şeytanla nefsimizin ilişkisini kesip, onu aradan çıkartalım ve varlığımızı yeniden o Cennet sessizliğine kavuşturalım...

Nefsini bilip, Rabbini de bilenlerden olalım...

Ey!

Şeytana karşı o ‘bir’ hâlin içine ancak ‘dua’ ile girebiliriz!

İstanbul, yüzünü dönünce Mekke’den Kudüs’e, şeytan şaşırır... O, tapınakla meşguldür... ‘Şam’ oyalamacasına aldanmamıştır ‘İstanbul’! Şeytanın, Kudüs’teki meşguliyetini fark etmiştir... ‘Tapınak’ yeniden inşa edilmeye çalışılmaktadır...

‘Demir’den olan hiçbir aygıt kullanılmayacaktır yine... Ve ‘kutsallar kutsalı’nın duvarları saf altınla kaplanacaktır... ‘Demir’ hiçbir şekilde tapınağa sokulmazken, ‘altın’ tapınağın en gizli odasını çepeçevre kuşatacaktır! Ve bu odaya girmesine izin verilen üç ‘kabalist haham’dan hangisi yeniden dışarıya çıkabilirse, işte o açıklayacaktır medyum medyaya ‘yeni dünya düzeni’ni!

Ama ‘İstanbul’ bu planın uygulamaya konmasını engellemektedir... ‘Mescid-i Aksa’ ‘biz’e emanettir! Secde kardeşleri her ne olursa olsun Mescid-i Aksa’yı inşallah koruyacaklardır... Ey!

Ve ‘İstanbul’ şu an manyetik bir saldırı altındadır... Elimizde ‘dua’larımızdan başka hiçbir ‘güç’ kalmamıştır... İhlâslı ‘bir’ kalbin duası ile korunacaktır ‘İstanbul’... Evet, tüm ‘kalb’ler ‘bir’ olabilirlerse

o ‘dua’ anında, işte o ‘bir’ kalbin duası, yıkacaktır inşallah şeytanın tüm kulelerini...

‘İnsan’, ‘bir’‘bir’i ile buluşunca, onların duası ‘Mescid-i Aksa’yı kurtarır... Çünkü o zaman ‘İstanbul’ yeniden fethedilecektir... Manevi ‘bir’ birlikteliğin karşısında hiçbir ‘şey’ duramaz! Ey!

Şeytan bu ‘bir’likteliği bozabilmek için tüm dünyayı kapsama alanına dâhil etmeye çalışmaktadır... Radyasyon denizinin içinde yanarak yüzmektedir, insanlık... ‘Cin’ler her tarafımızdan kuşatmışlardır ‘biz’i de... Ya secdeler olmasa... ‘Bir’ kardeşlik olmasa... Dağılıp gidecekti işte ‘manevi vücut’!

Ey İstanbul! Ey hâlâ ‘bir’ manevi vücudu olan İstanbul! Ayağa kalk artık! Şeytan, Kudüs’te Mescid-i Aksa’yı yıkıp, tapınağı yeniden inşa ederek, ‘dünya kralı’nı yeryüzüne çıkarmaya çalışıyor! ‘Biz’im ‘manevi vücud’umuzu tehdit ediyor... İstanbul! Ey İstanbul! Şimdi dua vakti işte!

(İçine girdiğimiz süreç, her mümin için hayatî bir önem taşımaktadır... ‘Dua’larımız ile ilk önce kendi vücudumuzu, sonra da hepimizin o ortak ‘manevi vücud’unu ‘bir’leyip, koruyabileceğiz inşallah...

‘Dua’ ‘bir’ ortak dildir... Hepimizin ortak olduğu o ‘manevi vücud’un dili ‘dua’dır... ‘Biz’ ‘bir’‘bir’imizle ancak ‘dua’ ile konuşup, anlaşabiliriz... ‘Kelimeler’imiz ‘dua’ ile canlanır, ‘hayy’ olurlar... ‘Bir’ Cennet sözü karşısında şeytan çaresiz kalır... Çünkü hiçbir ‘insan’, Cenab-ı Allah’tan yardım gelmeden, ‘bir’ Cennet sözünü kuramaz...

Şeytan, o ‘Cennet sözü’nün asıl sahibini bildiği için kaçacak yer arar... Ve ‘manevi vücut’ kurtulur...

İhlâslı her ‘dua’, içinde böylesi ‘bir’ ebedî güç taşırken, insan şeytana karşı ‘dua’ etmeyip de ne yapacaktır! Çünkü şeytanın tüm planı, insanı kendine bağımlı kıldığı teknolojik aygıtlar vesilesiyle, onun üzerine hiç durmadan ‘ışın’larını göndererek, onu bir ‘hâlsiz’liğin içine hapsetmektir!

Oysa insan ancak ‘dua’ ile ‘bir’ hâl kazanır ve şeytanın karşısında durabilir!

Ey!

Ey secde kardeşleri, İstanbul için artık görünmeye hazır mısınız?

İstanbul'a 'anadolu'nun akın etmesi bu 'dua' zincirinin devamlılığı içindir... Her konuya sadece 'ekonomik' açıdan bakanlar, bu hassas teraziyi göremezler... Dünya, metafizik 'bir' hareketlilik içindedir... Sadece ekonomik verilerle bakarsanız, hiçbir konunun tamamını göremeyebilirsiniz... İstanbul, 'anadolu'dan gelen o 'mazlum' insanların dualarıyla inşallah yeniden 'diriliş'e geçecektir... 'Toprak'tır anadolu insanı... Onu kolayca bahçelerden koparıp, beton kulelere hapsedemezsiniz... Onun mescidi, tek katlı evinin en sade odasıdır... İhtişamlı camileri de sevmez onlar... Güneş içinde kalmış, sıcacık o küçük köy camileri onlar için göğe en yakın yerlerdir... Ve ihlâslı 'dua'ların mekânları da buralardır... Basit ve gösterişsiz olanla, en 'mazlum' olanın 'bir'likteliği! Ey!

Bir ağaç altında, o sıcak toprağın üzerinde kılınan namaz, Peygamber Efendimize en yakın olan namazdır belki... Bu namazın içinde imamlığımızı, Allah'ın o en sevgili kulu, habîbi, Peygamber Efendimiz yapar...

‘İslam’ hep en basit ve gösterişsiz olanla, en ‘mazlum’ olanın ‘bir’likteliğinde hakkını bulur, bulabilir...

‘İstanbul’ yeniden bir ‘İslam’ şehri olacaktır... Bütün gökdelenlerinden kurtulacaktır... İnsanlar bahçelerine geri döneceklerdir... ‘Ekonomik’ olan ‘şey’ sadece ihtiyaç sınırları içinde kalacaktır! İhtiyaç dışı tüketim sona erecektir... Anamalcı sistem tüm kurumları ve dostları ile birlikte tarihe gömülecektir... İman etmiş ‘bir’ insan kalbinden daha değerli hiçbir ‘şey’ olmayacaktır...‘Mazlum’ olan en değerli olandır... ‘Güç’ terk edilecektir... Ebedî bir ‘adalet’ için gücün tek sahibi Cenab-ı Allah’tır... İnsan tek başına adaletli olamaz... Ancak Kur’an-ı Kerim’in rehberliğinde ‘adalet’ kazanabilir ve bu ‘adalet’ o zaman ‘bereket’li olur... Ey!

İstanbul, ‘bir’ Mehdiyet şehridir... ‘Mehdi’, Allah’ın hidayetine vâkıf olandır... Şeytanın ihtişamından en uzak olandır... ‘Gösteriş’ denen ‘şey’ şeytana aittir... ‘Bir’ mümin, bu dünyadaki tüm ihtişamlardan kaçar... Neredeyse varlık âlemine çıkmaktan bile çekinir... Bir iyilik yapsa, bu iyilik bile içinde gizli bir bilinme arzusu taşıyabilir diye tereddüt duyar... Ey İstanbul! Secde kardeşlerinin suretleri bu yüzden bilinmez... Olabildiğince kendi yüzlerini gizlerler... Medyum medyanın o ‘kirli’ ekranlarına bulaştırmamaya çalışırlar... ‘Temiz’ kalmak onlar için hayati ‘bir’ zorunluluktur... ‘Kelimeler’inin bile ateşten ekranlarda yazılı olmasından hicap duyarlar... İsterler ki hep ağaçların yaprakları üzerinden okunsunlar, ‘oku’nabilsinler... Ey!

Ama bugün dünyada yaşanan zulüm, ‘Mehdi’yi görünmeye zorluyor! Secde kardeşlerini fiziki olarak ‘bir’ araya gelmeleri için sıkıştırıyor... ‘Saff’ları artık ‘bir’leyin diyor... Ve ‘İstanbul’ işte ‘bir’ işaret bekliyor! ‘Dua’larla ‘bir’likte ayağa kalkacağı zamanın ‘bir’ işareti! Ey!

Hazır mısınız sizler de? Bu işareti alınca, ‘İstanbul’la ‘bir’likte şeytanın karşısında ayağa kalkmaya ve ‘bir’ ihtiyaçtan ötürü bilinmeye hazır mısınız şimdi, ey nur yüzlü, secde kardeşlerim?

‘Bir’ an önce ‘bir’ ses verin artık!

Ve dua buyurun lütfen...

Ey İstanbul ayağa kalkmaya hazır mısın?

Dağların taşların bile secde ettiği Rabbim... Muallâk kayasının secde ettiği Rabbim... Bu dünyada ‘muallâk’ olarak hiçbir şey bırakmayan Rabbim... Bizler senin kullarınız... Senin her ‘söz’ünü dinleyen ‘bir’ kullarınız inşallah...

Kur’an-ı Kerim ile hayat bulur, yine onun ‘bir’ sözü ile yok oluruz bu dünyada... Ve öyle ‘iman’ ederiz ki ‘biz’, Cennet’in kapıları hiç açılmasa bile bize, sana secde etmekten asla vazgeçmeyiz, geçemeyiz... Biliriz ki senin ‘bir’ sözünle Cehennem bile Cennet olur bize... Ey!

‘Bir’ Cennet sözü duyunca, nerede olursak olalım yüzümüzü kıbleye çevririz ve hemen secde ederiz... ‘Emin’ ‘bir’ ‘kul’ olmak budur... Sürekli ‘bir’ secde hâli içinde olmak ve Kur’an-ı Kerim sesinden hiç ayrılmamak... ‘Ses’ duyulmaz olunca da o mekânı terk etmek...

Kalbin çarpması ancak Kur’an-ı Kerim sesiyle mümkündür... Aklın duymasa bile ‘kalb’ o sesi her zaman duyar... Ne zaman ki duyamaz olur, işte o an ‘kalb’ ölür... İnsanlar birbirlerine işte bunun için ne kadar ‘kalpsiz’mişsin derler... Ve şu an dünyada kalpsiz kalmış bir sürü insan hâlâ yaşadığını sanmaktadır! Şeytan onların kalplerine çöreklenmiştir! Ve onlar sadece akıllarına güvenirler... Kalbi olmayan bir vücut... Ve içinde şeytanın çatallı sesi dolaşıyor...

‘Şimdi’ bu kalpsiz vücutlar, şeytanın komutasında ‘biz’e saldırma kararı almışlardır! ‘İnsan’ın manevi vücuduna! İstanbul’a!

Dua zincirinin önemi buradadır! ‘Kalb’i korumak için elimizde ‘dua’ etmekten başka bir güç yoktur... Evet, ‘dua müminin silahıdır’... Ey!

‘Şimdi’ tüm melekeleriyle ‘İstanbul’, şeytana karşı ayağa kalkacaktır... Ve sancak, o şanlı sancak inşallah açılacaktır...

‘İstanbul’un manevi yerlerinde ‘insan’lar ’dua’ etmek için her gece ‘bir’ araya gelmektedir... ‘Kalb’lerimizdeki Kur’an-ı Kerim sesi ‘biz’e ‘güç’ vermektedir...

Dua ‘kelimeler’imiz bu ilahî sesle ‘bir’likte arza doğru uçuşa geçmişlerdir... Ve tüm kelimelerimiz ‘bir’ olmuşlardır... Bu ‘dua’ ‘bir’liği inşallah şeytanı dize getirecektir... Ve onun tehlikeli oyunlarını bozacaktır...

Ey İstanbul! ‘Mehdi’yi içinde barındıran İstanbul! Kıyam etmenin zamanı artık iyice yaklaşıyor!

Hazır mısın?

Dua buyurun lütfen...

İstanbul'un Esma zikri!

Hayatın 'bir''bir'i üzerine katlanması, 'bir'lenmesi ile 'insan' yeniden vücut bulur! Tarih de 'bir'lenir! Ve aslında zamanın hiç olmadığı görülür! Her şey aynı anın içinde olmaktadır! Tek 'bir' insan gibi! Ve o insan şimdi ayağa kalkacaktır işte! İstanbul da kıyam edecektir! Ve sonra da secde edecektir toprağa... Alnı muallâk kayasına değecektir! Ve o an 'manevi vücut' tamamlanacaktır! 'Bir' olacaktır dünya! 'İslam' yeniden 'bir'leyecektir hepimizi... Ve Cennet görünecektir... Bu 'manevi vücut' bizimle 'Cennet sözü' ile irtibat kuracaktır... Ve iyiliğin kılıcı ile bitirecektir dünyadaki zulmü inşallah... Mazlum olan herkes onu 'Mehdi' olarak bilecektir... 'Bir' manevi vücut işte! Ancak 'kalb' gözüyle görülebilen! Ey!

İstanbul, 'Mehdi'nin kıyam edeceği 'bir' Mehdiyet toprağıdır! Asırlardır korunmaktadır bu manevi topraklar... 'Dua zinciri'nin içinde evliyalar da vardır... Şeytan en çok bu topraklarla uğraşır... Evliyaullah olmasa işimiz zordur! Peygamber Efendimiz bu sebeple evliyaları İstanbul'a yollamıştır... Ve İstanbul'un manevi fethi biz secde kardeşleri için artık şart olmuştur...

Şeytan zaman içinde İstanbul'un manevi yerlerine kendi mührünü vurmak istemiştir! Gizli ilimlerle uğraşan nice sapkın büyücünün,

İstanbul ziyaretleri hep bu sebeptendir! Ve hâlâ da bazı ayinleri için yine İstanbul'da toplanmaktadırlar... Çünkü İstanbul'dan girilmedikçe Kudüs'e varılmaz! Kudüs'e, muallâk kayasına ve tapınağa!

Ama onlar şunu iyi bilirler ki 'İstanbul' korunmaktadır! Yeter ki 'bir' ruh kargaşasına mahal verilmesin, 'kaos' çıkartılmasın! İnsanî acı tahammül edilemeyecek boyutlara gelmesin... Şeytan tüm teknolojisi ile İstanbul'a saldırmasın!

İşte bu sebeple 'İstanbul'un 'manevi kalkan'ını güçlendirmeliyiz... 'Manevi kalkan'ın yakıtı 'dua'dır... İhlâslı 'kalb'lerin gözyaşları içinde yapacakları dualar... 'Bir' secde duası! Mehdiyet için 'bir' çağrı! Cenab-ı Allah her zaman 'bir' cevap vermiştir sevdiği kullarına... O en sevgili 'bir' kulu üzerinden... Habîbi üzerinden... O'nun Ehl-i Beyti üzerinden. Muhakkak 'bir' cevap daha verecektir inşallah!

Dua buyurun lütfen...

('Dua'larımıza başlamadan önce eğer yapabiliyorsak 99 Esma zikrini 'bir'likte çekelim... Cenab-ı Allah'a bilebildiğimiz isimleriyle 'bir'likte yalvaralım... O'na hamd edelim...

Ey İstanbul artık ‘bir’ ses ver!

Ey secde kardeşleri, ‘bir’‘bir’imize muhtacız! Nerede olursak olalım biz ‘bir’iz... Tek ‘bir’iz! Ey!

Ağaçlarla, dağlarla, yıldızlarla da ‘bir’iz...’İnsan’a secde eden tüm melekelerle ‘bir’iz... ‘Bir’ olan bizlerle, bizi parçalamak isteyen şeytan arasında olacak bu savaş... ‘Ateş’ ile nur arasında bir savaş... Ve teknoloji ile toprak arasında bir savaş... Ey!

Biz kâğıtlara yazıyoruz hâlâ... El yazımıza, ağaçlara, ırmaklara, her türlü ‘ekin’e sahip çıkıyoruz... Bereket ve adalet! Teknolojinin şeytana hizmet eden tüketim ‘şey’lerinden uzak durmaya çalışıyoruz... Ve gerektiğinde onlarla savaşıyoruz!

Ey İstanbul! Evliyalarına sahip çık! Onları dua zincirinin içine al ve korumaya çalış... Bugüne kadar onlar korudu seni, ‘şimdi’ bu ahir zamanda sen onları koru! Dualarınla ‘İstanbul’da zamanı ‘bir’le... Ölüm ve hayat ‘bir’ olsun... Ve o ‘bir’ zamanın içinde buluşalım işte secdelerde! Ve öyle bir kuvve çıksın ki bu ‘bir’likten, deccaliyet tüm teknolojisi ile bertaraf olsun... Ey!

İstanbul'un anahtarı 'fatiha'dır... Kapalı duran manevi kapıları 'fatiha' ile açalım... Ve her manevi kapıdan geçerken, Cenab-ı Allah'a secde edelim... İstanbul böyle fethedilecektir yeniden... 'Bir' kalbin içindeki o secdelerde yapılacak 'dua'larla inşallah...

Ey İstanbul'un 'hakikat'li halkı! Asırlardır İstanbul'u terk etmeyen 'mazlum' halkı! Her daim namaz kılan 'mümin' halkı! Ne olursa olsun 'hakikat'i hiç terk etmeyen, terk edemeyen 'iman'lı halkı! Biz biliyoruz ki siz her namazınızda Peygamber Efendimizle 'bir'liktesiniz... Ve onunla 'bir' Mehdiyet içindesiniz... İşte bu namazlardan 'bir'inde tanışacaksınız onun Ehl-i Beytinden 'bir'i ile... Ve hemen anlayacaksınız aslında onun kim olduğunu... Ey İstanbul! Senin bu 'sır'rına biz de vâkıf olduk 'zaman'la! Ve bildik işte! İstanbul'un kapıları artık kimlere kapalı, kimlere açık!

Ey Kudüs! 'İstanbul'un manevi kapılarından geçilmeden senin 'muallâk kaya'na ulaşılamıyor! 'Bir' müminin alnı secde edemiyor orada... O mübarek kayanın üzerinde... Ve o ilahî kıyam başlayamıyor işte!

Ey İstanbul! İstanbul artık kıyam et! Kendi içinden çıkar 'Mehdi'yi! 'Bir' Cennet sözü ve iyiliğin kılıcı ile birlikte!

Hazır mısın İstanbul?

'Bir' ses ver artık!

(Zamanın un ufak edildiği, manevi ‘bir’liğin iyice parçalanmaya çalışıldığı, tüm hayati bilgilerin o ‘mazlum’ halktan saklandığı, ‘insan’ organizmasının usul usul değiştirilmeye çalışıldığı, çocukların o saf zihinlerinin tüketim ‘şey’leri ile doldurulduğu ve savaşın, o nükleer savaşın kapıda olduğu bir sırada, Ey İstanbul artık ‘bir’ ses ver!

Kıyam et!

Ya Allah, ya Bismillah...

(Dua buyurun lütfen.

İstanbul'un 'bir' Mehdiyet şehri olduğuna delildir!

'Bir' 'Mehdi' kadar çalışacak tüm secde kardeşlerim... Öylesine çalışacaklar ki 'İslam' için, onların bu sonsuz gayretleri sonucunda gelecek o! Ne zaman ki hepimiz birer 'Mehdi'yiz diye düşünmeye başlayacağız, işte o zaman, içimizden 'bir'i o olacak belki de!

Tüm secde kardeşleri 'bir' 'Mehdi' kadar çalışkandır 'aslında'! Kimse daha fark edememiştir onları! Görünmezler çünkü... Nefsin ateşini en aza indirmişlerdir... Ve inanın bize, daha 'bir''bir'lerini bile bilmezler! Ey!

İşte o zamanın içindeyiz artık... Hepimizin 'bir' olacağımız zamanın... 'Bir' İstanbul zamanının... İstanbul'un manevi ikliminde buluşacağız çok yakında... Nereden gelirsek gelelim önce İstanbul'da, sonra Şam'da ve Kudüs'te! Aklımızı başımıza alacağız! Ve iyi ile kötüyü tüm açıklığıyla tanıyacağız... Hikmet sahibi olacağız...

Ey insanlar! Cennet ve Cehennem artık çok yakınınızda...'Bir' an kadar yaklaştınız, sonsuz hayatınıza... Ya ateşin, ya da 'bir' nur denizinin içinde geçecek bundan sonraki hayatınız... Ve Cennet sözü! Sizin Bezm-i Elest'te Cenab-ı Allah'a verdiğiniz o 'kâlü belâ' sözünüzden sonra, O da size 'bir' Cennet sözü verdi! Ey!

İstanbul'un manevi iklimi, iki denizin 'bir'leştiği yerde o balığı canlandırdığı gibi sizleri de canlandıracaktır belki! Çünkü Hızır Aleyhisselam her an en yakınınızda, İstanbul'da... Ve İstanbul 'bir' Mehdiyet şehridir işte... Her an 'Hızır'la 'bir' yolculuğa hazırlayın kendinizi... Ey Cennet habercisi! Bizi gören, işiten ve her an Cenab-ı Allah'a yaklaştırmak için gayret sarf eden Hızır Aleyhisselam! Senin yol arkadaşlığını hak edebiliyor muyuz şimdi biz? 'Bir' secde kardeşi olarak elbette... Secdedeyken 'nur' yüzlüyüz de, secdeden kalktığımızda 'şeytan' bizi hiç rahat bırakmıyor ki!

Kıblemiz her an aynı olmalı... Yüzümüz, kelimelerimiz, 'söz'lerimiz ve davranışlarımız... Her an 'Kâbe'yi görmeliyiz... Hacer'ül Esvet ve Efendimiz... O bize söyleyecektir işte, zamanı geldiğinde hangimiz Hızır Aleyhisselamın yol arkadaşlığını hak edebildi! Ve İstanbul ona kalbini açtı... Kendini fethettirdi! Ey!

İstanbul'un manevi fethi artık çok yakındır... Çünkü secde kardeşlerimin birer birer görünme zamanı yaklaşmaktadır... Şam üzerine gidildiği an İstanbul'un manevi iklimi hareketlenecektir! Çünkü şeytan, dünyayı 'Şam'la oyalayıp, Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya saldıracaktır...

Ey secde kardeşlerim! Her birimiz için artık 'dua' vaktidir... Geceler boyu secdelerde kalın... Islatın seccadelerinizi gözyaşlarınızla ve Allah'a yalvarın...

Şu an medyum medyada görünen her kimse, hangi ülkenin karanlık iktidarının başındaysa, hangi tarafta görünürse görünsün, mutlaka şeytanın tarafındadır... Bizim ülkemize ‘tuzak’ kurulmuştur... Cenab-ı Allah, ülkemizin yöneticilerinin basiretini artırır inşallah... Ve onların bu tuzağı fark etmelerini sağlar, onlara yardımcı olur...

Bilsinler ki ‘İstanbul’ evliyaları ile secde kardeşleri onlar için ‘dua’ etmektedir... ‘Mehdiyet’ tüm sözlerin ‘bir’liğidir... Bu ‘kalem’in yazdıkları ‘İstanbul’un ’bir’ Mehdiyet şehri olduğunun delilidir!

Dua buyurun lütfen...

‘Duvarcı ustaları’, Kudüs, Şam ve İstanbul!

Zamanın sonu! Bir ihtiyaçtan elbette! Bir ihtiyaçtan doğduk aslında... Belki yine bir ihtiyaçtan yok olacağız hep birlikte... Zamanın yatay olan yayılışını tamamlıyoruz artık... Şimdi sıra zamanın dikey yükselişinde! Ey!

Zaman ayağa kalkacak! Kudüs, Şam ve İstanbul! Manevi yayılışı zamanın... İstanbul’da ‘bir’lenecek bu manevi zaman işte... Her şey o ‘bir’ zamanın içinde olacak! Ve o ayağa kalkacak zaman, ‘secde’ edecek Cenab-ı Allah’a... ‘Bir’ İstanbul secdesi... Başı Kudüs’e kadar uzanan... Ey!

Bir ilk yaşanacak! Muallâk kayasına değecek ‘İstanbul’un alnı! Ey!

Ve tüm oyunları bozulacak o an, ‘yeraltı seçkinleri’nin!

İstanbul'un alnı muallâk kayasına değince, göklerin kapıları ardına kadar açılacak... Ve melekler akın akın inecekler Kudüs'e... Mescid-i Aksa'yı koruyacaklar, o mübarek mekânı yıkıp, onun yerine tapınağı yeniden yapmak isteyen 'duvarcı ustaları'ndan... Kur'an-ı Kerim'deki o malum 'duvarcı ustaları' işte! Şeytanın kilit taşının sahipleri! Ve yeraltı ile irtibatlı 'ırk'! O dalgıç ırk! Ey!

İşte yeraltı ile irtibatlı bu dalgıç 'ırk'ın tarih boyunca gizlediği asıl niyeti, şu zamanın içinde ortaya çıktı nihayet! Diyorlar ki şimdi bize, 'dünya kralı'nı çıkaracağız artık yeraltından yeryüzüne... Ne gerekiyorsa yapacağız... Yapay depremler, nükleer savaş ve 'tanrı parçacığı' ile CERN! Ey!

Suriye üzerinden Kudüs!

İstanbul'a manyetik bir tetikleme, kaosa batmış bir Suriye, hemen ardından Mescid-i Aksa'nın yıkımı ve tapınağın inşasına başlanması!

Mehdiyet ile uyanmış 'bir' İstanbul, bu zamanı durduracaktır! Şeytan zamanının sonunu getirecektir inşallah... Ve hepimiz İstanbul'da, manevi kılıçlarımızı kuşanıp bekleyeceğiz, ahir zamanın başlamasını artık... Evet, 'bir' Mehdiyet şehridir İstanbul! Ve 'dünya kralı'nı dize getirecek belki de tek şehirdir...

İçinde olduğumuz şu günler çok iyi bir 'oku'ma gerektiriyor... Her ne oluyorsa, ama her konuda, birbiri ile ilgisiz gibi görünen konularda bile olsalar, siz bilin ki o olanlar muhakkak birbiri ile irtibatlıdır...

'İnsan'ın yerine kendi 'ırk'ını getirmek istiyor iblis... İnsan gibi görünen şeytansılar... Ve uluslararası her önemli kurumun başında

kendi gibi ‘ateş’ten olan bir dost! Bir şeytan krallığı... Ve şimdi onun evi hazırlanmak isteniyor işte Kudüs’te... Dünyayı tümüyle kötülüğe iterek, bu kaostan yararlanıp, onu yeraltından yeryüzüne çıkarmaya çalışıyorlar...

Her an daha çok ‘kan’ akıtarak, bu gizli ritüel içinde yeraltından yeryüzüne ihtişamlı bir yükseliş... ‘Altın’dan bir kral! Başındaki ‘kether’ her yana ‘ateş’ saçıyor!

Ve İstanbul! Manevi şehir... Hiç ‘kan’ akıtılmadan bir defa daha fethedilecek şehir... Ve İstanbul’da Mehdiyet!

Ey İstanbul! Mescid-i Aksa’yı kurtarmak için hemen duaya başlamalısın... Secdelerde yapacağımız bu duaların içinde bulacağız ‘bir’‘bir’imizi... Ve Allah’ın ipine sıkıca sarılacağız hep ‘bir’likte... ‘Bir’ secde kardeşliği içinde o ‘nur’lu yüzlerimizle çağıracağız ‘Mehdi’yi... Gelecektir O!

Ve Mescid-i Aksa’yı kurtaracaktır bu ‘duvarcı ustaları’nın elinden...

Ey!

‘Bir’lik için İstanbul’a ve duaya davet!

İstanbul’un bâtınî anlamdaki sırrını elbette paylaşamayız hiç kimseyle! Tarihteki bazı cemiyetlerin İstanbul merakı pek bilinmez... İsimlerini anmayız burada o gizli cemiyetlerin... ‘Yazı’ kirlenir! Ama bir gerçek var! İstanbul yaşayan bir şehir! Her daim canlı bir şehir... Dünyada bir plan yapılıyorsa gizli açık, ‘İstanbul’ o planda mutlaka vardır... İstanbul’un gücü! Evet, İstanbul’un bu manevi gücü o plana dâhil edilmeden, dünyada hiçbir şey yapılamaz!

Şimdi işte bu manevi gücün ortaya çıkma zamanıdır! Hepimizin ümitle beklediği ‘bir’ Mehdiyet zamanı başlayabilir artık...

‘Deccal’i durduracak bu manevi güç, ‘İstanbul’un kendisidir! Yani İstanbul aslında ‘bir’ manevi şahsiyettir! Şahsı manevidir! Ey!

‘İstanbul’un yeniden fethedilmesiyle kastedilen işte bu manevi şahsiyetin uyanmasıdır! Bir vesileyle uyandırılmasıdır! İstanbul’un

kıyam etmesi, yeni ‘bir’ zamanın başlangıcıdır... Bu ayağa kalkma inşallah dünyadaki tüm müminlerin ‘dua’ları ile olacaktır...

İstanbul’un bu şahsı manevisini, Peygamber Efendimiz bize müjdelemiştir... İstanbul’un yeniden fethi ile bize, bu ahir zamanın içinde ’bir’ kurtuluşu müjdelemiştir... Evet, ‘İstanbul’ deccaliyeti bitirecektir... Şeytanın tüm hızını kesip, dünyayı yeniden Cennet iklimine sokacaktır... Nefsin ateşi sönecektir... Ve ‘insan’ uyanacaktır... Herkes Rabbini bilecektir...

İstanbul ‘bir’ Mehdiyet şehridir... ‘Söz’ İstanbul’dadır... Kendini ‘dünya kralı’ sanan şeytanı durduracak söz İstanbul’dadır... Evet, o söz ‘iyiliğin kılıcı’dır! Ey!

Şimdi işte o ‘iyiliğin kılıcı’nın kınından çıkarılacağı zamanın içine giriyoruz... İstanbul’da ‘bir’ hareketlilik var! Ama şeytanın da ters yönde manyetik bir hareketlilik hazırlığı olabilir! Ve bu süre içinde bizim yapabileceğimiz tek eylem dua etmek... Bir dua zinciri ile İstanbul’u sarıp korumak... Secdelerde gözyaşları içinde Cenab-ı Allah’a yalvarmak...

Ey İstanbul! Tüm dünyanın gözü şu an senin üzerinde... Ve içinde taşıdığın ‘Mehdiyet’te! Secde kardeşleri ‘bir’‘bir’lerine sarılırlarsa ‘nur’ kardeşleri olurlar... Ve o ‘nur’ karşısında, fıtratı ‘nar’ olan şeytan hiçbir ‘şey’ yapamaz...

Ey kardeşlerim! Secde kardeşlerimle ‘bir’ kandil gibi iç içe geçmiş ‘nur’ olmuş kardeşlerim! ‘Zaman’ ihtilâfa düşme zamanı değildir... Aramızda ki her türlü ihtilâfın giderilip, hak ve adaletin etrafında ‘bir’liği sağlama zamanıdır...

“Allah katında din ancak İslam’dır. Önceden kendilerine kitap verilmiş olanlar, hem de kendilerine ilim geldikten sonra sadece aralarındaki bağy sebebiyle ihtilâfa düştüler.” (Ali İmran 3:19)

‘Birlik, İslam adına yapılabilecek bütün hizmetlerin ötesinde ve onların surları mesabesinde, hizmet ötesi ve hizmet içi hizmettir.’ Ey!

‘İstanbul’ şimdi her mümini, bu birlik için ‘dua’ya çağırıyor... Dualarda ‘bir’ olamazsak Cennet’teki ‘bir’likten uzaklaşırız... Ve günah içinde bu dünyada kalabiliriz... Dolayısıyla da ‘Deccal’e hizmet etmeye başlarız!

Şunu unutmayalım ki, Mehdi Aleyhisselamla ‘bir’ olabilmek, her müminin ihlâslı dualarının içinde saklıdır... Ve elbette gayret bizden, takdir Allah’tandır...

Dua buyurun lütfen...

İstanbul'u 'dua'ya çağrı!

Ağaçların gölgesinde bekliyoruz Yuşa'da... Gelecek olanı bekliyoruz... Bize görünecek olanı... Bazı kardeşler de İstanbul'un muhtelif yerlerinde bekliyorlar... Manevi hat nereden geçiyorsa oralarda... 'Bir' uyanış beklemesi... 'Bir' diriliş belki... Ey!

'Bir' ses duyulacak önce... 'Bir' iç ses... Kur'an-ı Kerim okuyan bir ses... 'Bir' ilk ses!

İstanbul'da bekliyoruz Mehdi Aleyhisselamı... Kalbimizi açtık ona ve bekliyoruz... Kalbimizin içinde secdede bekliyoruz... Dış dünyanın gürültülü sesini duymuyoruz... 'Bir' iç ses! Evet, 'bir' ilk ses duymak istediğimiz...

İstanbul 'bir' secde şehri... Tüm evliyaların alnı secdede bekliyoruz... İstanbul'u adeta kalbimizin içine sığdırmışız öyle bekliyoruz... Ey! Ey ki ey!

Ve 'bir' ses duyuluyor o zaman... Zamansız 'bir' ses... O ilk ses!

Ey İstanbul kıyam et! Kabirlerindeki tüm ölülerinle ‘bir’likte kıyam et artık! Ve başlasın fethi İstanbul’un, bu manevi şehrin! Ey!

İstanbul’da ruh ve madde ‘bir’leşti artık! Hayat bir an için durdu... Hayat o ilk anın içinde işte ‘bir’ an için durdu! Ey!

‘Hayat’ını kaybetmiş kim varsa şeytanın karşısına dikildi! Şeytanın hızından kurtuldu bu manevi şehir! Ve başladı işte duyulmaya o Cennet sözü! Mehdi Aleyhisselam ‘söz’e geldi...

‘İyiliğin kılıcı’ kınından çıktı artık!

Ey ‘Deccal’ bozuntusu! Korkak büyücü... İşin çok zor artık... İnsanları kandıramayacaksın bundan sonra... Örtemeyeceksin o tek hakikatin üzerini... ‘Mehdi’nin Cennet sözleri ile kaldırıldı bu sanal örtü, ‘hakikat’in üzerinden... Ve göründü işte ‘hakikat’! Tüm ‘kalb’ler artık ‘hidayet’e erdi...

‘Biz’, secde kardeşleri ‘bir’‘bir’imizi bulduk... ‘Mehdi’nin gönüllüleriyiz biz... Bu dünyada ‘gönlü’nü koruyan kaç kişi kaldı ki! Gönül gözü ile ‘bir’‘bir’ini gören kaç kişiydik!

Ama şimdi hepimiz ‘bir’ olduk işte... Ve deccaliyetin sonu yaklaştı...

Zamanın sonu gibi... Şeytan kendi zamanının sonuna geldi... Tam da kendini bir ‘dünya kralı’ olduğuna inandırmışken! Tek ‘bir’ sözü ile

aldı işte Mehdi Aleyhisselam, hakikati örten bu sanal örtüyü halkın üzerinden... Ve halk, Hakk'ı görebildi... Ey!

İstanbul, Ey İstanbul! Hakikati örten bu sanal örtüyü halkın üzerinden kaldırmak şimdi senin elinde! Çağır 'dua'larınla, Mehdi Aleyhisselamı artık... Ama öyle içten dualar edin ki, şeytan duyamasın onu çağırdığımızı... Yoksa bu çağırıyı engellemek için hepimize saldırabilir! Elbette öncelikle korunma duaları ve sonra çağırı!

Ey İstanbul! İnanın bize artık 'zaman' kalmadı!

Dua buyurun lütfen...

Şeytanın asıl hedefi ve Şam ve İstanbul!

İstanbul'un 'kendi' ile söyleştik dün gece! Olacakları biliyor... Manyetik oyunları... Hazırlıklıyız diyorlar! Dualarla savarız manyetik tetiklemeleri... Ey!

O zaman korkuya gerek yok... Tek yapılacak olan, evliyaullahın 'dua'larına katılmak... Ama secdelerde gözyaşları içinde... Tüm hücrelerimizle 'bir'likte esma zikri ile... Hepimizin trilyonlarca hücresinin 'bir' zikri ile... Ey! Ey ki ey!

'Şimdi', Allah'ın bize 'bir' lütfudur! Ey!

Her şimdi 'bir' kurtuluştur! Yeter ki biz şu an, 'şimdi' başlayalım 'dua'lara... Ey!

Ey Allah'ın sevgili kulları! İstanbul halkı... Üzerimizde büyük bir sorumluluk var! 'Deccal'in zulmüne karşı Mehdi Aleyhisselamın

gönüllüleriyiz biz... Ve işte bu gönülden dualarla ‘Deccal’in zulmünü bitirebiliriz! Ey!

İstanbul ‘bir’ dua merkezidir! ‘Kalb’idir dua eden manevi ‘bir’ vücudun... Ve ‘söz’dür! Ey!

‘Şimdi’ işte, hemen başlamalıyız bu ‘dua’lara... Çünkü ‘zaman’ kalmadı! Diyoruz ki biz, artık ‘bir’ insan zamanı kalmadı... Şeytanın hızıyla yeryüzünü dolaşıyor ‘Deccal’... Ve o hızın içinde ‘Şam’da olacakları bekliyor... Ve ‘Şam’ın durumuna göre İstanbul’da nasıl ‘bir’ hareket olacağını... İstanbul’un ‘kendi’ ile konuştum dün gece... Hayati ‘bir’ sır olarak... ‘Bir’ kalem olarak! Tam söylemedi aslında neler olabileceğini... ‘Yaz’ dediler, bizler, yazarken söyleriz size! ‘Bir’ iş ve oluş içinde olun her daim... İnşirah gelecektir o zaman! Ey! Ey ki ey!

Ey kalem! Kâğıtları orman, kendi ‘kılıç’ olan ‘kalem’! İyiliğin kılıcı ‘kalem’! ‘Bir’ Cennet sözü ile yaz, yaratılışın anadiliyle yaz bize... Aklımızla ‘bir’likte gönlümüze seslenirsen anlayabiliriz o zaman tüm ‘hakikat’leri... Ve korkumuz biter belki... ‘Bir’ kılıçla kesilir gibi biter tüm evhamlarımız... Ey İstanbul şehrinin ‘emanet’çileri! Ey Peygamber Efendimizin ahir zamandaki manevi ümmeti! ‘Dua’ lütfen... İnanın bize, başka ‘bir’ zaman kalmadı... Ancak dualarımızla yeniden o ‘bir’ zamanın içine girebiliriz... Ve yeniden ‘bir’ oluruz... Şeytanın karşısına dikiliriz... ‘Deccal’i durdurabiliriz... Yecüc Mecüc’ü engelleriz... Yoksa Şam’ın kilidi açılamaz... Ve ‘dünya’ sallanır! Nükleer bir dünya! Nükleer bir dünya ‘kâinat’ı karıştırır... Kâinatın ahengini bozar! Ve şeytan asıl hedefine varmış olur... ‘İnsan’ eliyle Cenab-ı Allah’a karşı gelir...

Ey!

Dua buyurun lütfen...

(İstanbul’un manevi fethi çok yakındır!

Annemizi yitirince ‘biz’ ‘bir’ ‘hiç’ olduk!

Çektiğimiz acının bizi getirip bu dünyada bıraktığı yer ‘bir’ ‘hiç’! Ey!

Acıdan kavrulduğumuz ‘bir’ ‘an’, o ‘an’ işte Allah’a şükrediyoruz... Bu dünya hayatı nedir ki! Sadece acıdan ibaret bizim için... Zulüm küçük büyük demeden her an her yerde... Yakında, uzakta... İçimizde, dışımızda... Hem de hiç beklemediğimiz bir anda birdenbire!

‘Şimdi’ biz, acıdan bu kadar kavrulmuş bir hâldeyken annemizi kaybettik... Rahminde bizi taşıyan annemizi... Onu Cennet’e uğurladık... Bir an gelecek biz de annemizle Cennet’te buluşacağız inşallah... O rahmin içinde yeniden... O aynı saflıkla, o mazlum bir hâlin içinde... ‘Bir’ çocuk gibi...

Ama şimdi annesiz kaldık bu dünyada... Acıdan kor olduğumuz bir hâlden o elmas hâlin içine geçebilir miyiz? Ve elmas gibi biz de saflığımıza yeniden kavuşabilirsek, Cenab-ı Allah’a daha yakın

olabilir miyiz? Ve o yakınlık bizi de içine alınca, o yakınlık vesilesiyle annemizi bir daha görebilir miyiz? Ey!

Şimdi ‘bir’ eylem hâlidir! Her an Cenab-ı Allah’a yakın olma hâli... Zaman ‘bir’ devinimdir... Allah’a varmak için her an yapılan bir devinim...

Zamanı boşa harcamayın... Allah’tan uzaklaşmayın... Anne sevgisi rahmi kuşatınca, çocuk, ‘bir’ kelime olur... Ey!

Kelimeler de yan yana gelip ‘bir’leşince, ‘bir’ Cennet sözü olur... Cennet sözü ilk ifadesini, anne rahminde bulur... Ve sonra doğulur...

Bu dünya ‘bir’‘bir’imizi bulmamız içindir... ‘Kelimeler’i yeniden bir araya getirmek için... Ve o Cennet sözü ile konuşmak için... Ey!

İşte o Cennet sözü ile insan ancak Cenab-ı Allah’la konuşur... Cenab-ı Allah’la konuşmaya başlayınca bu ‘dünya’da ölmüşsünüzdür artık... Tüm ‘şey’leri terk etmişsinizdir... Şeytan, o Cennet sözünün içine giremez rahimde... Anne ile çocuk yeniden ‘bir’ olunca şeytan yok olur!

Annenin ölümü ile çocuk yalnız kalır... Ne zaman ki yeniden Cennet sözüne kavuşur, rahim onu yeniden içine alır... Cennet’i gösterir ona... Annelerin ayaklarının altındaki Cennet’i... Ey!

İnsan, annesinin ölümüyle öğreniyor ‘hakikat’i... Cennet ve Cehennem’in aslında ne manaya geldiğini işte o zaman anlıyor... ‘Bir’ daha anlıyor... Ey!

Biz annemizi yitirdik bu dünyada... Ama onun sayesinde belki de Cennet'i kazandık... Cennet'i kazanmasak bile o rahmin içindeki 'kelimeler'le yazmayı öğrendik... Onları yan yana getirip her daim 'bir'lemeyi öğrendik... Ey!

'Bir Cennet sözü' annemizin bize verdiği bir sözdür! Bu dünyadan giderken bize 'emanet' ettiği 'söz'... Cennet'te buluşma sözü... Cenab-ı Allah'a varma sözü... Ve acıdan 'bir' 'hiç' olma sözü... Şimdi işte gerçekten yalnızız... Cenab-ı Allah'la aramızda hiç kimse kalmadı artık!

'Biz' 'bir' 'hiç' olduk! Ey!

İstanbul ve inşirah!

Allah'ım 'bir' an önce sana kavuşmalıyız artık... Her sözümüz o 'bir' sözümüzdür! Bezm-i Elest'teki sözümüzdür... Ve şeytanın karşısına o 'bir' sözümüzle çıkacağız inşallah... İnşaAllah.

Zamanın kıvrımlarında kaybolan insanlık, şeytanın oyuncağı oldu bugün... Ve şeytan iyice hızlandırdı insanın kanını! Kan içinde kaldık! Görünen ve görünmeyen zulüm durdurulamıyor! Herkesin gördüğü açık katliamlar ve hiç kimsenin daha fark edemediği nanoteknolojik gizli katliamlar! Ey! Şeytan içimizde, kanımızda dolaşıyor artık!

Şeytanın sonuna yaklaşıyoruz! Şeytanın bu dünyayı dönüştüre dönüştüre 'insan'ı esir aldığı dünyanın sonuna artık yaklaşıyoruz... Ama biz biliyoruz ki bu son, aslında şeytanın kendi sonu olacaktır... Ey!

Şeytanla yapılan gizli ittifakların da sonu geliyor artık... Şeytan her birini görünmeye zorlayacak... Ve işte diyecek benim dünya iktidarımın neferleri... Yıllarca bana hizmet eden 'seçkin' köleler... Hepsini de dünya nimetlerinden sonuna kadar faydalandırdım... İşte en ihtişamlı şeytan vitrini size... Bu vitrindeki şeytan dostlarının

arasında krallar, cumhurbaşkanları, başbakanlar, bankacılar, madenciler, genetikçiler, fizikçiler, farmakologlar, tohumcular, askerler, siyasetçiler, doktorlar, ziraatçiler, bilumum öğretim üyeleri ve bin bir türlü ‘şey’ daha var! Ve hepsi de en yüksek dereceden bir ‘ihtisas’ sahibi olmuşlar! Bana da artık kan bağı ile bağlılar!

Ve bugünlere geldik!

İşte size en yeni vizyon Hollywood filmi gibi neon ışıkları arasından parıldayan bir şeytan vitrini... Ve sizler! Yıllarca onlar tarafından yönetilmiş sıradan insanlar... Tüm ihtiyaçlarınızı onlar belirledi... Tüketim nesnelerinizi onlar seçti... Siz neleri sever, neleri sevmezsiniz onlar karar verdiler... Yani sizin nelere ihtiyacınız olduğunu hep onlar bildi... ‘Gelecek’ denen ‘şey’in sahibi yine onlar oldular... Ve her gün siz bilin ya da bilmeyin ‘tabiat’ınızı onlar değiştirdi, yok ettiler! Ey!

Ve bugünlere geldik!

Allah’ım o tek ‘bir’ anın içine girmeye hazırız şimdi... Şeytanın hızlandırılmış zamanından ancak böyle kurtulacağız... Tek ‘bir’ olarak! Ey! Allah’ım ne olur bizi yanına al... ‘Hidayet’ine erdir... İhlâslı ‘bir’ ‘Mehdi’ gönüllüsü yap... Allah’ım, ‘zaman’ namaz zamanıdır şimdi... Secde, dua ve hizmet zamanı... O ‘bir’ zamanın içinde her an ‘bir’ iş ve oluş zamanıdır... Ancak o zaman bize ‘bir’ inşirah gelecektir...

İstanbul ve inşirah! Her semtinde ‘bir’ evliyaullah var... Bir dua zinciri ile korunan şehir... Hadi artık bekleme ayağa kalk! İstanbul, ey İstanbul hadi artık bekleme kıyam et!

Ya Allah ya Bismillah...

(Şeytan zamanının sonu geldi işte! Ve çok şükür ki Cenab-ı Allah'a Bezm-i Elest'te verdiğimiz 'söz'e bağlılığımızla şeytandan kurtulabildik bu dünyada...

Elhamdülillah.

Ey İstanbul artık kıyam et!

Dua etmenin bize kazandırdıkları sonucunda ‘insan’, Allah’a yaklaşır... Cenab-ı Allah’a yakın olan insana, şeytan hiçbir şey yapamaz... İçindeki evliyaullahlarla birlikte dua edilen şehir, göğe en yakın olan bir şehirdir! Ve o şehir içinde ‘bir’ Mehdiyet barındırır... Ey!

‘İstanbul’ şehri bir ‘Mehdi’ şehridir... Secdelerde yapılan dualar ona bir çağrıdır... Geceler boyu gözyaşları içinde hepimiz, ‘bir’ hidayet üzeri yaşamak ve ölmek için Cenab-ı Allah’a yalvarırız... Ve O’nun sonsuz affına sığınırız... Biz biliriz ki ‘insan’ın hidayete ermesi ancak Allah’ın lütfuyla olur... Yaşadıkları şehrin manevi iklimine, secdelerde yaptıkları dualarla katılan müminler, şeytandan kurtulurlar ve ‘kalb’lerindeki ‘Mehdi’ ile tanışırlar... Mehdi Aleyhisselam ile irtibat kurarlar! Cenab-ı Allah’a daha yaklaşırlar... Ey!

‘Şimdi’ tek bir andır artık! Ve başka da ‘bir’ an daha yoktur! Secdelerde buluşan müminler, şeytana karşı ‘saff’ tutarlar! Ve deccaliyetin önüne set çekerler! Yecüc Mecüc bu setti aşamaz artık!

‘İnsan’ın zamanı, şeytanın zamanından farklıdır... Ama aslında tüm zamanlar birdir... ‘İnsan’ kendi zamanını ne zaman ‘bir’leyebilirse

onun için deccaliyet biter! O büyük şeytan, ‘Deccal’ yok olur... Bunun olabilmesi için her müminin yaşadığı şehrin manevi ikliminin içine girmesi zorunludur...

İstanbul bu yönüyle bir Mehdiyet şehridir... İstanbul bir anahtardır... Ahiret zamanının başlangıç noktasıdır... İçinde tüm zamanların ‘bir’leneceği bir şehirdir... Ve ‘Deccal’in en korktuğu şehirdir İstanbul... Çünkü onun manevi iklimi, içinde ‘Mehdi’yi barındırır!

Dünyanın bugün geldiği yer Mehdi Aleyhisselamı görünmeye zorlamaktadır... Şam’a girilmedikçe ahir zaman başlamayacaktır... Şam üzerinde kilitlenmiştir manevi âlem! Deccaliyet ve Mehdiyet karşı karşıya gelecektir...

Ne zaman ki bir ‘ses’ gelirse Şam’dan, hepimiz o sesin ne anlama geldiğini biliyor olacağız İstanbul’da! Ve o zaman işte, secde kardeşleri olarak biz, başlatacağız inşallah İstanbul’un manevi fethini!

Ve kıyamet zamanı işte!

Tüm İstanbul Mehdi Aleyhisselam ile birlikte kıyam edecek çok yakında!

Ey!

Deccaliyet, İstanbul ve Şam!

Senin içindi bu dünya hayatı... Anne, baba, biz ve çocuklar... Sonra karıştı şeytan işte her işimize... Aramıza girdi... Bizi ayırdı, parçaladı ve yönetti...

Ve bugünlere geldik... Şeytanın iktidarının son günleri artık... Biz hazırız savaşa... Şeytanla savaşa... Çünkü annelerimiz, babalarımız ve çocuklarımız gittiler öte dünyaya... Yalnızız artık... Şeytan ve biz baş başa kaldık... Ey!

Şimdi diyorum ki sana ey şeytan! Ey iblisin tohumu! Çok yakında dünyadaki zulmünü bitireceğiz senin... Biz secde kardeşleri... İstanbul boğazında, balığın canlandığı yerde, seni bekliyor olacağız... Ve tek damla kan akıtılmadan yeniden fethedilecek İstanbul... O güzel İstanbul... Peygamber Efendimizin fethedilmesini istediği İstanbul... Yedi tepenin üzerine kurulmuş bu manevi şehir... Ve hayati sır... Hayati Sır ve İstanbul! Ey! Ey ki ey!

İstanbul'un bâtınî anlamı her müminin kalbinin içinde saklıdır... Şam'ın üzerine gidildiği an İstanbul'da açılır sancak, o şanlı sancak!

Zamanın da ahireti vardır... Şu içinde olduğumuz günlük zamanın... Zaman da canlıdır, ‘hayy’dır! Ey!

Zamanın ruhu işte yeniden canlanacaktır İstanbul’da! Ve İstanbul’da toplanacaktır ‘Mehdi’ gönüllüleri! İsteyen inanır, isteyen de inanmaz bu hakikatlere... Ama ‘bir’ hakikattir işte... Mehdi Aleyhisselam görünecektir tüm müminlerin ‘kalb’lerinde... Çok yakında!

Artık engellenemez bir süreç başladı... Dünyanın enerjisi Şam’da kilitlendi... O enerjiyi İstanbul açacaktır! İstanbul’da yapılan dualar ve bir ‘Mehdi’ enerjisi... Zaman, ahiret zamanıdır! Ey!

Her mümin, her secde kardeşim, geceler boyu secdelerde kalsınlar... Ve gözyaşları içinde Allah’a yalvarsınlar... ‘Mehdi’ye yardım edebilmek ve ‘Deccal’e ‘set’ çekebilmek için... Ey!

‘Kehf’ suresi okunmalı... Kehf suresinin içindeki bâtınî anlamlara ulaşmak için çalışıp çabalamalıyız... Her gece, birbirimizi de anmalıyız o berrak dualaın içinde... ‘Bir’ dua zinciriyle kuşatmalıyız ‘Deccal’i... Kuşatmalıyız ki hiçbir yere kıpırdayamasın artık ve çözülsün Şam’ın kilidi...

‘İstanbul’da yapılan dualarla, İstanbul kendi kendini fethedecektir! Ve Peygamber Efendimizin her mümine ‘emanet’ ettiği ‘İstanbul’, işte o zaman gerçek anlamıyla fethedilecektir... Ey!

Zamanın da bir ahireti vardır! Ahir zamandan kastedilen budur! ‘İstanbul’ bu ahir zamanın başlangıcıdır... ‘Deccal’in ortaya çıkışını

engelleyecek şehir İstanbul’dur! Ey! Ey ki ey!

Mehdi Aleyhisselamın gönüllüleri! Dua zincirinin halkaları... İşte bu demirden zincirle bağlayacağız iblisi! Ve deccaliyet bitecek o zaman... Her tepeden üzerimize dalga dalga yayılmaya çalışan Yecüc Mecüc engellenecek... Mehdi Aleyhisselam her müminin kalbine inecek... ‘Hakikat’ tüm açıklığıyla bilinecek artık...

Allah ‘bir’dir ve başka da hiçbir hakikat yoktur...

Dua buyrun lütfen...

İnsan secdedeyken rahme geri döner!

Bir başladığın zaman durmak ne kadar zor! ‘Hız’ müptelası insanlar... Cennet’i terk ediş... Cennet’in hızının yerine şeytanın hızı... Kanın ona! Kanın hızı işte... Günaha sokuluşu ‘insan’ın... Şeytanla ilk temas Cennet’te! Ah!

Avlu sessizliğinde su şırıltıları... Uçuşan güvercinlerin kanat sesleri... Güneş içinde kalmış yüzü... Ve ışık huzmelerinin arasından Cenab-ı Allah’a uzanmış elleri... Yalvarıyor affedilmek için... ‘Hız’ı düşür Allah’ım... Şeytanın hızına kapılmış herkes... Ve Şeytan, tüm dünyayı kapsama alanının içine katmaya çalışıyor... ‘Biz’, secde kardeşleri daha ne kadar direnebileceğiz secdelerde, gözyaşları içinde... Yardım et Allah’ım...

Her annenin hızı ‘bir’ Cennet hızıdır önce... Çocuk, rahmin içindeyken o hız var ya işte o hız ‘bir’ Cennet hızıdır... Çocuk orada güven içindedir... Ne zaman ki rahmin dışına çıkar, bu dünya başlar... ‘Anne’nin rahmi kapanır... Ve çocuk yapayalnız kalır... ‘Anne’, çocuğunu bu dünyada mutsuz hissederse yine rahmine almak ister...

Rahmin Cennet'ine... Ve çocuk oradayken, 'anne' bir gün ölür! Kendi Cennet'ine gider... İşte o anın içinde 'bir' olur, ölüm ve hayat! Ey!

Ey bu dünyada artık kendi başlarına kalmış çocuklar! Çocuklukları anneleriyle birlikte Cennet'e gitmiş insanlar! Çocukluğunu kaybetmiş insanlar... 'Anne'siz kalmak bu dünyanın sonudur aslında... Her çocuk, annesi ölünce onunla birlikte Cennet'te uyanır... Ve bunu hissederiz biz... Bir secde anının içindeyken hissederiz işte! Ve o zaman Cenab-ı Allah'ın ipine daha sıkı sarılırız...

Ey secde kardeşleri! 'Anne'lerinizin sizi Cennet'e götürebileceğini bilin... 'Rahim' olabilmenin sırrı buradadır... Bu yüzden işte 'anne kalbi' kırılmaz... Bu dünyada 'bir' anne duasının yerini hiçbir söz alamaz... Annenin duasıyla o çocuklara Cennet'in kapısı aralanır... Ve işte o dualar sonucunda Allah'ın ipine sarılan çocuklar, anneleriyle birlikte Cennet'e giderler, bu dünyadan kurtulurlar... Ey!

Şeytanın hızı o çocukları etkilemez, etkileyemez... Rahmin hızı değiştirilemez... Allah'ın kanunlarında bir değişme bulamazsınız... 'İnsan' ne yapıp etmeli, şeytanın hızından kurtulmalıdır...

İşte bu dünyadayken ancak 'anne' sevgisiyle şeytandan kurtulabilirsiniz... Anneye hizmet, rahme duyulan özlemdir! 'İnsan' bu dünyadayken o rahmin içine girince huzur bulabilir... Secde hâli bile, 'bir' rahmin içindeki bu Cennet yolculuğunun 'bir' başlangıcı değil midir?

Ey!

Anne kalbine sığan ‘bir’ hayati sır!

Annemi kaybedince ‘dünya’ya döndüm yine yüzümü... Farklı bir dünya vardı artık... Rahmin dışında kalmıştım... Cennet görünmüyordu buradan... Annemin kalbi kapanmıştı... Ve ‘kelimeler’ okunmuyordu... Cennet’in kelimeleri, ‘söz’ü! Ey!

Yüzümü yeniden ‘dünya’ya döndüm... Ve gördüm... ‘Hayati Sır’ annesini kaybetmişti...

(Uzun bir süre kendimi bilemedim... ‘Kalem’ olamadım... Kâğıtların hissiyatını paylaşamadım onlarla... Ağaçlarla, ormanlarla ve harflerle... Ey!

Ve yazı geriledi elbette... Harfler vücuduma saplandı... Yazamadım, yazmak istesem bile ‘kalem’in hızı kâğıdı yırttı... Acı duydum... Kâinatta herşey suspus oldu... ‘Kalem’ kâğıdı yırtmıştı sonuç olarak... ‘Hayati Sır’rı bu dünyaya getiren rahim, Cennet’e geri dönmüştü... ‘İnsan’ yanılabilirdi artık... ‘Kalem’ kâğıdı yırtabilirdi işte...

Ve tüm mahlûkat bunu hissederdi... Yırtılmayı kendi gövdelerinde hissederdi hepsi... Ve acı içinde kalırdı kâinat... ‘Kalem’ yazamazsa bir daha, en çok çocuklar hissederdi bunu... Gökyüzünde ‘yıldız’lar bir daha görünmezdi belki de... Annelerini kaybeden yıldızlar... Cennet’e geri dönen yıldızlar... Ah!

Bir çocuk eksilince bu dünyadan tüm anneler üzülür... Benim annem öldüğü gün tüm kâinat kayboldu birden... Bir an görünmedi hiçbir şey! Ama ben gördüm işte... O kısacık anın içinde annemi gördüm Cennet’te... Ey!

Cennet’in merdivenlerindeydi... Huzura yükseliyordu... Ve bana bakıp gülümsüyordu... Birazdan huzura alınacak gibiydi... Gülümsemesinin sıcaklığını hissettim içimde... Annelerin rahim olmalarının sırrını anladım... Ancak anne sevgisi ile görülebiliyordu Cennet... Ve annelerin evladına gülümsemesiyle... Ey!

O anın içinde uyuyakaldım... O Cennet anının içinde... Ve anne rahmine yine girdim... İçinde bizden başka hiçbir kimsenin olmadığı an... O tek bir an... Ey!

‘Bir’ anne duasını bile alamayanlar Cennet’i göremezler bu dünya hayatında...

(Annemin, Cennet merdivenlerinden bana gülümsemesiyle bu dünyadaki ‘hayati sır’ra yeniden kavuştum... ‘Bir’lendim, ‘kalem’ oldum... Kâğıtlar da hissettiler hemen bunu... Ormanlar, ağaçlar ve çocuklar... Harfler uçarak geldiler yine o bembeyaz kâğıtların üzerine konmak için... Ey annemin Cennet sözleri! Gülümsemesi bana, huzur içindeyken yüzü... Ey ‘annem’ dediğim sır! Kalbini aç yeniden

bana... Bir anne kalbi anlayabilir ancak bu ‘hayati sır’rı! Ey! Ve bu ‘hayati sır’ ancak bir anne kalbine sığar...

Cennet annelerinin rahminde uyanmak!

Ey! Ey! Ey! ‘İnsan’ın bilinmezi! ‘İnsan’ın ‘bir’ bilinmez oluşu! İşte o bilinmezi bildiğimiz zaman, o bilinmeze yaklaştığımız zaman, o bilinmeze yaklaştırıldığımız zaman, aynadaki o ‘hayati sır’ birdenbire kaybolur!

‘Hayati sır’ aradan çekilince, biz kendimizle baş başa kalırız! Ey! ‘İnsan’ın ‘bir’ bilinmez olduğu doğrulanır böylece... Çünkü yine de bilemeyiz kendimizi! Okyanusa düşmüş ‘bir’ zerre kadar çaresiz hissederiz!

Kâğıtların ağaçlara, ağaçların ormanlara, ormanların yeryüzüne, yeryüzünün gökyüzüne, gökyüzünün kâinata ait olması gibi ‘bir’ hissederiz kendimizi... Ama anlayamayız... Anlamak için yine de ‘bir’ hayati sırra ihtiyaç vardır arada! Ey! ‘İnsan’ kendi kendini bilmenin ‘bir’ vesilesidir ‘aslında’! Asıl olan Cenab-ı Allah’tır... Ve ‘insan’ O’nun ‘bir’ kuludur... Cenab-ı Allah’ın en sevgili kulu ‘insan’dır... İşte bu yüzden ‘insan’ Cenab-ı Allah’ın yeryüzü halifesidir...

‘İnsan’ın halife oluşunun sırrı ‘Besmele’de, kendi kalbinin içindeki ‘Besmele’de saklıdır... Besmele’yi ‘kalb’ söyleyince, ‘insan’ ‘bir’ hayati sırra kavuşur... Ve o ‘hayati sır’ ile yaşar, bu dünyada bile olsa huzura kavuşur! Ey!

Her insan ‘bir’ hayati sırdır aslında! Besmele’nin sırrına vâkıf olan insana, tüm kapılar ardına kadar açılır... Ve Cennet gösterilir!

Ey ‘bir’ Cennet sözü ile bu dünyadan göçenler! Ey Cennet anneleri! Bizi bu dünyada ‘rahim’lerinde taşıyan anneler! ‘Rahim’ anneler! Ey!

Çocukların iki dünyası vardır... Annelerinin rahmindeki iç dünya ve annelerinden doğduktan sonraki dış dünya... Çocuklar aslında rahmin dışını bilmezler... Rahmin içinde geçen süre onlar için ‘bir’ Cennet sözüdür! Orada Cenab-ı Allah ile konuşurlar belki... O kısa süre içinde annelerinin rahmindeki çocuklar, dışarıdaki her türlü ‘şey’den korunurlar!

Ve çocukların sözü, ‘bir’ Cennet sözü olur doğduklarında! Bu dünya zamanı ilerledikçe çocuklar büyür ve sözlerinin içine artık her türlü ‘şey’ karışır... Neredeyse o Cennet ‘kelimeler’ini, bu dünyada şeytan birbirine o ‘şey’lerle yapıştırır... Ey ‘şey’lerin dünyasından korunmaya çalışan ‘Hayati Sır’! Ey ‘şey’lerin dünyasında, kelimelerinin arasına ‘şey’leri almadan yazmaya çalışan ‘Hayati Sır’! İşte hayatın sırrı da burada değil mi? Bu dünyadayken bile Cennet’teki gibi yaşayıp, konuşmaya ve yazmaya çalışmak! Ey!

‘Bir’ Cennet sözünü unuttuğumuzda, annelerimizin rahminde geçen o zamanı hatırlayalım... O Cennet zamanını... Ve rahme geri dönelim yine... O rahme geri dönebilelim ki Cennet’te yeniden doğalım...

Bunun olabilmesi için, melek annelerimizin bizi yeniden rahimlerine geri almayı istemeleri şarttır! Annelerimiz öldüklerinde işte, bizi de rahimlerinde Cennet'e geri götürürler... Ey!

Kıyamet zamanı yaklaştığında, kalbin aynasından görünen!

Kıyamet zamanı! Dünya zamanının bittiği an... Ve anın içinde yeniden başlayan zaman... ‘Bir’ duraklama söz konusu olabilir mi o tek ‘bir’ anın içinde? An kadar kısacık bir zamanın içinde ‘bir’ duraklama ve ‘bir’ bekleyiş! O bekleyişin içinde duyulan bir ses... ‘Ben sizin Rabbiniz değil miyim?’

İşte kıyamet zamanı! İnsan o anın içinde vereceği cevaba göre yolculuğuna devam edecek... Ya dünya zamanının içinde hapsolacak, ya da Cennet’e yükselecek... Cennet’te ‘bir’ söz olacak! Ey Allah’ın sevgili kulları! Ey Cenab-ı Allah’ın kelimeleri! Ey Rabbimin melekleri! Kâinattaki hayatın sahibi olan Cenab-ı Allah adına Bismillah... Şimdiki zaman budur işte! Zamanı yeniden başlatan ‘kelime’ Bismillah’tır! Ey!

Besmele’nin sırrını bilenler, dünyadaki tüm ‘şey’lerden sözlerini sakınırlar... Bir kâğıt inceliği kadar yakındır ağaçlara onlar... Ağaçlarda sürüp giden hayata!

(İnsanın annesi ağaçtır bu dünyada... Bir ağaç kadar koruyucudur anne... Çocuğunu rüzgârdan, güneşten, yağmurdan korur, koruyabilir, korumaya çalışır...

Anneler ormanlar gibidirler... Dünyayı kuraklıktan korurlar... Anneler olmasa yeryüzünde hayat olmazdı... ‘Rahim’dir tüm anneler... Şefkat, güven ve huzur verirler bize... Huzursuz bir anne, ağaçları kesilmeye başlayan ormana benzer... Annelere de huzuru yalnızca Cenab-ı Allah verebilir... Hem Rahman, hem de Rahim’dir O... Annelerin huzur kaynağıdır... Cennet’in tüm kapıları annelere açıktır... Huzurlu annelere elbette! Bu dünya hayatında ağaçlarını koruyabilmiş ormanlara... Ormanlar olmasaydı, yeryüzünde hayat olmazdı belki de... Ağaçların diliyle konuşur anneler... Yeryüzü bu yüzden mümbit bahçeler gibidir... Anneler sadece çocuklarını korumazlar... Yeryüzünü korur onlar! Yerin yüzü bir ayet-i kerime değil midir? Ey!

‘Tevhid’, yeryüzü ile gökyüzünün tekrar ‘bir’lenmesi değil midir? Her mümin insanın kalbinde... Kalbin mekânsal bir değeri yoktur... ‘Kalb’ manevi ‘bir’ evdir... Görünmez ama bilinebilir! Kalbin aynası ile bakarsanız yeryüzüne, gökyüzünü görebilirsiniz o aynada... Ve siz ‘sır’ olarak aradan çekilebilirseniz, yeryüzü ile gökyüzü ‘bir’leşir o kalbin üzerinde...

Kalbin aynası sadece sahibini gösterir... Sahibinin aynasıdır ‘kalb’! Ey!

Kalbinin aynasını bu yüzden ‘temiz’ tutmalıyız... Gökyüzü ile yeryüzünün sizin kalbinizde ‘bir’lenebilmesi için... Ey!

‘Bir’lenen bir kalbin tüm sırları açılır artık size... ‘Hayati sır’lar işte!

Kimin ‘Hayati Sır’ olduğu anlaşılır böylece...

Ey Hayati Sır! Sözü dolaştırıp duruyorsun yıllardır... Söyle artık bize... Kalbinde gökyüzü ile yeryüzünü ‘bir’leyen kimdir? ‘Kalb’ aynasında ‘kendini’ gören kimdir?

Kimdir bu ‘halim selim’ kul? Kimdir, Cenab-ı Allah’ın bu sevgili kulu? Ey Hayati Sır söyle bize? Fazla zamanın kalmadığını hissediyoruz şimdi... Çünkü artık biliyoruz ki ‘kıyamet zamanı’ iyice yaklaştı!

Zamanın iç içe geçeceği ‘bir’ zaman! ‘Besmele’nin sırrı işte burada... Tüm hayatların iç içe geçtiği ‘bir’ an... Tek ‘bir’ an ve tüm anları ‘bir’leyen tek ‘bir’ söz! Ey!

‘Bir’ Cennet sözü işte! Kıyamet zamanı yaklaştığında, sevdiği kuluyla arasındaki tüm ‘şey’leri ortadan kaldırıp, onun ‘kalb’ aynasında kendini gören!

Ey!

‘Kıyamet’ zamanı!

Ölüm ilk kelime olursa ‘hayat’ başlayamaz... Yazının okunabilmesi için kâğıtların ‘beyaz’ olması gerekir... Issız kâğıtlar... Öylece, sessizce kelimeleri beklerler... Harf sürüleriyle kelimeler gelir, ıssız, boş kâğıtların üzerine konarlar... Birer birer gelirler kelimeler harf sürüleriyle... İnsanlar gökyüzünden geçen o harf sürülerini kuşlara benzetirler... Ne güzel derler, başlarımızın üzerinden geçen şu kuş sürüleri... Hâlbuki onlar harflerdir... Anlamlarıdır bu hayatın... Hürriyetidir insanın... Yerçekiminden kurtulmasıdır... Bunun için işte o ıssız kâğıtların üzerine konan kelimeleri okuyabilen insanlar, kendilerini hür hissederler... ‘Hür adam’lardır onlar artık... Kâğıt üzerindeki yazıları okudukları gibi zamanla, gökyüzündeki yazıları da ‘oku’maya başlarlar... Ey!

‘Hür adam’ların hepsi aslında ‘bir’dirler! ‘Bir’ Allah’a inanırlar... Ve ‘bir’liğine tüm kâinatın... Ey!

Ey ihtiyaç! Tek ‘Bir’ anlama olan ihtiyaç... Neyi okursak okuyalım ama önce, en önce insan kendi kalbini ‘oku’yabilmelidir... Çünkü o ‘kalb’ vahyin yurdudur... Cennet’e açılan ‘bir’ penceredir... Ve insan o pencereden bakınca Rabbini bilebilir...

Ey ihtiyaç! İnsanın bu dünyada bir tek Cenab-ı Allah'a ihtiyacı vardır... Zaten O'ndan gayrı hiçbir şey de yoktur! Ey!

Yazılar, gökyüzü yazıları ve yeryüzü yazıları diye ikiye ayrılmazlar... Tüm yazılar birdir... Tek 'bir' Allah için 'kalem'e alınır hepsi... Ve aslında tüm yazıları 'bir' kalem yazar... Ve tek 'bir' insan okur... Ey!

Kâğıtların üzerindeki yazıları şimdi ateşin üzerine almaya çalışıyorlar... O harf sürülerini canlı canlı yakmak istiyorlar... Bilmiyorlar ki o yazıların asılları gökyüzündeki yazılardır! Ve kimse ateşe veremez onları... Nur içindeki yazılar... Cennet'te nur içinde kalmış insan yüzleri gibidirler... Yalnızca kalbinde Allah sevgisi olan kullar, Cenab-ı Allah'ın o en sevgili kulları 'oku'yabilir o yazıları... Kalbin dili 'bir'dir... Dünyadaki her insanın kalbinin dili aslında 'bir'dir... Diğer dillerle hiçbir insan tam olarak anlaşamaz... İşte o anlaşmazlıklardan oluşan boşluğu 'şeytan' doldurur... Zamanla insanlar, 'kalb' dilini unutmuşlar ve bugün artık pervasızca, şeytanın dilini kullanmaya başlamışlardır... Şeytan, kalbe giremese de, dilimizi kuşatmıştır... Dünya şu an şeytanın diliyle konuşmaktadır... Ve bu dil yüzünden insanlar koskoca kâinatta yapayalnız kalmışlar, 'hakikat'i göremez olmuşlardır... Ey!

Ey hakikat! Senin dilini ancak, 'kalb'ini temiz tutabilenler anlayabilir... Bu 'oku'maların olabilmesi için de 'temiz' yiyeceklerle kalbi korumak şarttır... Her yiyecek de aslında bir 'kelime'dir... Yiyecekler bozuldukça 'şeytan' dilimizi iyice bozmaya çalışır... Küfürdür, genetiği değiştirilmiş organizmaları muhteva eden yiyeceklerle beslenmek... Bugün tüm İslam âlimleri bir araya gelip, şeytanın 'insan' vücudunu değiştirme çabalarına karşı çıkamayacaklarsa, bu yerçekimli dünyada neye karşı duracaklardır... Baz istasyonlarının şehirlerin her yerine konulmasını, insan neslinin korunmasını şiar edinmesi gereken ülke yöneticileri engellemeyip, teşvik edilebiliyorlarsa,

demek ki şeytan artık her yerde pusu kurmuştur... Şeytanın diliyle konuşan yöneticiler, medya mensupları, eğitimciler, doktorlar ve bilim insanlarının sayısı artık her gün daha çok artmaktadır... Şu an kalbin diliyle konuşabilen ‘insan’lara her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır...

Ey ihtiyaç! Kalbin birliği, hayatın devamlılığı için şarttır... ‘Kalb’ parçalanırsa, şeytan dilini her yere böyle kolayca sokabiliyorsa, ‘insan’ bu dünyada artık yaşayamaz... Ve ‘kıyamet’ başlar!

Her anne rahimdir, hem de ‘bir’ çocuk kadar saftır!

Işık içinde yüzü... ‘Bir’ gökyüzü sonsuzluğunda... Bembeyaz bulutların içinden geçerek odaya kadar gelen güneş ışıkları, onun o ıssız yüzüne dokunuyor... Şefkatli bir dokunuşu Cenab-ı Allah’ın... Sonsuz ‘bir’ merhametle ve güvenle... ‘Bir’ Cennet anı olmalı bu... Emaneti taşıyanla, emanetin sahibi o aynı anın içinde buluşuyorlar yeniden... O ‘bir’ ruh işte... Ey şefkati ve rahmeti sonsuz Allah’ım! Ey tüm hayatı ‘bir’leyen Allah’ım! Annem benim için ‘rahim’dir... Sana en yakın olduğum andır benim için annemin rahminde geçirdiğim zaman... O ‘bir’ zaman... Ey ihtiyaç! Şimdi, o an ve her an anneme duyduğum ihtiyaç... Allah’a en yakın olabilmek için ‘insan’, her an ‘bir’ anneye ihtiyaç duyabilir işte bu dünya hayatında... O anne rahimdir!

Annemin yüzüne rahmet ışıkları vuruyor şimdi... Nur içinde kalmış o zayıflamış yüzü... Yeniden bir çocuk olmuş o... Onca zaman geçmiş ama annem hep çocuk kalmış... Bir çocuk kadar masum kalabilmiş... Cenab-ı Allah her zaman, o ‘bir’ zaman için korumuş onu... Ey Cenab-ı Allah’ın sevgili kulu! Annem, benim çocuk saflığındaki annem... Dünya hayatı böyledir işte... Tabiatını koruyabilen insan için ‘dünya zamanı’ diye bir şey yoktur... ‘İnsan’ her zaman ‘bir’ çocuk kalabilir! Ey!

Ey çocuk annem! Senin çocuk kalabilmene rağmen bizler büyüdük... Evham, şüphe ve çaresizlik içindeyiz şimdi... Hastanedeki odanın kapısından ayrılamıyoruz bir türlü... Sanki hiç istemediğin bir ‘şey’ yapacaklarmış gibi sana... Oysa Cenab-ı Allah, hayatın boyunca korudu seni hep bu kötü şeylerden... Ve yine koruyacaktır muhakkak... Ey çocuk annem! O zaman bizdeki bu telaş neden! Rahman ve Rahim olan Allah’ım... Ne olur bizi teskin et... Bize yardım et... Acı bize, bizi affet... Annemi koru... Her türlü kötü ‘şey’den koru... İnsan kılığındaki ‘şey’lerden özellikle koru!

Annemin o mübarek yüzünden, odanın dışına, gökyüzüne çeviriyorum bakışımı... Yağmur bulutları kaplamış her yanı... Ve gök gürlüyor... Tüm zamanları durdurabilecek bir hızda şimşek çakıyor... Ve sonra gök boşalırcasına bir yağmur başlıyor...

Hasta yatağında bembeyaz çarşafların arasında bir çocuk kadar küçülmüş bedeniyle yatan annemi, usulca kucağıma alıyorum ve odanın penceresini açıp içeriye, rahmin içine doğru yürüyorum... Ey!

Ey en ıssız yerler! Issız ‘bir’ Cennet... Mazlumların evi... İçinde sadece iyileri barındıran Rahmet... Ey!

Tek ‘bir’ ihtiyaçtan yazar olduk!

Ağacın yeşilliği içinde kayboldum... Bildiklerimi unuttum... Ormandaki ağaçları saydım birer birer... Ve hepsini üst üste koydum, bir defterin sayfaları yaptım... Ve ‘bir’ kalem olduğumu düşündüm... ‘Kalem’im ve defterimin sonsuz sayfaları... Daha hiçbir ‘kelime’ olmadan... Hiçbir ‘insan’...

İnsan olmadan ‘bir’ kelime olabilir mi? Bir kelime olmadan bir anne! Ve bir rahim! O rahmin içinde bir çocuk! Ve tek bir anlam! Ey!

Sıkıca yapışıyorum ‘kalem’e... Yazıya başlamıyorum daha... Anlamı bekliyorum... Anlamın rahimden çıkmasını... Ve doğuyor işte o! İlk anlam!

Ormanın ağaçlarının kâğıtları üzerine yazıyorum ilk anlamı... Ey ağaçlar! Kâğıtların ağaçları... Sizinle buluşturuyorum şimdi anlamı... Çocuk anlamı! Ey!

Yazının içinde tek bir kelime... Yazının anahtarı olan ‘kelime’! O kelime ile yazının tüm anlamları açılır sana... Ama sen o yazının içinde saklı olan çocuk anlamı bulana kadar yazı bitmez işte! Dünya hayatı budur biraz da! Ağaçların kâğıtlarında yazılı olan sır! İnsanın var oluş sırrı! Ey!

‘Oku’ma şimdi başlar... İnsan kendini unuttuğu zaman... Rahmin içinde ‘çocuk’ kaldığı süre boyunca... İlk okuma ve ilk anlam... O çocuk anlam!

Ey!

Kâğıtlarda yazılı olanları ‘oku’yamıyor şimdi çocuklar... Hepsi ateş altında... Ve tabiatları yok!

Ormanda bir rahmin içinde uyanmış çocuğun artık bir tabiatı yok! Onun tabiatının ‘ateş’ olmasını istiyor şeytan! Ateş‘ten’ bir tabiat! Ve vücudu yok... Vücudu şeytan!

Ey tabiatı artık şeytan olan ‘insan’! Senin tabiatın bizi yakar... O zaman sen bizden uzak dur... Ey şeytan, insandan uzak dur! Tabiatın ile birlikte rahmin kapılarından çekil! Yoksa yanar o çocuk! Daha doğar doğmaz yakarsın onu! O çocuğu, o ‘bir’ anlamı! Ve o tek bir hâlin içinden çıkarırlar seni!

Ey ateşler içinde yanan insan! Bugün seni kuşatmıştır her yanından şeytan! Ve şeytanın aslında hiçbir anlamı yoktur bu dünya hayatında... Bilmez o rahmi! Rahmin içinde bekleyen çocuk anlamı! Ve o çocuğun dünya hayallerini... Doğunca kendini içinde bulacağı, artık gerçek olmuş dünya hayallerini! Ey! Ey hâlâ anlaşılmayan bir Cennet çocukluğu! Cennet’in içinde bir rahimde yaşarsın sen hâlâ!

Annenin rahminde ve ormanın o bembeyaz kâğıtları arasında... Uykudur tek isteğin... Uykuda yazar kalem! Sonsuz ‘bir’ uykuda anlarsın tüm anlamların aslında tek bir anlam olduğunu... Ey! Ey ihtiyaç! Ey kâğıtların yazıya olan açlığı! ‘Kelime’lerin ‘bir’liği... Ve o kelimeleri birleyen ‘kalem’! Tek bir ‘kalem’! Ey!

İnsan ‘bir’ ihtiyaçtan mı yazar yoksa?

Tek bir ihtiyaçtan!

Anne rahminde ‘bir’ fatiha!

Annemin bize seslenişini duyuyorum... Günlerdir gözlerini açmıyor ama bize sesleniyor... Cennet uykularının içinde annem... Hayati sırrı rahminde taşıyan ‘bir’ anne o... Rahminin içinde ‘bir’ dünya... Hayati sırrın dünyası... Kimse bilmiyor daha o dünyayı... O ‘sır’ dolu dünyayı...

O dünyayı bilen işte ‘bir’ hayati sır olacak... Hayatın sırlarını bilen ‘bir’ insan... O insan işte hem melek anneleri kurtaracak, hem de onların çocuklarını...

Annemin seslenişini duyuyorum içerden... Kalbinden kalbime ulaşan hassas ‘bir’ dokunuş... Ey Hayati Sır! Hikmetli oğulum... Ben senden ‘emin’ oldum... Senin dünyaya gelişin bir rahmet üzeredir... Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyladır... ‘Emin’ ol bundan... ‘Emin’ ol kendinden... İnsan kendinden ‘emin’ olunca Allah’a yaklaşır... Ve asıl o zaman işte annesinin rahminden dışarı çıkar... Yaşı kaç olursa olsun bu dünyada yeniden doğar...

Cenab-ı Allah’ın ‘emin’ ‘bir’ kuludur artık...

Ve bu dünya, melek annelerin ayaklarının altındadır... Hayati ‘bir’ sır olarak!

Ey!

Her çocuk annesinin içinden çıkar... Rahminin içinden... Ve dünyaya gelir... Her çocuk rahmin içinden çıkıp dünyaya gelir ve o rahimde geçirdiği günleri hiç unutmaz, unutamaz...

Çocuğun annesi bir anlamıyla rahimdir... Rahmi, anne bilir... Karanlığı, bir hissedişi, dokunmaları... Doğup büyüdüğü zaman anlayabilir ancak o rahmin mevcudiyetinin bir anne sayesinde olabildiğini... Bazı çocuklar rahim ile anneyi ayrı düşünürler bir hayat boyu... Birleyemezler, belki de hiçbir zaman birlemeye çalışmazlar...

Oysa annesidir onun ilk dünyası... Annesinin rahmidir onun ilk düştüğü yer... Cennet’ten annesinin rahmine indirilmiştir her çocuk... Ve gözleri kapalıdır orada hepsinin... ‘Bir’ Cennet uykusu... Ve bir Cennet rüyası!

Annesinin rahminden dışarıya çıktığı an işte bu dünyaya doğar çocuk... Annesinin rahmindeyken o ruh kendisini hâlâ Cennet’te sanır, sanabilir... Ey!

Annenin vazgeçilmezliği bu yüzdendir... Çünkü her çocuk, annesinin rahmindeyken, Cennet’e en yakın ‘bir’ hâldedir... Evet, ‘bir’ hâl içindedir...

Anneleri çocukların bu dünyadaki Cennet’idir... Ve o Cennet hâlini yeniden yaşamak için çocuklar hiç büyümek istemezler... Annelerinin

rahminde geçirdikleri günleri özlerler... Her anne de kendi annesinin rahmine dönmeyi özler... İlk başlangıca kadar gider bu durum... İlk rahme kadar! Ey!

Rahmin içinde geçen zaman tek ‘bir’ zamandır... Tek bir hakikat gibi... Tek ‘bir’ Rahim var aslında... Ve o rahmi taşıyan anneler... Milyarlarca anne... Ve tek bir Rahim... Ey!

O aynı rahmin çocukları olarak biz, hepimiz tek bir tanrıya inanırız... Ona ait hissederiz kendimizi... Ve her işimize Rahman ve Rahim olan Allah ismiyle başlarız...

Besmele’nin bir sırrı da budur... Dünyaya gelişimize anahtar olan bir ‘kelime’! Tek ‘bir’ kelime...

Fatiha.

Tekbir!

Sancak açıldığı an o dünya başka ‘bir’ dünyadır artık! Ruhlar ayağa kalkar! Gözleri açılır! Ve ‘söz’ başlar! Ey! ‘İyiliğin kılıcı’nı kuşanmıştır artık tüm secde kardeşleri! Ve ‘bir’lik sağlanmıştır yine! ‘Kelimeler’in birliği! Ve ‘tevhid’! Ey ‘tevhid’in sözcüleri! ‘Nur’ kardeşlerim! Mehdi Aleyhisselam göründü işte size ‘kalb’lerinizde! Zaman ‘şimdi’dir! Öncesi ve sonrası yoktur! Tek ‘bir’ anın içindedir tüm secde kardeşleri! Ve ‘bir’dir!

‘Hakikat’ birdir! Başka da hiçbir ‘şey’ yoktur!

(Şimdi geldi işte kalbimize! ‘Bir’ ses! Hepimizin kalbine aynı anın içinde geldi! O ‘bir’ ses! ‘Ben sizin Rabbiniz değil miyim?’ Ey! Kalbimin dışında bir hayatım olmasın benim... Her an O’na en yakın olayım... En sevgili... Kalbimin sahibinden hiç uzağa düşmeyeyim... Cennet’inde olayım hep O’nun... Ve o Cennet hâlini bozabilecek hiçbir ‘şey’i kalbime almayayım... Sadece o ‘bir’ ses duyulsun hep kalbimde... ‘Ben sizin Rabbiniz değil miyim?’

Gözyaşları içinde veriyorum cevabı... Başımı kaldırmıyorum secdeden... Öyle çok ağlıyorum ki bu dünya ile ilgili ne varsa akıp

gidiyor gözyaşlarımla toprağa... Ve o ‘saff’ hâliyle ruhumun veriyorum cevabımı... Secdede, trilyonlarca hücremle, zikir hâlinde vücudum ve kalbim... Kâinatın ahengi içinde... ‘Bir’ cevap olarak işte! Soruyu soran da, cevap veren de O! ‘Seni Rabbimiz bildik Allah’ım’... Sen Rabbimizsin bizim... İlelebet Rabbimiz sensin... Bizlerdeki ‘emanet’in sahibi sensin... Bizim, senin sözünün dışında ‘bir’ sözümüz yoktur ki! Var olabilmek için Cennet’te, bu dünyada yok olabilmeyi seçmek gerekmiyor mu? Benliğimizdeki tüm ‘şey’leri yok etmek için indirilmedik mi bu dünyaya? Ve ancak o takdirde, seni Rabbimiz bildiğimiz o ilk anın içine, ‘Elest Âlemi’ne tekrardan dönebilmemiz mümkün olabilecek, değil mi?

O ilk anın içinde sana verdiğimiz o ilk sözün ihlâsı içinde, evet Allah’ım, biz seni Rabbimiz bildik... Ve o sözümüze, şeytan bu dünyada hangi hileyi yaparsa yapsın, hiç ‘ters’ düşmedik, düşürülmedik, melekelerimiz tarafından korunduk! Senin ‘esma’ların yetişti her zorluk karşısında yardımımıza ve şükrettik biz! Melekelerimiz bizim irademizi bile beklemeden senin ‘esma’larını hatırlayıp ‘zikre’ başladıkları için şükrettik! Ey! Ey! Ey!

Ey insanlar! ‘İnsan’ kalmak için tüm ‘melekeler’inize sahip çıkın... Siz hatırlamasanız bile melekler hiçbir an unutmaz Cenab-ı Allah’ı! Melekelerinizin üzerini şeytanın dumansız teknolojisi örtmesin yeter! Şeytanın ‘şey’lerini hayatınıza almayın, göreceksiniz ki siz unutsanız bile melekeleriniz unutmaz, unutamaz Cenab-ı Allah’ı...

Sizin ‘bir’ varlığınız yok ki bu dünyada tek başına!

İnanmanız yeterli ‘şimdi’! Siz inanın ‘bir’, tüm melekeleriniz yeniden ‘melek’lerle temas kuracaktır... Ve Cennet size görünecektir o tek ‘bir’ anın içinden... Kalbinizden gelen o ‘bir’ sesi duyabileceksiniz o zaman...

Ve ‘hidayet’e ereceksiniz tüm secde kardeşleri olarak...

Mehdi Aleyhisselamın ‘nur’ kardeşleriyle birlikte siz de ‘iyiliğin kılıcı’nı kuşanacaksınız...

Ve onlarla ‘bir’ olacaksınız!

Çünkü ‘bir’dir hakikat!

Tekbir!

Ey ‘iyiliğin kılıcı’nı kuşanmak isteyen müminler!

Ağaçlardan başlamalı tefekkür etmeye... Sessizce yaklaşırlar o zaman sana kelimeler... Ağaçlar, meyveler, kuşlar, sincaplar ve çocuklar... İçini sevinç kaplar birden... Koşup bir ağacın koca gövdesine sarılırsın hemen... Sonra da onun dallarının serinliğinde, secde edersin sıcak toprağın üzerinde Cenab-ı Allah’a... Tüm hayat bu an kadar kısadır aslında... Ya da bu an kadar sonsuzdur!

‘İnsan’ tek ‘bir’ anın içinde yaşar... Ve ne kadar isterse istesin o anın dışına ‘hiç’ çıkamaz ‘aslında’! Bu dünyanın tüm anları o tek ‘bir’ anın içinde yaşanır işte! O tek ‘bir’ an da bize öğretildiği kadarıyla Cennet’te aslı olan ‘insan’dır! İnsanın aslı Cennet’tedir! Şeytan ancak onun suretini Cehennem’e düşürebilir! ‘İnsan’ın Cennet’te olan aslı ‘bir’dir ve Cenab-ı Allah’a yakındır... Bâtınî anlamda ise o ‘emanet’i taşıyan ‘insan’a aslında her ‘şey’ secde etmiştir! Ama bu dünyadaki ‘insan’ bunu daha bilemez! Ve ne yazık ki kendini bir ‘şey’ zanneder! Cennet’teki aslına geri dönmez!

Cennet’in de ‘bir’ bekleyişi vardır! Sessiz ‘bir’ bekleyişi! Sahi kimi bekler Cennet? Ve ne için bekler? Tüm bu sorularının cevabı

‘kalb’‘inin’ içinde saklıdır... İnsan önce kalbini ‘oku’malıdır... Kalbini ‘oku’yabilen insan, bu dünyadaki suretinden vazgeçer ve hemen ‘aslına’ döner... Daha dünya hayatındayken bile ‘aslını’ görür Cennet’te... Ey!

İnsanın ‘aslının’ ‘bir’liği içindir bu dünya hayatı... Suretlere aldanmamayı öğrenmesi içindir... Kendini hiçbir zaman bir ‘şey’ zannetmemesi içindir... İnsan kendini bir ‘şey’ zannetmesiyle en önce kendi fıtratına ters ‘düşer’! Zaten şeytan değil midir ki insanın fıtratını tersyüz etmeye çalışan? Onun görevi insanı tersine döndürmektir! Yüzünü, fıtratını tersine çevirmektir... Onun için işte ey müminler, yüzünüzü Allah’ın evine çevirerek dua edin! Kıblenizi şaşırmayın... ‘Hakikat’inize ters dönmeyin... Yoksa çarpılırsınız! Ve hiçbir şeyi anlamadan daha bir bakmışsınız ki ‘şey’ oluvermişsiniz! ‘Şey’lerin hayatı ‘bir’ insan hayatı değildir! ‘İnsan’a verilen ‘emanet’e ters düşmüşlerdir ‘şey’ler! O emaneti gölgelerler! ‘Hakikat’i bilebilmek için her türlü ‘şey’den kurtulmalısınız bu dünya hayatında... ‘Hakikat’ ancak böyle gösterir size kendini... Çünkü tek ‘bir’ hakikat vardır ve başka da hiçbir ‘şey’ yoktur... Bu dünya hayatında o gördüğünü zannettiğiniz ‘şey’ler sadece bir gölgeden ibarettirler... Oysa insan ‘bir’ hakikattir! Ey!

Ey insanlar! Sizin aynanız, kıblenizdir... Ancak kıbleye döndüğünüzde yüzünüzü o ‘hakikat’i görebilirsiniz kalbinizde! ‘Kalb’inizin evinde! Aynadaki ‘hayati sır’rı, yüzünüzü kıbleye çevirmeden göremezsiniz... Kalbinizi ‘oku’yamazsınız... Ve ‘hayati sır’rın kim olduğunu anlayamazsınız! Ey!

Kalbinizdeki ‘hayati sır’rı kim bilebilirse şu ahir zamanda, o gerçek ‘Hayati Sır’dır işte!

Ve artık biliriz ki hepimizin yüzlerce yıldır onun sesinden duymayı beklediği ‘bir Cennet sözü’nün zamanı şimdi gelmiştir!

Ve Mehdi Aleyhisselam ‘iyiliğin kılıcı’nı kuşanmış, sancak açılmıştır!

Ey!

Cennet’e dönüş için fazla zamanımız kalmadı!

İçinde olduğumuz şu an, inanın bana tek ‘bir’ andır ‘aslında’! Asıl olan Cennet’teki hayatımızdır... Başka hiçbir gerçeklik yoktur! ‘Dünya’nın gerçekliği diye bir ‘şey’ olabilir mi hiç? Sadece ‘günah’ ve ‘sevap’ vardır! ‘Bir’ kendini bilme! Cennet’teki özgürlüğün sınırlarını kendi kendine belirleme! Ey!

‘Cennet’ üzerine düşünmeyi ihmal ediyorsunuz... Oysa kendi içinizdeki Cehennem’i tanımak için çırpınıyorsunuz! Ve sonunda da onun ateşiyle çarpılıyorsunuz! Kendinizi artık Cehennem’e ait sanıyorsunuz! Cehennem’in ateşiyle bu dünyada yaşamak ne demektir? Aynaya her baktığınızda karşınızda ‘şeytan’ı görmektir! Ama ‘sır’ aradan çekilince ‘asıl’ gerçeği o zaman anlarsınız!

‘İnsan’ ‘bir’dir Cennet’te! Daha parçalanmamıştır! Şeytan ortaya çıkmamıştır! ‘An’ bölünmemiştir! Ve ‘zaman’ başlamamıştır! Ey!

‘İnsan’lar bu ‘bir’liği, ‘tevhid’i unuturlarsa, ‘hayat’ları sona erince Cehennem’e düşerler! ‘Nar’ olurlar! İnsanın yeniden ‘Nur’ olabilmesi için bu ‘bir’liği hiç unutmaması ve o tek ‘bir’ anın içinden ‘hiç’ çıkmaması gerekir! Dünya hayatı bu ‘bir’lik için bir imtihandır!

‘Nar’ ve ‘Nur’ üzerine kuruludur dünya hayatı!

‘Hayat’ tek ‘bir’ zamandır! Ve o ‘zaman’, Cennet’teki ‘bir’ insandır ‘aslında’! Ey!

Aslı olan hiçbir ‘şey’ insandan ayrı düşmez, düşemez! Siz şunu hiç düşündünüz mü? ‘Şeytan’ Cennet’te ‘insan’a secde etseydi, edebilseydi, orada nasıl ‘bir’ hâl gerçekleşecekti! Dünya hayatı ‘insan’ın bu konuda ‘tefekkür’ edebilmesi için son şansı değil midir? Şeytanını bu dünyada secde ettirebilen bir insan, Cennet’te yeniden ‘bir’ olabilir mi? Ey!

Cennet ‘bir’ hâldir! Ve o hâlin içinde elbette ‘şeytan’ yoktur! Şeytanın var olabilmesi için ‘insan’ın ona ‘eşlik’ etmesi zarurettendir!

Yani insanın kendini bir ‘şey’ zannetmesi gereklidir! İnsan işte tam burada tuzağa düşer! Kendini bir ‘şey’ zannettiği an! İnsan ‘bir’ hiçtir! Onun olup olacağı tek gerçeklik, Cenab-ı Allah’ın sevgili ‘bir’ kulu olabilmekten geçer! Ey!

Bu dünya ise ‘şey’lerden ibarettir! Cennet’te tek bir ‘şey’in tuzağına düşen insanı, bu dünyada envai çeşit ‘şey’ karşısında vereceği zorlu bir imtihan beklemektedir! Ancak bu zorlu imtihanlardan sonra insan, Cenab-ı Allah’ın ‘emin’ ‘bir’ kulu olarak Cennet’e yeniden girmeyi ‘hak’ kazanacaktır!

Cenab-ı Hak inşallah bizleri de, ‘kendi’sinden ‘emin’ olduğu o sevgili kullarının arasına alır ve yeniden Cennet’ine kavuşturur...

Vesselam.

Nar ve Nur!

Zalimler bir tek ‘hakikat’ten korkarlar! Çünkü ‘hakikat’ ortaya çıkınca onların güçsüzlükleri de ortaya çıkar... Zalimler ‘hakikat’ karşısında bu kadar güçsüz kaldıkları için her geçen gün zulmü artırmışlardır... Ki hiçbir insan zulümden kurtulup, ‘hakikat’i göremesin, buna ‘bir’ zaman bulamasın! Ey!

Hakikati örtebilmek için ‘tarih’ boyunca her türlü hileyi yapmışlardır! Şeytan baş hilekârdır! Ve şeytanın tüm dostları da göz boyayıcıdırlar! Hangi işle uğraşırlarsa uğraşsınlar hep şeytana hizmet ederler! Onların görevi, lanetlenmiş şeytanın ‘insan’ üzerinde kurmaya çalıştığı iktidarını pekiştirmektir!

İnsan vücudu ‘aslında’ dokunulmazdır! ‘Bir’ tabiattır o! Kendi içinde tamdır! Dışarıdan yapılacak her müdahale Allah adıyla olmalıdır! Ancak o zaman ‘insan’a şifa verebilir! Şeytanın dostları bugün insan vücudunu yaşayan bir kadavra hâline getirmişlerdir! Sanki dünya bir morg ve tüm insanlar ceset!

Oysa ‘insan’ bu dünyada her daim ‘hayy’ olmalıdır! Hayy olan insan, şeytanı kendine dost olarak seçmez, seçemez! Çünkü aslında

şeytan, ‘bir’ insana göre ölüdür! Onun ‘bir’ hayatı yoktur! Lanetlenmiş ve bir daha dönememek üzere Cennet’ten kovulmuştur!

İnsan, Cennet’e aittir! Şeytanın tuzağına düşmemiş insanlar yeniden Cennet’e dönebileceklerdir... Ve yeniden Cennet’te ‘bir’ olacaklardır! Asıllarına kavuşacaklardır! Ey!

Şeytanın bu dünyada insanın vücuduna müdahaleleri, ona emanet edilmiş ‘ruh’tan, vücudunu ayırmak içindir! Bu ‘bir’liği bozmak, şeytanın dostlarının ‘asil’ görevidir!

İşte içinde olduğumuz zaman, bu ahir zaman, şeytanın tüm dostlarının artık deşifre olacakları bir sürece gebedir! Çünkü ‘uyanış’ başlamıştır! Halk ayağa kalkacaktır, kıyam edecektir!

Şeytan için süre azalmıştır! İşte bunun için çok dikkatli olmalıyız! ‘Dünya’ üzerinde iktidar olduğunu sanan şeytan, bu ‘hizmet’ gönüllülerini yok edebilmek için tüm dostlarını öne sürecektir! Onlar ki hepimiz için hayati bir öneme sahip olabilecek sektörlerin tepe yöneticileri arasına gizlenmişlerdir! Ve bugüne kadar hiç belli etmeden, şeytana olan görevlerini kusursuzca, büyük bir beceriyle yerine getirmişlerdir... Kendilerini hem halkın yanında gösterebilmişler, hem de ‘insan’a verilen ‘emanet’e karşı sinsice çok kanlı bir savaş yürütebilmişlerdir!

Şeytan şimdi halkın gözünde onların deşifre olmalarına hiç aldırmadan, hepsini açık bir savaşa sürecektir!

Haydi! Benim adıma, lanetlenmiş şeytan adına çıkın ortaya! Ve ‘hakikat’in üzerini örtme çalışmalarınıza, başınıza ne gelirse gelsin

devam edin! Yoksa benimle olan işbirliğinizi açıklarım hepinizin! Tüm riyakârlığınızla katılın savaşa! Benim kaybetmem sizin sonunuz olur!

‘Hakikat’in tek olduğunun bir farkına varılırsa, tüm oyunlarımız ortaya çıkar! Hiç kimseyi inandıramayız artık bu yalanlara! Ölümü bile göze alın beni korumak için! Benim için ölün ey ateşin dostları! Yoksa aradan çekilir, sizi Allah’la baş başa bırakırım! Bunca günahınızın hesabını Cenab-ı Allah’a vermek zorunda kalırsınız! Ve dünya hayatınızda koruyamadığınız bu ‘bir’ ‘tabiat’ınız yüzünden Cehennem’in parçası olursunuz! Benim ‘tabiat’ım zaten ‘ateş’tir! Artık gerisini siz düşünün!

‘Ben’, lanetlenmiş bile olsam Cenab-ı Allah’a inanırım!

(Bu ahir zamanın içinde herkes tarafını net olarak belirlesin artık! Ya tek ‘bir’ hakikat olduğuna inanacak ve ‘Cennet’e kavuşacak, ya da şeytanın yalanlarına inanıp onun bir hizmetkârı olarak kalıp, Cehennem’in bir parçası olacak!

Size verilmiş ‘zaman’ı iyi kullanın! Seçiminizi hemen yapın! ‘Ruh’unuza ve ‘vücut’unuza sahip çıkın! ‘Bir’ olun! ‘Nar’ gibi parçalanmayın, ‘Nur’ gibi ‘bir’ olun! Huzura kavuşun...

Şeytana artık hizmet etmeyin!

Cenab-ı Allah’ın sonsuz merhametine ve affına sığının...

Şeytanın dostları tövbe edin!

Zulme ses çıkarmayanlar, zalimlerle sessiz bir ittifak hâlindedirler! Kendi çıkarları üzerinden topluma kötülük ederler... Eskiden olsa böyle yaparak kendilerini koruyabilirlerdi belki... Ama şimdi ‘kötülük’ herkesi içine almak üzere... Hiçbir ayrım yapmadan şeytan, kendi dostları dışında kimler kalıyorsa, hepsini bir nevi ‘kobay’ gibi görmekte ve zulmüne ortak etmektedir... Zulme karşı çıkmanın dışında artık hiçbir kurtuluş yolu kalmamıştır...

Kötülüklere karşı ‘direniş’ insanın bizatihi ‘tabiat’ında vardır! İşte şeytan şimdi ‘insan’ın bu tabiatını bozmak üzere sinsice örgütlenmiş ve tarih boyunca o çok istediği ‘kötülük örgütlenmesi’ni nihayet başarabilmiştir!

Şeytanın dostları artık her yerdedir! Sağlık, gıda, telekomünikasyon gibi insan hayatı için en acil sektörlerin tepesindeki yöneticiler arasında onun ateşten dostları vardır!

Zulmün sahibi şeytandır! Sessiz kalan her insan da o zulme ortaktır... Bu zulüm bugün durdurulamazsa yarın çok geç olacaktır... Çünkü

şeytan, ‘insan’ın tabiatını hedef almıştır! ‘Tabiat’ı değişime uğramış bir ‘insan’, şeytana nasıl direnebilir!

Şeytanın silahları karşısında, Allah’ın ipine sarılmayanlar maalesef bu dünyayı kaybettikleri gibi öteki âlemi de kaybedeceklerdir! ‘İnsan’ kâinattır! Kâinattan kopan ‘insan’ kendini bilemez! Bu dünya ile sınırlı zanneder kendini! Bir ‘şey’ sanır! Evet, kendini bir ‘şey’ sanır! Şeytan ‘insan’ı ‘şey’leştirmeye çalışmaktadır bu dünyada... Çünkü bir ‘şey’ sonucunda ‘insan’ bu dünyaya indirilmiştir! Ve o ‘şey’ şimdi ‘insan’ın bu dünyadan çıkmasını engellemek için her şeyi yapmaktadır! Aklınıza gelenlerden çok daha tehlikeli şeyler! Bildiklerinizden ve bilemediklerinizden daha gizli şeyler! ‘İnsan’ı bu ‘tehlike’ konusunda uyaran her ‘insan’, şeytanın ve onun dostlarının hedefindedir bugün! Ve işte şeytana hedef olan bu insanlar Allah’ın sevgili kullarıdırlar... Cenab-ı Allah’ın yardımıyla, sizlerin de ihlâslı ‘dua’larınız sayesinde hiçbir ‘şey’ onların ‘asıl’larına zarar veremez...

Asıl olan ‘hakikat’tir... ‘Bir’dir! ‘Bir’dir! ‘Bir’dir! Hakikat olan ‘bir’dir! Siz bu ‘bir’likten ayrılmamaya gayret ederseniz, şeytan size hiçbir ‘şey’ yapamaz... Şeytan bu ‘bir’lik karşısında çaresizdir, güçsüzdür, acizdir! Ey!

Öyle günlerin içindeyiz ki ne olur bu ‘bir’liğin bozulmaması için bizlere ‘dua’ edin! Ama öyle ‘bir’ dua ki şeytan kendi ateşiyle çarpılsın ve bu dünyadan Cehennem olup gitsin! ‘İnsan’ın tabiatını, yaratılışın ‘kelime’lerinin yerlerini değiştirmeye çalışmaktan vazgeçsin! Ve şeytanın dostları, aynen ahirette başlarına geleceği gibi bu dünyada da yalnız başlarına bırakıldıklarını fark etsinler ve biz ne yaptık, nasıl bu tuzağa düştük diye pişman olup, Cenab-ı Allah’tan bir bağışlanma dilesinler, tövbe etsinler...

Size, şeytanın dostlarına ‘bir’ ihtardır bu yazı! Bir an önce tövbe edin... Şeytanı bu dünyada yalnız bırakın! Şeytanın ateşinden uzaklaşıp, Cenab-ı Allah’ın ‘nur’una kavuşun...

Tövbe edin!

Cennet’te ‘bir’ kelime olmak!

‘Kalem’ yazmadığı zaman sessizliğe çekilir ve o ‘bir’ zamanın gelmesini bekler... ‘Yazı’ işte o Cennet anının içindeyken başlar! ‘Kalem’in ‘bir’ olduğu zaman! Ey!

Her harf ‘bir’dir çünkü! Kelimelerin birbirlerinden ayrı bir hayatları yoktur... O zaman insanlar konuşarak birbirlerinden neden ayrı düşerler, değil mi? Onları ‘bir’leştirecek kelimeler neden onların birbirlerinden ayrı düşmelerine vesile olurlar?

İnsanların kalbi de ‘bir’dir! Kelimelerin evidir aslında ‘kalb’... Kalbinden çıkan her ‘bir’ kelime senin Cennet’e dönmene belki de bir vesile olur! Ey!

İhlâslı ‘bir’ kalbin sahibi Cenab-ı Allah’tır... Elbette her bir şeyin sahibi de Allah’tır... Ama Rahim olan Allah en çok bu ihlâslı ‘bir’ ‘kalb’ taşıyan kullarına yakındır! Ve onların tüm melekeleri yalnızca O’na hizmet ederler! Ey!

Zamanın her an ‘bir’ olduğunu bilen bir insan, Cenab-ı Allah’a yakın olmaktan başka ne isteyebilir ki! Tüm melekeleri hep O’na hizmet etsin ister... Ve ‘takva’ya sarılır... Cenab-ı Allah’tan gayrısını ‘hiç’ düşünmek istemez... Hayatını ibadet, tefekkür ve her an, o ‘bir’ an işte, devamlı olarak hayır ve barış içinde geçirmek ister... Ey!

Şeytanın asıl hedefi bu ‘bir’liği bozmaktır... Melekelerini insandan uzaklaştırmak ve o melekelerin yerine kendi ‘şey’lerini yerleştirmektir! İnsan o zaman Cenab-ı Allah’ın Cennet’inden uzaklaşır ve Cehennem’e kayar... Cehennem’de odun olur!

Hangi insan ‘odun’ olmak ister ki! Cennet’te ona yasaklanmış bir ağaç uğruna, Cehennem’de ‘odun’ olmak! Ey!

Yeryüzü halifesi olabilen ‘insan’a hizmet eder tüm melekeler! Kelimeler, dağlar ve kuşlar! Onların da hayatları aynıdır o halife olabilen ‘insan’la! Tek ‘bir’ hayat ‘var’ aslında bu dünyada! Ve tek ‘bir’ söz! Ey!

Kâinatı ‘oku’yabilmek için önce, her ‘şey’i okumadan önce muhakkak Kur’an-ı Kerim’i ‘oku’malısın! O zaman anlayabilirsin işte hepimizin ‘bir’ olduğunu! Ve aslında neler olursa olsun bu dünyada hepimizin yine de hep aynı kaldığını! ‘Hiç’ değişmediğini! Ey!

‘Şimdi’ tüm bu ‘şey’lerin neden ‘var’ gibi gözüktüklerini ‘an’layabiliriz değil mi?

İnanın bana ‘aslında’ ‘hiç’ değişmez bu dünya! Yine o ilk yaratılışındaki gibi ‘temiz’dir tabiat! Hiçbir ‘şey’ onu kirletemez! Sadece gördüğünü sandığın ‘şey’ler kirli gözükebilir sana! Bu dünya

yine o ilk ‘an’daki kadar temizdir, masumdur ve her yanı meleklerle doludur!

Yeter ki sen ‘takva’ya sarılıp, Allah’ın ipine iyice yapış ve şeytanın ‘şey’lerinden uzak dur! Cehennem’de ‘odun’ olma, Cennet’te ‘bir’ kelime ol!

Ey!

Cennet’te sessiz ‘bir’ bekleyiş ‘var’!

Sessizlik olmazsa hiçbir ‘söz’ anlaşılmaz! Dua ancak sessiz bir dille yapılabilir... Ve ‘iman’ için de sessizlik gerekir... ‘İnsan’ huzurdayken hiçbir ‘ses’e ihtiyaç duymaz... Sessizlik kendi başına ‘bir’ dildir! Ey!

Şu an insanlar dünyada, her türlü beşeri dili konuşuyor olsalar da, sessizliğin dilini unuttular... Hâlbuki Cennet’te sadece bu dil vardı... Sessiz ‘bir’ dil! Ve başka hiçbir dile ihtiyaç yoktu! Çünkü Cennet’te başka hiçbir kimse yoktu! Ey!

‘İnsan’ kendiyle de konuşamıyor artık! Çünkü içerisi çok gürültülü... Dışında ne varsa hepsini içine almış... Her ‘şey’i ama! Ve içinin huzuru kalmamış! Kalbi artık çok yorulmuş...

Kalbin dilidir ‘sessizlik’... İnsan ancak sessizlik olunca, kalbinin sesini duyabilir... O tek ‘bir’ dili... ‘Hakikat’in dilini... Kendiyle konuşabileceği o asıl dili...

Her insan belki de tek ‘bir’ insandır aslında! Ve hepsi de aynı ‘dil’ üzerine yaratılmışlardır! ‘İman’ eden her insan işte yine o aynı ‘sessiz’ dile geri döner... Fıtri olana... Yaratılışın diline... Ve dolayısıyla Cennet’e! Ey!

Ey Cenab-ı Allah’ın sevgili ‘bir’ kulu olabilmeyi başarabilmiş insanlar! Hepiniz ‘bir’‘bir’inizin secde kardeşisiniz aslında! Ve ‘nur’ yüzlüsünüz! Sizin yüzünüzü karartan şeytandır... Şeytanın gürültülü dili! Şeytanın elektrik yüklü o teknolojik dili! İnsanın yüzünü aydınlatıyorum diye yakar aslında! ‘Nur’ yerine ‘nar’a dönüştürür... Ve bu dönüşümü de insanın kendi iradesiyle yapar! İnsan ‘bir’ nurken, nar olur! O ateşle yanar için için ve alev alıp, bin parçaya bölünür! ‘Bir’liği bozulur... Sonunda da Cehennem’e odun olur! Ey!

İnsanın asıl dili ona Cennet’te öğretilen ‘kelimeler’le kurulmuştur... Ve her insanın fıtratına yazılıdır o ‘kelimeler’! Şeytan şimdi tam da bu sebeple insanın yaratılışını bozmak istemektedir! Ve bu çabayı da bize ilim gibi, bilim gibi yutturmaya çalışan her kimse, unvanı ne olursa olsun, siz bilin ki o şeytanın dostlarındandır! Ve ilahî ‘bir’ sessizliği bozmakla görevlidir! Ey!

‘İnsan’ı Cenab-ı Allah’ın huzurundan çıkarmış, gürültünün tam içine atmıştır!

Ve o insanın ‘kalb’iyle olan bağını koparmıştır!

Hâlbuki Cennet’te hâlâ onu bekleyen ‘bir’ insan vardır!

Ne sessiz ‘bir’ bekleyiş, değil mi?

Ey şeytanın habercileri!

İnsanları ateşten bir bahçe içinde yaşamaya özendirenler! Bu dünyadaki kısacık hayatlarında ne yazık ki o ‘karanlık’ yanlarını güçlendirip, ‘kalb’lerindeki ışığı iyice azaltmış olan gafiller! Ey!

‘Ateş’ üzerindeki yolculuğun da ‘mistik’ bir açılıma sebep teşkil edeceğini mi söylemeye çalışıyorsunuz şimdi? Cehennem’deki yaşamın da mistik bir açılımı var, öyle mi? Şeytanın arkadaşlığını öneriyorsunuz bize! Menşei ‘dumansız ateş’ olan şeytanla arkadaşlığı! Ve yeni bir mistik açılım diyorsunuz buna! Haklısınız, şeytanın dostları arasına katılmamız için yapılan yeni bir davettir bu! Ve Kur’an-ı Kerim’i bir defa bile olsa ihlâsla ‘oku’yabilmiş herkesin kavrayabileceği çok tehlikeli bir davet! Günaha davet!

Teknolojik hızın, dumansız ateş üzerinden dünyanın her yanına yayılabilen bu hızın, cinlerin bu enerjik hızının, ‘insan’ın yararına olmadığını açıklar bize Kur’an! Cennet bahçelerinin ‘nur’u içinde yaşayan insan, şeytanın bu ‘nar’ı sebebiyle ‘dünya’dadır bugün! Ve sizlerin şeytanla işbirliğiniz sayesinde de, Cennet’e bir daha geri dönemeyecektir belki! Hangi insanlardır onlar? Cennet’e bir daha geri dönemeyecek olan insanlar! İşte bu dünyada şeytanla dost olmayı seçmiş olanlar! Ateşten putlara tapanlar!

Oysa ‘insan’ ‘bir’ yeryüzü halifesidir... Kur’an-ı Kerim’de onu yeniden Cennet’e götürecek ‘yol’ çok açık olarak çizilmiştir... Ve şeytandan uzak durması emredilmiştir ona... Şeytanın dumansız ateşinden!

Şeytan bugün tüm dünyayı kendi kapsama alanının içine almak üzeredir! Bunu da saklı gizli olarak değil, her vesileyle açıkça ifade etmektedir! Anamalcı reklâmcılar onun dostlarıdır... Şeytanla dost olmak neredeyse bir övünç kaynağı hâline gelmiştir! Ve bir Cehennem habercisidir! Bugünün dünyasında ‘seçkin’leşmek ancak böyle mümkün olmaktadır... Dünya nimetlerinden en adaletsiz şekilde faydalanmak, her an daha çok tüketmek, ‘canlı’ tabiatı kendi konforlu hayatlarını sürdürebilmek gayesiyle yağmalamak, kesmek biçmek ve neredeyse kendilerinden olmayan tüm mahlûkatla birlikte öldürmek! Ey! Sizler şu an bizlerin tam farkında değilsiniz ama biz sizi çok iyi tanıyoruz artık! En karanlıkta saklananlarınızı bile nihayet deşifre edebildik! Sizin ‘karanlık’ yanınızı da sizlerden daha iyi anlıyoruz belki de! Cenab-ı Allah’ın sevgili kullarına hiçbir ‘şey’ yapamayacağınızı biliyoruz! Bizler, Cehennem’inize girer, sizlerin en kötücül planlarınızı deşifre ederiz ve sonra da Allah’ın izniyle yeniden Cennet’e, ‘nur’dan bahçelerimize geri dönebiliriz! Ey!

Ateşten bahçelerde yaşamak sizin kendi tercihiniz olabilir! Ama bu düşüncenizi gençlere, özellikle de çocuklara yaymak isterseniz karşınızda bizi bulacaksınız bundan sonra! Biz kim miyiz?

Bu dünyanın konforunu, iktidarını, mülkiyetini, her ‘şey’ini reddedebilmiş, nefsinin ateşini söndürebilmeyi başarmış, kâinatın ahengi içinde, yaratılmış hiçbir ‘canlı’ya zarar vermeden, bu dünyadan en az günahla geçip gitmeye çalışan ‘secde kardeşleri’yiz! Ey!

‘Nur’ içinde ‘bir’ kalem! Ve onun sözleri bunlar! Kim bilebilir, belki de son sözleridir!

Size yapılan son ‘bir’ ihtardır!

Cenab-ı Allah’ın sevgili ‘bir’ kulu olabilmeniz için son ‘bir’ ihtar!

Ey!

Alnımızda yazan ‘bir’ Cennet sözü!

Günler geçiyor, dünyanın izleri iyice siliniyor yüzlerimizde! Sanki hiç doğmamış gibiyiz dünyada... ‘Bir’ Cennet hâlinin içindeyiz şimdi... Ve ‘bir’‘bir’imizi yüzlerimizden tanıyoruz...

Yüzlerimiz kalbimiz kadar ‘temiz’... Bu dünyadaki ‘şey’lerin pisliğini almamışız yüzümüze, kalbimize ve sözümüze... O tek ‘bir’ anın içinden ‘hiç’ çıkmamaya gayret etmişiz... Ve bu ‘bir’liği bozmak isteyen şeytana karşı hiç durmadan çalışıp çabalamışız...

Cennet bize yeniden yaklaştırılmış o zaman... ‘Bir’ söz ‘bir’liği içinde beklemişiz hep... Dünya zamanı akıp geçmiş üzerimizden... Biz o tek ‘bir’ zamanın içinden çıkmamışız...

Şeytan, ‘zaman’ı anlayamamıştır! Zamanı ve insana verilen emaneti! O sanmıştır ki insan da gelip geçicidir! İnsana ‘günah’ işletebilirse onu bu dünyaya hapsedebilir ve Rabbinden koparabilir... Oysa insana verilen ‘emanet’i bilebilseydi, bunun mümkün olamayacağını

anlayabilirdi... Ve o zaman, insanı sevebilir miydi? Rabbi ile yakınlaşan insan, aradan şeytanı çıkarınca, o şeytanın artık ‘bir’ mevcudiyeti kalabilir mi?

Şeytan ile yakınlaşan, onunla aynı olmaya çalışan insanların da durumu aynı böyle olacaktır! ‘Bir’ mevcudiyetleri kalmayacaktır Cennet’te!

Cennet’te tek ‘bir’ kul olacaktır yine! ‘İnsan’ın ilk yaratılışındaki gibi aynı Cennet’te!

Şeytan artık bir daha Cennet’e giremeyecektir... Ve Cennet’te olan her hâl, açık ve görünür olarak tek ‘bir’ hâl olacaktır! ‘İnsan’ artık Rabbini bilecektir... Kendinin bir hâli olmayacaktır! Tüm perdeler aradan çekilecektir... Ve ‘insan’, Cennet’in bizatihi kendi olacaktır! Ey!

Sözün sınırını geçersen yanarsın... Kelimeler hep tek ‘bir’ anlam için çalışırlar... Ve ‘insan’ı ateşten korurlar! Her anlam, koruyucu bir perdedir aslında! Zihnindeki tüm anlamları kaldır, kelimelerin perdelerinden kurtul, o tek ‘bir’ ‘hakikat’i görmeye, sen bu dünyadaki mevcudiyetinle dayanamazsın! Aynı o dağ gibi tuzla buz olursun!

Ey yüzlerini ’kalb’leri kadar ‘temiz’ tutabilmeyi başarmış secde kardeşlerim! Günler hızla geçip gidiyor üzerimizden! Ve dünyanın hiçbir izi kalmıyor artık yüzlerimizde... Tek ‘bir’ iz var hepimizin yüzünde... ‘Bir’ secde izi... Ve o izi alnımıza çizen ‘bir’ kalem var! Bir alın yazısı! İnsanın kaderi bu ‘kalem’le yazılır işte! Ve Cenab-ı Allah’a tüm samimiyetiyle secde eden her insan, gün gelir kendi alın yazısını belki de ‘oku’yabilir bu kısacık dünya hayatında!

İşte o an anlar ki, bu dünya onda, ‘aslında’ hiçbir iz bırakamamış!

Ve o ‘aslında’ Cennet’ten ‘hiç’ ayrılmamış! Ey!

Hayatın devamlılığı için sözlerin birliği şarttır!

‘Bir’ devamlılık içinde yol alır ‘hayat’! ‘Söz’ birdir bu yüzden! İnsanın kalbi de birdir! Ve tek ‘bir’ insan için çarpar! ‘Hayat’a gelen her insan hep o tek ‘bir’ ruha hizmet etmek ister... Ve ‘zaman’ o çocuğun vücududur! Zamansız edilen her ‘söz’, kutsalın dışına çıkarır bizi! Çünkü insan ancak zamanla birlikte ‘bir’ ruh kazanabilmiştir! Zaman olmazsa ‘vücut’ olmaz! Ve ‘insan’ bu dünyada yok olur!

‘Kelimeler’in de ‘bir’ devamlılığı vardır! Kelimelerin yerlerini ‘şeytan’ değiştirmek ister... Ve şeytanla işbirliği yapan o meçhul insanlar! Bu meçhul insanlar değil midir ki ‘bir’ insanlık tarihini tersyüz edebilmişler ve şeytana yazdırmaya çalışmışlardır!

Oysa ‘kelimeler’in devamlılığı hiç kesikliğe uğramamıştır! Şeytan sadece görünenle uğraşabilmiştir! Bazı insanlar ‘kalb’lerini her yaşadıklarına ‘şahit’ tutabilmişlerdir! Ve ‘kalb’lerinin sesini dinlemişlerdir... Kalbinin sesini duyabilen her ‘insan’, kâinatı ‘oku’yabilir... Ve Kur’an-ı Kerim’den hiç ayrılmaz... Hep sırat-ı müstakim üzeri olur! Ey!

‘İnsan’ların da ‘bir’ devamlılığı vardır elbette! Şeytan ne kadar yaratılışı değiştirmek için çırpınıp dursun, başaramaz! O sadece bölebilir, parçalar ama hiçbir ‘şey’i ‘bir’leyemez! Her şeyi ‘bir’leyen Cenab-ı Allah’tır... Ve ‘bir’lemeden, devamlılık olmaz! Bu dünya hayatında ‘sabır’ gösterebilen her insan, Cenab-ı Allah’ın sevgili kullarının arasına girer... Ve ‘insan’ın devamlılığı içine dâhil olur! Şeytanı çaresiz bırakır bu devamlılık karşısında! Çünkü insan, bu devamlılık sonucunda yeniden Cennet’e dönebilecektir! Ey!

‘Şeytan’ için bir daha Cennet hayatı olmayacaktır! Ve insan, Rabbine kavuştuğu an ‘şeytan’ bir daha Cehennem’den çıkamayacaktır!

Rabbine kavuşmuş ‘insan’ da, sonsuza kadar Cennet’te kalacaktır...

Şimdi ise sözlerin ‘bir’liği için ‘dua’ etmek zamanıdır... Sözlerin ‘bir’liği sağlandığı an, sıra ‘kalb’lerin birliğine gelecektir... Kalbiyle kâinatı ‘oku’yabilen her insan için de sözlerin ‘bir’liğinin tek kaynağı Kur’an-ı Kerim’dir! Ey!

Kalbinizi ‘şahit’ tutun bu ‘oku’duklarınıza... Ve sözlerin ‘bir’liğinin yeniden kurulabilmesi için bu fakiri de dualarınıza almayı ihmal etmeyin... Çünkü o ‘bir’ kalemdir! Bu kalemin tek gayesi ise sözlerin birliğinin yeniden kurulabilmesi için ‘bir’ devamlılık içinde Rabbine kavuşuncaya kadar yazabilmektir!

Inşallah bu dileğini sizin dualarınızla gerçekleştirebilecektir!

Elbette en doğrusunu yalnızca Cenab-ı Allah bilir...

Kalbimi şahit tuttum her yazdığıma!

Ey okuyucu, ‘kalb’ini şahit tut söylediklerime! Yoksa anlaşılmaz olur her söz... Kaçar gider kaybolur! Ve bir gün ‘bir’ an olur hatırlarsın sonra! Ama senin ‘kalb’in için çok geç kalmışsındır artık!

Zamanın telafisi yoktur! O an anlamazsan belki de hiçbir an anlamayabilirsin... Çünkü belki de başka ‘bir’ an yoktur! Ey!

‘İnsan’ın tüm anları tek ‘bir’ anın içindedir! O anın içinden çıkmamaya çalış... Sanki çıkılabilirmiş gibi... Hatırlatmak içindir işte her söz! O tek ‘bir’ anın içinden aslında ‘hiç’ çıkılamayacağını! Ey!

İnsan! Kalbini şahit tut işte her söylediğime! Kalbindir seni Cennet’e götürecek an! ‘Zaman’ı ‘bir’leyen ‘kalb’! Vahyin yurdu ‘kalb’! Her sözümüzü anlaşılır kılan ‘kalb’! Kalbin sesini dinle ey insan! Kur’an’ın tilavetini duyacaksın... Ve başka da hiçbir ‘ses’i duymak istemeyeceksin...

‘Bir’ sesin olabilmesi için, o sesin kâinatın ritmini yakalaması gerekir... Kâinatın, Kur’an-ı Kerim’in, kalbin sesi ‘bir’dir ey ‘oku’yucu! Sesin ‘bir’liği için işte ‘kalb’ini her söylediğimiz söze ‘şahit’ tut! Kalbinden gelen sesi duymayan insanlar, şeytanın fısıltılarından etkilenirler! Ve ‘yol’dan çıkarlar! Cennet’e geri dönemezler! Cehennem’e ‘odun’ olurlar! Ey!

Kalbin bu dünyadaki yolculuğunun rehberi Kur’an-ı Kerim’dir... ‘İnsan’ Kur’an-ı Kerim’le kâinatı okur, kâinata bakarak Kur’an-ı Kerim’i okur... Ve ‘kalb’iyle de her ikisini okur! Ey!

‘Kalb’ini şahit tut her söylediğimize ey okuyucu! Kalbin dilini ‘bir’ an önce öğrenmeye bak! İnsanın anadili kalbin dilidir! Kalbiyle konuşamayan insan, kendini bilemez! Rabbini bilemez! Ve bu dünyadan geçip gider! Cehennem’e ‘odun’ olur!

Şeytanın fısıltıları günümüzde iyice arttı! İnsan kendi kalbinin sesini duyamasın diye, ‘hakikat’le ‘bir’lenmesin diye, ateşten teknolojisiyle her dünya anının içine gizlice yerleştiriyor o da kendi müziğini! Ve ‘insan’ın kâinat ritmini bozmaya çalışıyor! Kendine dost ediniyor!

Daha kalbinin bile farkına varmayan bir sürü insan var bu dünyada! Bizim, ‘kalb’ derken neyi söylemek istediğimizin farkına varmak istemeyen bir sürü insan! Onlar için de yazıyoruz aslında biz... Bazı gerçekleri bu kadar tekrar etmemizin bir sebebi de onlar... Olur da bir gün gelir bizim yazmaya çalıştıklarımızı okurlarsa, her anın içinde ‘bir’ an olduğunun farkına varsınlar diye! Ve o ‘bir’ ânı hangi kitabımızı okurlarsa okusunlar, her sözümüzün içinde bulabilsinler diye!

Ve biz de kendi kalbimizi her söylediğimize ‘şahit’ tutabilelim diye! Ey!

Ey kalbim! Ey! Şahit ol tüm söylediklerime!

‘Melâhim’!

İnsan bugün yakın çevresine bile baksa şunu görüyor! Ahir zamanla ilgili hadis-i şerifler sanki birer birer gerçekleşiyor: ‘Şehirlerin büyük olması; yüksek binalar yapılması ve özellikle taşradan gelen insanların yüksek binalar yapmada birbirleriyle yarışması; zinanın çoğalması; önü alınamaz hastalıkların ortaya çıkması; bilginin ve bilgisizce şahitliğin artması, fakat ilmin azalması; devlet veya kamu malının ganimet bilinmesi ve servetin belli ellerde yığılması; oburluğun ve neticede yağlanıp semirmenin artması; ölçü ve tartıda hilenin, aldatmanın, emanete riayetsizliğin artması ve güvenin kaybolması; insan öldürme, kargaşa ve karışıklık, patlama ve savaşların çok olması; yere batma ve zelzelelerin çok fazla görülmesi.’

Ve dünyanın ‘hız’ının gittikçe artması! Zamansız kaldık artık! Şeytan tüm zamanlarımızı ele geçirdi!

Şeytandan kurtulduğumuz tek yer seccadelerimizin üzeri şimdi! Ve ‘bir’ secde hâli içindeyken bize Cennet’in gösterildiği o ‘an’lar! Tek ‘bir’ anlar! Ey!

Şimdi yine o ‘bir’ secde hâli içinden yazıyoruz size! Çünkü şeytan ‘insan’ı her yönden kuşatmış... Tek ‘bir’ an kalmış bize! Cenab-ı Allah’ın huzuruna yükselebilmek için tek ‘bir’ an! Ey!

‘Kalem’ yazmaya başlayınca ‘şeytan’ın elinden kurtarıyoruz kelimeleri! Her ‘bir’ kelime yeniden ‘insan’a hizmet etmeye başlıyor! Ve kelime-i tevhid getiriyorlar! Ey!

‘İnsan’ındır kelimeler! ‘Kelime-i tevhid’ getiren ‘bir’ insanındır ama! Cenab-ı Allah’a hizmet eden ‘bir’ insanın... İnsan bütün ömrü boyunca ‘tevhid’ üzerine tefekkür etse ve dünyadaki tüm insanların hayatı da yeniden ‘bir’ olsa, bu toplam ömürle bile o ‘insan’ yine de ‘tevhid’i tam olarak kavrayamaz!

İnsan sadece kendini bilebilir! İşte o anın içinde kim olduğunu anlar! Ama hepsi o kadar! Bunan ötesi ‘nur’dan perdelerin arkasındaki ‘sır’dır! Sonsuz ‘bir’ nur! Ey!

Bu ‘nur’ içinde kendini bulan ‘hiç’ kimse, çevresini kuşatan şeytandan korkmaz! Dünya hayatı elbette bir gün son bulacaktır... Önemli olan bu hayatın sonrasıdır! İnsan o ‘nur’un içinde mi, yoksa ‘nar’ın içinde mi yeniden hayat bulacaktır!

Cennet ve Cehennem!

Dünyanın bu zor günlerinde, seçiminizi yapmak için ‘bir’ yardıma ihtiyaç duyarsanız, gönül gözünüzü Kur’an-ı Kerim’e çevirin...

Ve ‘oku’maya başlayın!

Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla ‘oku’maya başlayın ama...

Göreceksiniz ki ‘şeytan’ın hiçbir gücü yoktur insan karşısında! Ve ‘insan’ bir tek Cenab-ı Allah’tan korkmalıdır bu dünya hayatında... Ama korku dolu ruh hâli de, Kur’an-ı Kerim’i ‘oku’dukça kaybolur ve yerini o sonsuz ‘nur’a bırakır! Ölmeden önce Cennet’e kavuşur ‘insan’! Ey!

Belki de dünyanın sonuna iyice yaklaştık!

‘Kalem’in ilerleyişi hiçbir ‘şey’e takılmamalı! Bu dünya hayatı biraz da ‘şey’lerin hayatıdır! Ve ‘insan’ bu ‘şey’lerin dışında yaşamayı becerebilmelidir!

Hayatın hakikatini kavrayabilmek için ‘insan’ın tüm melekelerinin, her an bir iş ve oluşta olması zarurettendir! İnsan melekelerini ‘bir’leyebilirse bu dünya hayatında, hiçbir ‘şey’ onu etkileyemez! Ve ‘kalem’ işte o zaman yazmaya başlar!

‘Kalem’in yazması ile ‘hakikat’in örtüsü kalkar! ‘Şey’ler yok olur! İnsan, Cenab-ı Allah’a yaklaşır... Cennet gösterilir artık o insana... Ve ‘bir’ Cennet sözünü ‘an’lamaya başlar... Ey!

‘Yazı’, Cenab-ı Allah’a bir yaklaşma ihtiyacından doğar! Ve yazarak, seyr-i sülûkte yükselir... Nefsin mertebelerini geçer... Şeytanın elinden kurtulur... Dünya hayatı biter! Bu dünyada bile olsa ‘Cennet’ hayatı başlar...

‘Kalem’ her ‘şey’i de hisseder yazarken! Ve her harfi, her kelimeyi o ‘şey’lerden koruyarak yazmaya çalışır... Şeytan sızamaz o yazının içine artık! Ey!

‘Kalem’in yazının içine sokmadığı şeytanı, bugün bazı insanlar kendi vücutlarının içine çağırıyorlar! Kendilerini ona teslim ediyorlar! Ve bununla da övünüyorlar! Bir ‘şeytan markası’ olarak bu dünyada dolaşmak, onları sanki sıradan insanlardan ayırıyor ve ‘seçkin’ bir zümrenin üyesi yapıyor! Ateşin dostları! Ve Cehennem’in odunu!

İnsan, Cennet’in ‘nur’unu bırakıp, Cehennem’de odun olmayı nasıl seçebilir? Ve bununla da övünebilir! Akıl ‘sır’ ermiyor gerçekten! Hem dünyada bu kadar ‘seçkin’ olma isteği ve hem de öte dünyada ‘odun’ olmak!

Odun!

Cennet’te birbirleriyle konuşacaktır o nur yüzlü, güzel insanlar... Cennet bahçelerinde, kuş cıvıltıları arasından görünecektir onlara melekler! ‘Bir’ hakikat üzerine olan tüm ‘sır’lar gösterilecektir onlara birer birer! Ve ‘insan’ orada anlayacaktır yaratılışındaki ‘sır’rı!

Cehennem’de odun olanlar ise ne bu dünyayı, ne de öte dünyayı hiç anlayamadan, Cehennem ateşinin içinde devamlı olarak yanacaklardır!

Bu dünyanın ‘seçkin’leri öte dünyada Cehennem’in yakıtı olurlarken, yine bu dünyanın en garipleri, yoksunları ve sıradan insanları

Cennet’te, Cenab-ı Allah’ın konukları olacaklardır... Ey!

Şimdilik hâlâ ‘bir’ zaman var! Cennet bahçelerinde ‘nur’ içinde yaşamakla, Cehennem’in ‘nar’ında kavrulmak arasında son bir seçim yapabilmeniz için!

Ve bilesiniz ki bu seçiminiz yalnızca sizi ilgilendirmiyor artık! Öyle ‘bir’ zamanın içindeyiz ki hepimizi ilgilendiriyor tüm olacak olanlar!

Ey!

Dünyanın da ‘bir’ zamanı var çünkü!

Kalbe emanet edilmiş ‘bir’ hayati sır!

‘Kalem’ olmaya aday olanlar bilmiyorlar ki kelimeler de israf edilebilir! Yazarken kelimeleri israf ediyorsanız ‘söz’ü ‘bir’leyemezsiniz! O kelimelerle birlikte namaza duramazsınız! ‘Söz’ yazıya gelince ‘kelimeler’ ‘bir’lenir! Ve ‘kalem’ yazar! Kalemin yazabilmesi için kelimelerin kendi aralarında ‘bir’ cemaat olması gereklidir... O ‘bir’ cemaatin kıblesidir işte ‘kalb’! Ey!

Kalbin kıblesi ise Kâbe-i Muazzama’dır... O kalbin içinde bir kâinat vardır... İşte o kâinat ile birlikte kalbini ‘bir’leyebilen insan secdeye kapanır... Artık tek ‘bir’ kalbin kalemidir o ‘insan’! Yazar, ibadet eder gibi yazar ve miraca yükselir! Ey!

Şimdi, alnı secdede, ruhu huzurda olan bu insan size ait ‘bir’ hayati sırdır artık! İnsan, kâinatı ‘oku’mak için yaratılmıştır! Ve yazı olmadan hakikatli ‘bir’ okuma yapılamaz maalesef! İnsana ‘kalem’ olma özelliği bu yüzden verilmiştir!

Kalemle ‘oku’ma! Ey! ‘İnsan’la kendini bilme! Ey!

Yazı neyse ‘bir’ kalem için, ‘insan’ da öyledir! Aynı harflerle, kelimeler gibidir insanlar! Her insanın yer değiştirmesi ile yeni ‘bir’ cümle kurulur! Ortaya çıkan bu metni bir tek Cenab-ı Allah okur!

İnsanların da bu metni ‘oku’maya başlayabilmeleri için tüm kâinatı ‘kalb’lerinde ‘bir’lemeleri gereklidir!

Ağaçlar da ‘bir’ kâinat cümlesidir! Tüm mahlûkat da! Kendini bilen ‘insan’ ise ‘bir’ kalem olur artık! Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla yazar ve yazdıkça da ‘oku’maya başlar kâinatı! ‘Oku’dukça bilir Rabbini... Ve Rabbini bilen o ‘insan’ artık kendini de bilir! Cennet’i ve Cehennem’i görür! Kim melek, kim şeytan, kim insan anlar hemen!

‘İnsan’ olarak kalabilen ‘kalem’lerin mürekkebi tükenmez! Ruhları ile yolculuk ederler gökyüzünde! Ve huzura yükselirler... Dünya ‘şey’lerinden kurtulurlar... ‘Hakikat’le baş başa kalırlar! Ey!

‘Hakikat’ denizinde küçük bir noktadır insan! Ama bu öyle ‘bir’ noktadır ki belki de tüm hayati sırlar ona emanet edilmiştir!

‘İnsan’ın kalem olma özelliği bizatihi kendi aslına aittir! Ey!

Ve ‘kelimeler’ o kalemin cemaatidir!

‘Bir’ Cennet sözüdür!

Şeytana hizmet eden insanların melekeleri körelir!

Şeytanın markalarından vazgeçemezseniz melekler bir daha uğramaz yanınıza... Yapayalnız kalırsınız bu dünyada! Melekeleriniz sizi terk ederler! Sizi insan yapan vasıflarınızı kaybedersiniz! Ve bir ‘şey’ olursunuz! Şeytanın dostları arasına girersiniz... Cehennem’in kapıları ardına kadar açılır size...

Ey nefsin elinde oyuncak olan insan! Bu dünya bir imtihan yeridir... Her türlü ‘şey’e rağmen Cennet melekelerine sahip çıkmalısın! Hiçbir melekeni ‘kör’eltmemelisin! O melekelerinle döneceksin çünkü Cennet’e! O melekelerinin sahibi Cenab-ı Allah’tır... Sevgili kullarının tüm melekeleri O’na hizmet ederler... ‘Attığın zaman da sen atmadın, Allah attı. İnananları kendisinden güzel bir imtihanla denemek için yaptı bunu. Allah; işitendir, bilendir.’

Ey! ‘İnsan’ın ‘bir’ sahibi vardır... Ve başka da hiçbir ‘şey’ yoktur... O zaman bu tüketim ‘şey’lerinden uzaklaş hemen... Bırakmalısın elindeki bu ‘ateş’ten putları! Hayatından çıkarmalısın bir an önce tüm şeytan markalarını! Ey insan! Tüm melekelerine sahip çık! Şeytan senin melekelerini köreltmek istiyor! İstiyor ki sen de onun gibi ‘kör’

olmalısın artık o ‘bir’ hakikate! Ve ‘bir’ hidayet üzerine olmasın kalbin! Parçalan, dağıl ve dönüş tüm hücrelerinle birlikte o dumansız ‘ateş’e!

Ey insan! Ey meleklerin secde ettiği ‘insan’! Meleklerin sana secde etmesinin anlamını kavrayabil artık! Niçin sana melekler secde etti de şeytan secde etmedi, edemedi! Ve sen işte sana secde eden bu melekelerine sahip çık artık! Onları koru ‘şeytan markaları’ndan! Şeytanın senin melekelerini her yandan kuşatmasına izin verme... Şeytan markalarından uzak dur!

‘İnsan’ın Cennet hâlini koru... Bu dünya imtihanından geçip, tüm melekeleri ile birlikte Cennet’e kavuşmasını sağla yeniden... Kalbi ‘temiz’ ‘bir’ insan bu dünyada bile ‘bir’ Cennet hâli içinde yaşayabilir aslında... ‘İnsan’ın bu dünyada bile olsa sözü ‘bir’dir, kalbi ‘bir’dir ve tüm melekeleri ‘bir’dir! Ey!

‘İnsan’ın secdesi de ‘bir’dir... Tek ‘bir’ varlık secde eder Allah’a! Ve tüm melekeler de O’nundur! ‘İnsan’a secde etmeyen ‘şeytan’ da O’nundur! Allah’tan gayrısı yokluktur... ‘İnsan’ın bu dünyada var olabilmesi için belki de ‘iblis’in şeytanlığı ortaya çıkmıştır! Ve bu ‘dünya’ bir gün yok olacaktır... O zaman ortada ne insan, ne melek, ne de şeytan kalacaktır! Her şey ‘bir’ olacaktır... İnsan bu dünya hayatındayken de her şeyi ‘bir’lemeye çalışmalıdır! Melekelerine katabilmelidir tekrardan şeytanı! Aynı daha önce olduğu gibi... Bu da ancak şeytan markalarından uzak durarak olabilir! Şeytanı iyice güçsüzleştirerek! Çünkü şeytan çok güçsüzdür aslında ‘insan’daki ‘emanet’ karşısında... Yeter ki insan şeytanın oyunlarına aldanmasın... Nefsini azdırıp, Cennet melekelerini köreltmesin! Şeytana uymasın! Ey!

Tüketim ‘şey’leri ile kazanılan Cehennem bilgisi!

İsraf durdurulamazsa ‘hayat’ şeyleşir! O zaman ‘şey’lere tapar insanlar! ‘Put’laşan şeyler ve tüketilen hayatlar! Şeytanın hedefi budur! İnsanı o konfor içinde kuşatmak ve ‘şey’leştirmek!

Tüketim denen şey, diğer insanların hayatlarından çalmak demektir... İnsanlar bugün birbirlerinin hayatına göz dikmişlerdir... Her şeyi tüketmek için gözleri dönmüştür... Ve ne tüketirlerse tüketsinler bir türlü de gözleri doymak bilmemektedir... Şeytan ‘aç’ bırakmıştır bu insanları! Gözleri olmuştur onların! Şeytan bakar ve görür onların içinden! Her şeye açtır şeytan! Bir tek manevi ‘bir’ açlık hissedemez! ‘Bir’ ruhu yoktur onun! Ruhu olmayan şeytan, bu dünyadaki insanlar aracılığıyla ne tüketirse tüketsin bir türlü doyamaz! Kendini tam hissedemez! Çünkü eksik bırakılmıştır ve bu yüzden de çok güçsüzdür... Ona güç istinad eden birtakım insanlar vardır sadece... Ve o insanlar birer şeytan markasıdırlar artık! Ve ürettikleri her şey de birer küçük puttur! Bu putlara sahip olmak için insanlar, birbirlerinin hayatlarını tüketirler... Zalimdir onlar! ‘En yakın zulmün küçük hisseli uzak ortağı’dırlar!

Dünya hayatı gelip geçicidir... O ‘şey’leri tüketmek uğruna Cennet’teki hayatınızı kaybediyorsunuz... Şeytan yalnızca ‘hakikat’i tüketemez! Hakikatli ‘bir’ insan! Şeytanın hakikati görmeye tahammülü yoktur... O yüzden kördür şeytan... İnsanın gözlerine bu yüzden ihtiyaç duyar! Ve o insanın gözleriyle kendi ‘ateş’ine bakmak ister!

Ağaçların kâğıtları yerine, kendi vücuduna, ateşe bakmak istemesi hep bu yüzdendir! Ateşe baktırır insanı ve zamanla ateşe dönüştürür! İnsan ‘nur’ yerine ‘nar’ olur! Ey!

Ama hangi insan! Hangi insan bu dünyadaki o ‘şey’leri tüketmek uğruna ‘nar’ olmayı tercih edebilir! Yeryüzü halifesi olmaya aday ‘bir’ insan nasıl olur da ‘şey’ olup, Cehennem’de yanmaya bu kadar istekli olabilir! Şeytan, ‘haz’zın ateşi ile usul usul yakar işte bu insanları! Ve gün gelir bu insanlar artık hazzın ateşi içinde yanmadan duramazlar! Cehennem’de yaşamaya alışırlar! Ne zamana dek sürer peki bu ateş pişkinliği!

Öldükleri an, şeytan aradan çekilince kendi gözleri ile Cehennem ateşini görecekleri o güne kadar! Ey!

Gelin şeytanın sizin hayatınızı tüketmesine izin vermeyin artık! Kurtulun bir an önce o tüketim ‘şey’lerinden!

Cennet’e yeniden dönebilmek için ‘saff’laşmak zorundayız!

Benliğin sükûna kavuşması için her türlü ‘şey’den vazgeçmeliyiz... Elbette makul bir ölçü içinde tüm dünya nimetleri ‘insan’ içindir... ‘Şey’ler ise ‘insan’a uygun değildir! Zararlıdır, dönüştürücüdür ve insanı ‘ateş’e yaklaştırır! İnsan ‘nur’ için yaratılmıştır... ‘Nar’ olan her ‘şey’ insana yasaklanmıştır!

‘Nur’ içinde kalan insan, Cennet’e yeniden kavuşacaktır... ‘İnsan’, Cennet için yaratılmıştır... Ve ‘bir’ Cennet hâlidir!

İnsanın kendini bilmesi için Cennet’e dönmesi şarttır! ‘Yoksa’ insan, kim olduğunu ‘hiç’ bilemez! Hiçbir ‘şey’ insanı ‘bir’leyemez! Ancak insan ‘bir’leyebilir o ‘şey’leri! Ey!

‘İnsan’ ‘bir’dir! Kâinatı bile ‘bir’ler insan! Birbiriyle ‘bir’lenir işte ‘hakikat’ olan! Ey!

‘Hakikat’in de ‘bir’ sınırı vardır! O sınır ihlal edilirse ‘şey’lerin tahakkümü başlar! Şeylerin ‘insan’ üzerindeki tahakkümü bu sınır ihlali ile başlamıştır Cennet’te bile! İnsan ‘oku’yabilseydi eğer ‘bir’ Cennet sözünü, ‘hakikat’in sınırını ihlal edemezdi belki de! Ve bu ‘dünya’ hâlinin içine girmezdi! İnsan ‘oku’yamadığı için O ‘bir’ Cennet sözünü bu dünyaya indirilmiştir işte o ‘şey’lerle! ‘Şey’lerin tahakkümü altında bir dünya hayatı! Ve ‘insan’ın yeniden o şeylerden kurtulup, Cennet’e geri dönme isteği! Cenab-ı Hakk’a verdiği söz! ‘Bir’ Cennet sözü! Ey!

‘İnsan’ sadece kâğıtların üzerindeki yazıları okuyabilir... Kâinat kâğıtlarının üzerinde yazılı olanlar! Ama yasak ağacın kâğıtlarının üzerinde yazanları da okumak istemiştir! ‘İnsan’a ‘oku’ması yasak edilenler!

‘Şey’lerin bilgisi bu dünyada sadece Hz. Süleyman’a verilmiştir! Bu bilgi sayesinde ancak o tahakküm edebilmiştir her türlü ‘şey’e! Ve o ‘şey’ler gün gelmiş onu bile kuşatmaya çalışmışlardır! Elbette en doğrusunu Cenab-ı Allah bilir...

Bu dünyada ‘şey’lerin hakikati de bir tek Peygamber Efendimize gösterilmiştir... Tüm ‘şey’lerin ve melekelerin! Ey!

İşte bu biricik ‘hakikat’in gösterildiği Aziz Peygamberin ümmeti olmak, bugün bize çok büyük bir sorumluluk yüklemektedir! Ey o Aziz Peygamberin, ‘Miraç’ Peygamberinin ‘saff’ Müslümanları! O ‘şey’lerin peşinden gitmeyi bırakın artık! Bu dünya hayatı gelip geçicidir... Ancak sükûna kavuşabilmiş ‘bir’ benlikle huzura alınacaksınız...

Ve huzura alınmak için de, size verilen ‘dünya nimetleri’ni bir ölçü içinde tüketmeye çalışın... İsraftan kaçının... O ‘şey’lerin tuzağına düşmeyin... Birbirinizle sıkı ‘bir’ saff tutun ve Allah’ın ipini elinizden bırakmayın...

İnsan artık bu ‘dünya’dan kurtulmuştur!

Hayatın bilinmezi ile ‘bir’lenebilirsiniz ancak! Dünya hayatı eksik bırakılmıştır! ‘Şey’lerle geçen bir ömür, eksik kalır! Oysa ‘insan’ eksik yaratılmamıştır! Ey!

‘İnsan’ ‘bir’dir aslında... Cennet’teki hakikatinde ‘insan’ ‘bir’dir aslı ile! Ey!

İnsanlar bu dünya ile imtihan edilirler... Dünyanın ‘şey’i ile! Nedir dünyanın şeyi! ‘Hakikat’i örten her şeydir işte!

‘İnsan’ kendini bilmek için yaratılmıştır... Kendini bilebilen insan bu dünyadaki hiçbir şeyin ‘haz’ örtüsü altında kalmaz, kalamaz! Çeker alır örtüyü hakikatin üzerinden! Ve bilir o an kendini! Cennet ve Cehennem! İkisi de ‘bir’ hâl aslında! Kendini bildiği an o hâlin içine girer işte! Ey! ‘Bir’ bilinmez ile tamamlanır insan! İster Cennet’te, ister Cehennem’de! İnsanın ‘bir’lenmesi için bu dünya imtihanının sonuçlanması gereklidir! İnsan, bu dünyada neyse öte dünyada da öyledir! Tek ‘bir’ hâlin içinde ‘bir’ dünya hâli işte! Ve sonra Cennet, Cehennem! Başka ‘bir’ dünya yok ki!

Kâğıtlar bittiği an dünyada, ağaçlar, kuşlar, çocuklarla birlikte ve gökyüzü karardığı an, işte o an, hiç yıldız kalmadığı an gökyüzünde, hiçbir ışık görülmediği an gökyüzüne baktığımızda, tam o anın içindeyken insan, birdenbire bir ‘şey’ olur ki bu olan ‘şey’ işte ‘bir’ dünya hâlinin sonunu getirir! Ey!

İnsanlar ağaçlara sarılırlar ağlayarak... Ve o an ağaçlar alev alır... İnanın bana, ‘kalem’ o ‘ateş’ anının içinde bile kalsa yine yazar... Ve yazarak direnir o ‘şey’e! ‘Yazı’ her an yeni ‘bir’ okuma getirir çünkü! Ve gökyüzü ne kadar kararırsa kararsın, ‘yazı’, o her ‘kelime’si ile ağaçtan kâğıtların üzerinde ‘bir’ nur olur ve ‘oku’yan her insanın yüzünü aydınlatır... Onu o ‘şey’den korur! ‘Kalem’ yazdıkça, ‘şey’lerin ateşi söner! Kalem, her türlü ‘şey’i o ‘bir’ anın içine alır! Ve nefsi ‘bir’ler! Nefsin ateşinin sönmesi ile ‘insan’ ‘bir’ Cennet olur!

‘Söz’ün ‘şey’leşmesi artık sona ermiştir! Şeytan nihayet aradan çekilmiştir! Ve insan bu dünyadan kurtulmuştur! Ey!

Vicdanlı ‘kalb’ler birbirlerini anlar!

İnsan, kalbi ile Cenab-ı Allah arasına girmemelidir... İnsanın aslında hiçbir mevcudiyeti yoktur! İnsan sadece bir örtüdür! Varlık örtüsünü kaldırabilen insan, Rabbini bilir... Ve ‘hiç’ olur! Ey!

Dünya hayatı tümüyle bir örtüdür! İnsanın kendi hakikatini görebilmesi için bir hayal tasavvurudur! O tasavvur edilenin aslında bizatihi kendisidir... Hayal edilenin bir hayalidir! Ey!

İnsan da ‘bir’ hayaldir! Tevekkül eden ‘bir’ ‘kalb’le tefekkür edilebilen ‘bir’ hayal! Ey!

‘Şimdi’nin içinde var olabilen ‘bir’ hayal!

Dünya bir varlık alanı değildir! Hayal edilenin sınırında oluşan bir şeydir! İnsan bu ‘şey’den kurtulabilirse ‘bir’ varlık alanının içine

girebilir! Şeytanın tahakkümünden kurtulur ve ‘insan’ olur... Cennet’te ‘bir’ insan olur...

‘İnsan’ aslında tahayyül ettikleriyle dünya örtüsünden kurtulabilir... Ve kalbiyle Cenab-ı Allah’ın arasından nefsini geri çekebilir! Kalbi artık o tek ‘bir’ hidayete ermeye hazırdır...

Hiçbir iyilik yoktur ki ‘insan’a ait olsun... Tüm iyilikler Cenab-ı Allah’tan gelir... İnsan, kalbi ile Allah arasından çekilebilirse bu dünyada, o kalp iyi ‘bir’ ‘kalb’ olur... Ey!

‘Hayat’ her insanın, yeniden iyi bir kalbe kavuşabilmesi için belki de ona verilen son fırsattır... İnsanlar ne yazık ki bu fırsatı iyi değerlendiremezler... Ve kalplerine her şeyi alırlar... Kirli bir kalple ise hiçbir ‘hayal’ kurulmaz! Dünyanın örtüsü altında ‘esir’ kalır insan! ‘Şey’leşir, hiçbir hakikatin artık farkına varamaz...

‘Şey’lerle birlikte olan insan, bu dünya örtüsünden nasıl kurtulacaktır? Asıl soru budur... O ‘kalb’i, şeyleşen insandan kurtarabilmek için ne yapabiliriz şimdi!

Ey kalbini ‘temiz’ tutmaya çalışan ‘iyi’ insanlar! Kendi kalbinizi ‘temiz’ tutmanız artık yetmiyor! Bu ahir zamanın içinde diğer insanların kalplerinin de ‘temiz’ kalabilmesi için neler yapmalıyız?

Vicdanınız rahat mı?

Yoksa kendinizi mi kandırıyorsunuz? Sizin kalbiniz de aslında sandığınız kadar ‘temiz’ değil miydi?

Ey!

‘Ateş’ aslında bir gölge değildir!

Bir gölgeyle savaşıldı bunca yıl... Bir vehim, bir hayalet! Her gün yaşadığımız onca olayın içine sızabilmiş şeytanı göremedik... Hâlbuki küresel planda tüm gıda politikalarının, tarım, hayvancılık, enerji, farmakoloji, silah sanayi, nanoteknoloji ve telekomünikasyonun, hepsinin, insana karşı geliştirilmiş en ince stratejilerini hep şeytan belirliyordu! Ve biz hiçbir yerde onu göremedik! Görünenle yetindik... Görüntüde olan onca sanal insana bakıp durduk! Onların hepsi dijitaldi oysa!

Şeytanla baş başa kaldık artık! Tek bir dijital mutant kalmadı arada! O ve biz varız... Belki de biz varız ama o yok daha! Sadece mevcudiyeti var her şeyin içinde! Ve bekliyor bizi de! Ateşine katmak için gün sayıyor... Oysa bilmiyor ki Cenab-ı Allah’ın tek ‘bir’ kulunu bile çeviremez o dosdoğru yolundan... Sırat-ı müstakim üzerine yol alan her insan şeytandan korunur... Ve şeytanın yeni dünya düzeninden!

Günlük hayatınızın içine herhangi bir ‘şey’le muhakkak sızmaya çalışır şeytan... Size bu dünya hayatında her türlü konforu vermeyi vaat eder... Tek bir isteği vardır! Kendi varlığınıza onu davet etmeniz!

Ve Cennet'e geri dönmekten vazgeçip, Cehennem'de ona arkadaşlık etmeniz... Ne kötü bir arkadaştır şeytan! İnsanı yoldan çıkarır!

Ey şeytan! Bu dünyadayken bile Cehennem'de yaşayan şeytan! Ve bu dünyayı da Cehennem'e çevirmek isteyen şeytan! Aslında 'insan'ın tabiatına düşman şeytan! Ruhu ateşlemek için kalbin kapısında bekleyen şeytan! Ey! Ne umutsuz bir uğraş içindesin!

'İnsan'ın aslı Cennet'dedir! Ve hiçbir şey engelleyemez bu yolculuğu! Cenab-ı Allah nurunu tamamlayacaktır... Ve dünya hayatı da belki bundan sonra son bulacaktır...

Şimdi! 'İnsan'ın artık gölgelerle, vehimlerle, hayaletlerle savaşma zamanı bitmelidir... İnsan, şeytanın tüm saklı yapılarını deşifre etmeli ve birbirine iyiliği emredip, kötülüklerden sakınmasını sağlamalıdır... İnsan, toprak ve zaman yeniden bir araya getirilmeli ve yeni bir medeniyete geleneksel bir adım atılmalıdır... 'Batı'daki 'şey'lerin üst üste yığıldığı bir medeniyet tasavvurundan artık vazgeçilmelidir... 'Ahlak' temelli bir buluşma için şeytanın bu yeni dünya düzenine karşı her 'insan' yeniden 'bir' araya gelmelidir...

Medeniyeti 'zaman', 'toprak' ve 'insan'dan ayrı düşünürseniz yanılırsınız! Şeytanın istediği zaten budur! Zamansız, topraksız ve insansız bir medeniyet anlayışı! Aynı cinlerde olduğu gibi! Hızın parçaladığı 'şey'leşmiş bir yeni dünya düzeni!

Ne diyorsunuz, şeytanın bu hızına kapılıp, Cehennem'de 'şey'leşecek misiniz? Yoksa 'bir' Cennet hâli içinde kalıp, Cenab-ı Allah'ın nurunu tamamlamasını bekleyenlerden mi olacaksınız?

Seçim sizin!

Kalbini ancak o dev ağaçlara sarılarak koruyabilirsin!

Ağaçların bilmediği bir hakikat var mı? İnsanın bildiği ve şeytanın bilmediği! Ölüm gibi! Ölmeden önce ölmek gibi! Ve iki insanın birbiri ile sözsüz konuşması gibi... ‘Bir’ Cennet dili! Ey!

Ağaçlar bilir işte bu sözsüz konuşmayı! Kâğıtların dilini... Üzerine daha hiçbir şey yazılmamış o kâğıtların dilini... Bilir ağaçlar... İnsanı ve şeytanı... Şeytanın duymaması gereken her sözü, gövdesinde barındırması gerektiğini... Ey ihtiyaç! İnsan bu sözsüz dili ne kadar zamandır unuttu... Ve şeytan, insanın bu dili yeniden hatırlamasını engellemek için onu devamlı olarak meşgul etmeyi nihayet başarabildi... İşte bu yüzden insanların koşup ağaçların gövdelerine sarılma zamanı başladı! Ve o dev ağaçların gölgeliğinde, kuş cıvıltıları, yaprak hışırtıları arasında bunca zamandır saklı olan o dili yeniden duyma zamanı geldi! O dili başka türlü hatırlayamayacak yoksa insan! Evet, bu dili bir daha duyamadan yok olup gidecek yoksa insan! Ya daha yoksa gerçekten insan! Var olabilmek için bu sözsüz dili bilmek bir zarurettir oysa... İnsan sözsüz tefekkür eder! Öyle yaklaşır Cennet’e... Kalbin ‘bir’ ihlâs içinde kalıp kendini bulması ve Cennet’e yaklaşması... Her an tek ‘bir’ söz vardır kâinatta... O sözü kim duyarsa kalbinde, kâinat kitabı açılır ona... Ve

asıl ‘oku’ma başlar... Kalbinde kendini bulma ve ‘oku’ma... Ey! Kâinatı ‘oku’ma kitabı insanın kendi kalbinin içindedir işte!

Kalbinle ağaçların gövdelerine sarıl şimdi... Kalbini saran kanın ateşi yerine, ağaçların o hoş serinliği sarsın şimdi kalbini... Ve Cennet’e yaklaş o ‘bir’ temasın içinde! Ey!

Ağaçlar ve bir rahim olan annen! Aynı sessizlik içinde işte o sözsüz konuşma... Ağaçların gövdeleri ve annenin rahminde büyüyen çocuk kalbin... ‘Sözü’ bilmiyorsun daha... Ama anlaşıyorsun o ‘bir’ temas içinde annenle... Ey kalbimi saran o dev ağaçlar! Kelimelerin ilk hâlleri! Birbirine yapışık daha! Ayrılmamışlar birbirlerinden! Tek ‘bir’ söz! Ağaçların kâğıtlarında tek ‘bir’ söz! ‘An’lıyor musun bunu? İşte şimdi! ‘Şimdi’ dediğin şu an, aslında içinde olduğun o tek ‘bir’ an! O anın içinde konuşma yoktur daha... Tek ‘bir’ temas ve ağaçların kâğıtları!

‘Kalem’ olma hâli bu tek ‘bir’ anın içindedir işte! Orada yazar kalem! Sözsüz bir hissetme ve birbiri ile aynı olan kelimeler! Ve hâlâ aynı o kelimeler! Ne yazarsan yaz yine o sözsüz hâlin içindesin işte! Tek ‘bir’ temas! Bu yazıları ‘oku’rken sen de hissediyor musun bunu? Kalbinin çevresinde uçuşan o ‘bir’ kelimeleri! Ve o tüm kelimelerin hepsi sana tek ‘bir’ hakikati işaret ediyorlar işte!

O tek ‘bir’ hakikat adına, Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla, sana tek ‘bir’ söz söylüyoruz işte!

Allah ‘bir’dir...

Ey!

Dağlardan bile güçlü ‘bir’ kalbi var onun!

Sahip olduğumuzu sandığımız ‘şey’ler gün gelir birer birer elimizden alınır... İlk hâlinize dönersiniz... Ya o hâlin içinde Cenab-ı Allah’a daha çok yaklaşırsınız, ya da uzaklaşırsınız... Elbette ‘bir’ uzaklaşmak mümkünse! Ey!

Şimdi, dünyanın bugünkü hâlinde, ‘insan’ olan, ‘insan’ olarak kalabilmiş herkesin düşünmesi gereken ‘bir’ durum vardır... Yaşadıkları yeryüzü, yeraltının hâkimiyeti ‘altına’ girmiştir!

İnsanlar altına tapar hâle gelmişlerdir... Ölümsüzlük uğruna bir ‘altın’ hâlinin içine girmeye başlamışlardır... Yeraltı, yeryüzüne çıkmak üzeredir! İnsanların da altına düşkünlükleri artık had safhasına gelmiştir! Altın ve karanlık ‘şey’ler! Ve insanların bitmek bilmeyen, şuursuzca istekleri... Kan içinde şimdi her ‘şey’!

İnsanların zamanı da kısaldı... Zaman hızlandı... Ve kelimeler birbirlerine çarpıyor artık!

‘Söz’ alev aldı! O söze ise Cennet, kapılarını kapattı! Ve belki de ‘bir’ insan kalmadı!

Şimdi işte yeniden ‘bir’lenmeliyiz... ‘Kelimeler’i yeniden ‘bir’lemeliyiz... ‘Söz’, Cennet’e geri dönmeli... Yeniden ‘bir’ Cennet sözü olmalı... Ey!

Ağaçların hikmetini bilir ‘insan’! İyi ve kötüyü! Ve insana yasak olanı... Şeytanın ‘insan’ı neden kıskandığını... Hırsı, öfkesi ve kini içinde yanan şeytanın çaresizliğini... Ve o umutsuz şeytana aslında ancak ‘bir’ insanın çare olabileceğini! Hâlâ ‘bir’ insan kalbinin içinde bekleyen iyiliğin kılıcını! Ve o sözü! ‘Bir’ Cennet sözünü!

‘Kelimeler’in yeniden ‘bir’‘bir’lerini bulması için çıktık biz bu yola... ‘Kalem’ ‘bir’ birleyicidir işte! Hayatı, kelimeleri ve insanı... ‘Tevhid’in tek ‘bir’ sözünü yazar bu ‘kalem’! Ve o sözü arar bulur her bir şeyin içinde! Ey!

Kâinatın ‘bir’ olduğunu bilir bu kalem... Ve o ‘bir’liğin içinde yazar... Her yaratılan şeyi o ‘bir’liğe çağırır... ‘Bir’ kalem işte bu! Yalnızca bir kalem! Ama Cenab-ı Allah’ı bilmiş ‘bir’ kalem! Ey!

Kâğıtları ormanlar bilir o! Harfleri kuşlar! Ve kendisini ise ‘bir’ kalem bilir işte! Tek bir kalem! Ve o ‘kalem’ yazdıkça tüm kâinat hisseder onu! O ‘bir’liğin içinde ‘bir’ varlık kalem! Ey ‘insan’!

O ‘bir’ insanın kaleminden çıkmıştır işte tüm bu yazılar! Ve kim ‘oku’yabilirse bu ‘yazı’ları, kâinatı hisseder kalbinde... Kalbi dayanabilirse elbette bu ‘bir’liğe!

O dağlardan bile güçlü kalbine!

Ey!

Şeytansız ‘bir’ dünya mümkün mü?

Zikre susamış bir dünya... Tüm hücrelerimiz bekliyor yeniden o ‘bir’ zikri... Ey o ‘bir’ zikre nefes veren Allah’ım... Ey nefsimin de sahibi... Ey her bir şeyin sahibi... Ey!

Dünyanın soluğu kesildi! Şeytan kuşattı dünyayı her bir yanından... ‘İnsan’sız bir dünyayı hedefliyor şeytan! Ey şeytan! Sen ne kadar engellemeye çabalasan da, biz, secde kardeşleri, ‘nur’ kelimelerimizle yeniden ‘bir’ zikre sokarız bu dünyayı!

Ey zikre nefes veren Allah’ım! Kelimeleri, her bir kelimeyi, senin aşkınla biz, yeniden ‘bir’leriz işte! Ve ‘bir’ olur o zaman dünya... Ve şeytan, bu dünya iktidarının sonuna gelir artık! Ey!

‘Bir’lenince ‘insan’ın ‘kelimeler’i, kalbine ‘bir’ nur iner onun... Ve o ‘kalb’ hidayete erer... Yüzü kıblesini bulur, secde eder... Ey!

‘Bir’ insan hayatı için yaratılmıştır belki de bu dünya! Ağaçlar, akarsular, kuşlar, dağlar hep o ‘bir’ insan içindir... Ve insan şimdi bu toprak ‘yüzü’nü bırakmış, ateş ‘yüzü’ne bakmaktadır... ‘Yüz’‘yüz’e gelmiştir kendi gerçeği ile... Nur yüzlü insanlar ve nar yüzlü insanlar! Hâlâ birbirleriyle aynı görünseler de o ‘bir’ yüzleri artık değişmiştir! Ey!

Şimdi, kalbinizin yüzüne bakma zamanıdır... Kalbin akıl ettiği ‘bir’ dünyada yaşamak için yeniden ‘bir’araya gelmek zamanıdır... O ‘bir’ kalbin içine girmek zamanıdır... Ve kalbin yüzü ile yüzleşmek zamanıdır... Kalbi ‘bir’, sözü ‘bir’, yüzü ‘bir’ olan insanlar şimdi ‘bir’‘bir’lerini bulmuşlardır! Bu ‘bir’lik şeytanın iktidarını bitirecektir!

Zikrin kelimeleri ile yeniden ‘bir’lenen insan artık kendini bulacaktır... Ve ‘bir’ yeryüzü halifesi olarak hayatına devam edecektir!

Ağaçların dallarının arasında yaşayan kuş sürüleri... Harfler gibi hepsi... Söze getirilmeyi bekliyorlar... İstiyorlar ki ‘bir’ kalem olsun ve onları kâğıda döksün... Ağaçların dallarının arasında yaşayan kuş sürülerinden, kâğıtların üzerine dökülen harflere işte! ‘Bir’ hepsi!

Ne yazarsan, ne söylersen, neye bakarsan, neyin üzerine yazarsan o ‘bir’ kalemle, ‘bir’ işte!

‘Bir’ yeryüzü ve yeryüzü halifesi ‘bir’ insan!

Şeytanın bu ‘bir’liği bir daha bozma şansı sizce var mı?

İşte bu yeryüzü, gökyüzü ‘bir’liği için ‘zikir’! Bu ‘kalem’e yemin ederek veriyorum bu sözü size, şeytan bu ‘bir’liği bir daha bozamaz! Ey!

Allah’ım senden sana sığınarak veriyorum bu sözü... Ne olur bizi mahcup etme!

Ey!

Şeytanın tüm engellemelerine rağmen, ‘kalb’lerinde Hakk’a kavuşan gönüllüler!

Ey iman ve Kur’an hizmetkârları! Ey hizmet-i imaniye ve Kur’aniye gönüllüleri! O ‘bir’ ‘kalb’lerinize sağanak gibi inen hidayet nurlarından ve feyizlerinden tüm insanları faydalandırın... Açın ‘kalb’lerinizi artık onlara da... Kalbinizin kapısında secde edip öyle girsinler içeriye... Ve birer ‘takva’ sahibi olmaya gayret etsinler hepsi... Ancak o zaman bizim Cennet sözümüzü anlayabilirler işte! Ey!

Ey ihtiyaç! ‘Cennet sözü’nün dünyaya yayılma zamanı geldi belki de... Her insan bizim için ‘bir’ secde kardeşidir... Öyle ‘bir’ dil kullanmalıyız ki bundan sonra, ‘bir’ gönlü olup da secde etmeyen kalmasın! Kalbin kapısında secde eden her ‘bir’ kula, o ‘bir’ kalbin kapıları ardına kadar açılır işte! Ve insan ‘kendini’ Cennet’te bulur... ‘Bir’ Cennet sözü ile ‘insan’, Cennet’te kendine kavuşur!

‘Hayat’ nedir ki! ‘Bir’‘bir’inden ayrı düşmüş insanlar! Ve onların yeniden ‘bir’leşmesine engel olmaya çalışan şeytan! Ey!

Şeytan bir engelleyicidir! Her bir ‘şey’i örter gizler ama en önce, her ‘şey’den önce o ‘bir’ sözü örtüp gizlemeye çalışır... O ‘bir’ söz olmayınca da hiç kimse birbirini anlayamaz... Ve şeytan, ayrıntılarda gizlenir... Tüm sözlerin arasına sızar! Ve oradan fısıldar!

Ey insan! ‘Takva’ya sarılmış insan! Şeytanın bu fısıltılarına karşı ‘kendini’ ancak böyle ‘takva’ya sarılarak koruyabilirsin işte! Ve her an, bu dünya hayatının içindeyken bile her an ‘kendin’ olmaya gayret edebilirsin... Kalbin kapısında her secde eden insan, o ‘bir’ kalbin içinde ‘kendi’ ile yüzleşmeye hazırdır artık... Ey!

‘Bir’‘bir’lerinin kalbine güvenirler onlar! Kim onlar! Hizmet-i imaniye ve Kur’aniye gönüllüleri... Ve işte şimdi o ‘bir’ ‘kalb’lerini size de açıyorlar! Çünkü fazla zaman kalmadı! Ya kalbin dışında kalıp, şeytanın ateşinde yanacağız, ya da kalbin içine girip, üzerimize yağan hidayet nurları ve feyizleri ile kendimizi ‘bir’ anda Cennet’te bulacağız!

Ey insan! İman ve Kur’an hizmetkârlarının bu ‘bir’ sözlerine kulak verin artık! Çünkü fazla zaman kalmadı!

Ya Cennet, ya Cehennem! Bu ‘dünya hayatı’ bir şekilde sona erecek işte! Ve ‘kendimizi’ ‘bir’den‘bir’e Cenab-ı Allah’ın huzurunda bulacağız...

Ve bize sorulacak o her ‘bir’ sorunun hakkını nasıl verebileceğiz sonra!

Yoksa haksız mıyız?

Bir insan kalem!

‘Kalem’ yazar! Yazdıkça ‘bir’ olur kelimelerle! Ve secde eder... İşte o an, o ‘bir’ anın içinde kalbi açılır ona... Ve Cennet’i görür... Cennet’te ‘bir’ kelime... Yüz yüze gelirler o ‘bir’ kelimeyle! Ey!

‘Hayat’ı bilirim der o ‘kelime’! ‘Bir’ dünya hayatını! Ve ‘aşk’ için yaratılan ‘insan’ı! Tüm dünya hayatı boyunca o ‘insan’ın ‘aşk’ına varma gayretlerini... Ve ilahî aşkı... Ve o ‘aşk’ın kelimelerini... ‘Bir’ Cennet sözünü...

İnsan ‘bir’‘bir’iyle, dünyada bile olsa bu ‘Cennet sözü’ ile konuşmalıdır... Ve bu sözü anlayan her kimse ‘bir’‘bir’iyle hemen ‘saff’laşmalıdır! Şeytana karşı bir saff... Ey!

İnsanın ‘bir’ dili olunca o söz, iyiliğin kılıcı olur! Her ‘kelime’ bir ışık-enerjidir... Tüm kelimeler ‘bir’ olunca, o ışık-enerji, nur üstüne nur olur! Ve şeytanın ‘dumansız ateş’ini söndürür! ‘Altın çağ’ başlar!

‘İnsan’ ‘bir’dir! İnsan, tüm ‘kelimeler’le ‘bir’dir! ‘Kalem’in yazdıkları bu ‘bir’lik içindir... ‘Kalem’ tüm kelimeleri kendisine biat etmeye çağırır! O ağacın altında ‘kelimeler’ ‘kalem’e biat ederler... O an tüm dünyada ‘bir’ sessizlik olur... Ve o ‘bir’ ‘kalb’lerin içinden ezan sesi duyulur... Ey! Ey ‘bir’‘bir’ine emanet edilmiş ‘kelimeler’! Ey o kelimelerle yazan ‘kalem’! O ‘bir’ kalem! Ey iyiliğin kılıcı! Ey!

Cennet’te önceleri ‘kelimeler’ vardı ve başka da hiçbir ‘şey’ yoktu dersem ne düşünürsünüz? ‘Bir’ anlama yapabilir misiniz? Cenab-ı Allah’ın sonsuz lütfuna sığınıp ‘bir’ tefekküre dalabilir misiniz? ‘İnsan’ affedilir! Yeter ki bu ‘bir’liği bozucu bir ‘şey’ düşünmesin! ‘Kalem’in yüzü, kıblesini şaşırmasın! Ve ‘insan’ın kendi ‘bir’ kalem olabilsin! Ey! O zaman tüm kelimeler Cennet’te olduğu gibi ‘insan’a hizmet ederler! Ve işte o ‘insan’ artık meleklere ‘isim’leriyle hitap edebilir! Ey! Ey ‘insan’a teslim edilmiş ‘emanet’ üzerine ‘tefekkür’ eden ‘kalem’! Ey ‘bir’ ‘insan’ ‘kalem’! Ey!

‘Şimdi’ ‘bir’‘bir’imizi, ‘kalb’lerimizde bizleri bekleyen o güzel ‘isim’lerimizle çağırma zamanıdır!

O ‘bir’ zamandır işte! Ey ‘kalem’! Yaz o zaman... Yaz bu ‘hakikat’i de...

O ‘bir’ ‘kalem’in kendi hakikatini yaz! Ve o ‘bir’ kalbin içinde bunca zamandır saklanan o güzel ismi söyle bize!

Haydi!

Şeytanın tabiatı ateştir!

Allah’ım secdenin hikmetini aç bize... Kalbimizi aç Cennet’e... Ve ‘bir’ olsun yine insan! Tek ‘bir’ insan! Ey!

‘Söz’e getirilemeyen ‘bir’ hâl içindeyiz şimdi... Ve birbirimizi görebiliyoruz... Allah’ın sevgili kulları... Nerede olursak olalım, bu ‘bir’ kalbin içindeyken biz, ‘bir’‘bir’imizi görebiliyoruz işte! Ey!

Ey ‘hakikat’! O tek ‘bir’ insanın hakikati! ‘Bir’ Cennet hâli!

Ve ‘bir’ Cennet sözü! ‘İyiliğin kılıcı’! Mehdi Aleyhisselamın ‘söz’leri!

O ‘kelimeler’ işte! Bir araya gelecekler hepsi! Ve ‘bir’ olacaklar yeniden... Tek ‘bir’ anlam! Ve tek bir ‘söz’! Ey!

Sözü ‘bir’leyen Allah’a hamd olsun ki Cennet, annelerinin ayaklarının altındadır! Biz bunu yakından biliriz! Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla biliriz! Ve şükrederiz...

Allah’a hamd olsun ki Cennet’in kelimeleri artık ‘kalem’lerini bulmuşlardır! ‘Kalem’ bugün, belki de tek ‘bir’ insana emanet edilmiştir... Ve ‘kalem’ yazdıkça o ‘insan’ bilir işte! Bilir, Cennet’teki o ‘bir’ insanın ‘hakikat’ini! Ey!

Ve tekbir getirir hemen... Secdeye kapanır... Dünyadan kurtulur, kalbi ona açılır... Cennet’te kendini görür... ‘Bir’ olur! Ve orada gördüklerini ‘söz’e getirir!

Şimdi yeniden o tek ‘bir’ hâlin içine girer insan! O hâlin içinden ‘hiç’ çıkmak istemez... ‘Bir’ ‘hiç’ olur!

Tuhaf gelebilir ‘insan’a önceleri bu hâl! Anlayamaz bu dünyadayken, Cennet sözlerini! ‘Oku’mak istemez... Şeytanın örtüsünden kurtaramaz belki de kendini! Ama o insan ne düşünürse düşünsün, kalbi bilir gerçeği! Çünkü tüm ‘kalb’lerin hakikati aslında ‘bir’dir! Ey!

Ve insan bilmese de kalbi bilir işte!

Ey kalbi ‘bir’, sözü ‘bir’, yüzü ‘bir’ insan! Şeytanın ‘bir’ yüzü yoktur! Hakikatin üzerini örten sanal bir örtüsü vardır onun! Çek al bu örtüyü işte kalbinin üzerinden... Ve bak sonra kalbin aynasına! Artık tertemiz olmuş kalbinin aynasına! Ne görüyorsun şimdi! Ey!

Ey insan! Yüzü de, kalbi de ‘bir’ insan! Ve bu yüzü de, kalbi de ‘bir’leyen ‘söz’! O Cennet sözü...

Şeytanın ‘bir’ sözü de yoktur! Sadece bin bir türlü hilesi vardır... ‘Haz’ oyuncakları ile oyalar insanları... Ve kendine bağımlı yapar! Cehennem’de yanmak hiçbir insanın tabiatına uygun değildir aslında! Ama şeytan, bu ‘haz’ oyuncakları ile insanı kandırır işte! Ve sonuç olarak Cehennem ateşine odun yapar! ‘Odun’ olarak yanan insanlar belki de kendi tabiatlarına bir daha dönemeyebilirler! Şeytana dâhil olurlar! Cennet’ten ebediyen kovulurlar!

İnsan, kalbiyle ‘yüz’leşmelidir!

İnsanlar ‘bir’ anlamın kıyısına kadar geliyorlar ve tam içine gireceklerken o ‘hakikat’in, birdenbire şeytana uyup, karanlığa geri çekiliyorlar... Hâlbuki orada, o ‘bir’ anlamın kıyısında, ‘nur’ yüzlü kelimeler onlara sesleniyorlar... Ey iman etmeye hazırlanan insan! Gel ‘şeytan’a uyma... Nefsinin senin ‘hakikat’inin üzerini örtmesine izin verme... Kaldır bu örtüyü üzerinden... Ve gir haydi sen de o ‘bir’ anlamın içine... Ve sükûna erdir benliğini... Kavuş Cennet’e... Kavuş Rabbine... Haydi!

Ey insan, seni bu doğru yoldan şeytanın geri döndürmesine izin verme! ‘Hakikat’ birdir... Ve başka da ‘bir’ hakikat yoktur... Şeytanın hakikati sanaldır! O da inanmaz aslında kendisinin bir hakikati olduğuna... Öylesine iyi bilir ki ‘hakikat’in tek ‘bir’ olduğunu... Ama insanı kendi nefsiyle bir oyuna getirip, kolayca kandırabiliyor işte! Ve insanı kendi özbenliğine yabancılaştırıyor... Kendi ‘hakikat’ine! Ey insan kendine gel! Kendi anlam ‘bir’liğinin içine gir yeniden... Vahyin yurdu olan kalbin bak seni bekliyor! ‘Kelimeler’in evi! Kelimelerin ‘Kâbe’si kalbin! Ey! Ey kalbim! Ey!

‘Kâbe’dir ‘kalb’... Her kalp Kâbe’dir aslında... Ama şeytanını geri çevirebilen kalp ‘Kâbe’dir! Ey ‘insan’ kalbi! Ey ‘insan’ın kalbi! Ey o

‘bir’ kalbin ‘insan’ı! İşte ‘bir’ dünya hayatı! Ve ‘bir’ insan işte! Ey! Ey! Ey!

Şimdi ‘vahyin kalbi’ne yeniden girme zamanıdır... Ve orada ‘bir’‘bir’imizi bulma zamanıdır! Ve hep ‘bir’likte ‘bir’ yol tutma zamanıdır! Ve o yol üzerine çöreklenmiş şeytana bizim yolumuzdan çekil deme zamanıdır! Ey!

Şimdi biz, hepimiz o ‘bir’ yol üzerindeyiz işte! Ve şeytana, bizim yolumuz üzerine çöreklenmiş şeytana, diyoruz ki biz, tüm secde kardeşlerim ve nur kardeşlerimle birlikte, biz, hepimiz diyoruz ki ey şeytan, ey büyük münafık, ey lanete uğramış ve o bir anlamı eksik bırakılmış kelime, sen hiçbir ‘insan’ için bir tehlike değilsin aslında! Sen sanal bir örtüsün! Tek ‘bir’ anlamlı kelimesiyle Cenab-ı Allah’ın, toz olup gidersin! Ey!

Kalbin yeniden ‘bir’liği için vahyin içine girmelisiniz... Ve şeytanın karşısına hep ‘bir’likte çıkmalısınız... O ‘bir’ ‘kalb’ ve ‘iyiliğin kılıcı’! Ey!

Ve ‘Mehdi’nin sözleri!

Bizler ‘bir’‘bir’imize benzeriz... Tüm kelimeler aynıdır asıllarında... Cennet’teki aslı insanın ‘bir’dir! Evet, o aynanın karşısında hepimiz birbirimize benzeriz! ‘Sır’ aradan çekilince hepimizin gördüğü ‘bir’dir! Ey!

Ey kalbimizin yüzü! O yüzü tertemiz tutmaya çalışan ‘ayna’! Vahyin aynası ‘kalb’de! Ve ‘insan’ın asıl yüzünü ona gösteren ‘ayna’! Ey insan! ‘Temiz’ yüzlü ol! Yüzünü sakın bu dünya ile kirletme! Sakın,

her ‘şey’den sakın! Unutma, ‘insan’ın tek ‘bir’ yüzü var! Onu kaybetme! O yüzü ‘şeytan’a teslim etme! Şeytan senin yüzünün peşindedir! Kalbinin yüzüne şeytanı alma! Kalbini şeytana kapat! Yüzünü ört! Nefsinin yüzü ile seni kandırmasına izin verme... Ey şeytan, yüzsüz şeytan! Senin hiçbir zaman ‘bir’ yüzün olmayacak!

Ve insan ne zaman ‘kalb’iyle ‘yüz’leşip, vahyin yüzüyle kendi yüzünü ‘bir’leyebilirse, o ‘yüz’ onu Cennet’e taşıyacaktır! Ey!

Kalbin ‘bir’liği, zamanın ‘bir’liği için samimi ‘bir’ dua!

Yegâne samimiyet ‘dua’dır... Varlığın mahiyeti içinde kalbin Cenab-ı Allah’a seslenişidir... ‘Kelimeler’in birliğidir... Ve ‘bir’ olan tüm kâinatın Allah’a secdesidir... İnsan, Allah’a bu secdesi sonucunda ‘bir’ yeryüzü halifesi olmaya hak kazanır... Ve yaratılışın sırrına vakıf olur...

‘İnsan’ bu ‘bir’liğin burhan-ı natıkasıdır... Rabbini bilen her ‘insan’ tek ‘bir’dir... ‘Hayy’dır ve Cennet halkındandır...

Varlığın mahremiyeti içindeki ‘söz’ birdir... Son ‘bir’ söz olarak tek ‘bir’ Kur’an vardır ve başka da hiçbir ‘söz’ yoktur... Ne söylersek söyleyelim, eğer Kur’an dışına çıkıp ‘bir’ söz söylemeye çalışıyorsak o ‘söz’ geçersizdir... Yok hükmündedir... Varlık alanı aslında ‘bir’ hiçlik alanıdır... ‘İnsan’ bir hiç olmadan, nasıl ‘bir’ varlık kazanabilir! İnsanın ‘bir’ varlık kazanabilmesi için önce, her şeyden önce bu dünyada bir ‘hiç’ olmayı seçmesi gerekir... ‘Hiç’ olabilmek için bu dünyadaki her ‘şey’den kurtulmak bir zarurettir! Eşyanın dışına çıkıp, onun ‘hakikat’ini görmek, ‘bir’ varlık olabilmenin ilk şartıdır! Ey!

Zamanın içi ve dışı vardır! Kelimelerin içi ve dışı vardır! İnsanın içi ve dışı vardır! İç ve dış düşüncesi üzerine tefekkür etmeden tek ‘bir’ anlam kurulamaz! Zahir ve bâtın, aslında ‘bir’ zaman algısıdır! Zamanın genişlemesi ile iç ve dış ‘bir’lenir! Tek ‘bir’ zaman olur... Ve o zaman ‘dehr’dir... ‘Bir’ yeryüzü halifesi olmayı hak etmiş ‘insan’dır! Ey!

İşte yegâne samimiyet, o ‘insan’ın Cenab-ı Allah’a iman edip, yaptığı ibadetlerdeki yakınlığıdır... O namazda ihlâslı ‘bir’ ibadet yoksa ‘bir’ anlam da yoktur... Zahir ve bâtın birbirinden ayrı düşmüşler, ‘bir’ anlam yakınlığı kuramamışlardır... Aslında iç içe olan o ikili anlamlar tek ‘bir’ anlamdır... Zamanın genişlemesi ile tüm anlamlar ‘bir’ olur... ‘Tevhid’ ‘insan’ın bu ‘bir’ hâlin içine girmesiyle yaşanabilir ancak... Yegâne samimiyetin sırrı işte bu ‘bir’ hâlin içinde saklıdır... Ve insandaki hayati sır, bu birliği bozmak için çalışıp çabalayan şeytana kapalıdır... Her ‘insan’ kalbinde hayati ‘bir’ sır taşır! Vahyin kalbe inmesiyle kalbin genişlemesi, zamanın genişlemesiyle ‘bir’dir, ‘ayn’ıdır! Kalbinde ‘bir’ olabilen insan, Allah’ın en sevgili kuludur... Ey!

Ey en sevgili! Ey!

Mutmain ‘bir’ ‘kalb’!

Zamanın genişlemesi için ‘bir’ insan şarttır! ‘Bir’ insan olmadan zaman da olamayacağı için bir genişleme mevcut olmayabilir! İnsansız bir zaman olmaz! İnsanın mevcudiyeti ile ‘bir’ zaman başlar! Ve o zaman işte bu içinde olduğumuz zamandır... Ve başka da ‘bir’ zaman yoktur!

Zaman ‘bir’ hiçlik sorunudur! ‘Bir’ bilinme, kendini bilme ve sonra da silinme, yok olma! Ama hep o aynı anın içinde kalma... Ve sürekli ‘bir’ genişleme! Zamanın genişlemesi budur!

Ey! Kâinatın genişlemesi ile ‘bir’ olabilen ‘insan’! Ancak tek bir olunca zamanın ruhunu hissedebilirsin kendinde! Ve sana verilen ‘emanet’i işte bu zamanın içindeyken anlarsın! ‘Bir’ zaman! ‘İnsan’ın yeniden o ‘bir’ zamanın içine girebilmesi için Hz. Peygamber’in kalbine indirilmiştir Kur’an! Vahyin dili ‘insan’ı ‘bir’liğe çağırır... ‘Tevhid’! Tevhid! Tevhid!

‘Bir’liği kuramayan insanın işi zordur! Her türlü parçalanma şeytanın işidir! Zamanın hızıyla bile oynamaya çalışır şeytan! ‘Bir’ Cennet anını yıkar, yakar! ‘Ateş’ içinde bırakır insanı! Kuşatır onu her

yanından... Ve zikri bozar! İnsanın küçük âlemininin zikrini bozar... Milyarlarca hücresinin o ‘bir’ zikrini bozar... Zamanı daraltır! İnsanın nefsi artık sadece önünü görür olur! Kâinatın bilinmezi onu içine çağırmaz! Çağırsa bile o nefs artık onu duyamaz... Benliğine karmaşa hâkim olur... Ateş içinde kalan bu insan, sonunda, en sonunda Cehennem’e odun olur!

Ey ‘bir’liğin sesi! Ancak kalbin içindeyken ‘oku’nabilen Kur’an! Kalbin ‘bir’ zamanı... İman etmiş ‘bir’ kalbin genişleyen zamanı! Ey! Öyle ‘bir’ genişleme ki bu, içine iman etmeyen kalpleri bile almış işte! Ey Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla genişleyen ‘kalb’! Şefkat, merhamet ve sonsuz bir kabul tüm olup biten her şeye! Ve mutmain ‘bir’ ‘kalb’... Bu ‘insan’ın kalbi Cennet’tedir artık...

Şeytanın ‘bir’ kalbi yoktur!

‘Kelimeler’ birbirlerini severlerse o söz ilahî ‘bir’ sözdür... Ve o kelimeler arasında ‘tevhid’ sağlanmıştır... ‘Bir’dir artık tüm anlamlar! Cenab-ı Allah karşısında her mümin kul ‘bir’dir! Ve bir Cennet sözüdür! Ey!

Dünya hayatındayken bile bu Cennet sözünün içinde yol alan her mümin kul ‘bir’ secde kardeşidir... Ve bir ‘nur’ sözüdür... İşte bu ‘sözler’ bizi ‘bir’ araya getirir... Şeytanın karşısında ‘saff’laştırır... Ve nefsin ateşini söndürür... Ey!

Ey tüm ‘kelimeler’i ‘bir’‘bir’inden ayırmak isteyen şeytan! Senin ateşinden korkmayız biz... Çünkü biliriz ki senin ateşin ‘Cennet’ kelimelerini yakamaz! İşte senin ateşini, aslında bu ‘Cennet’ kelimeleri söndürecektir! Ey bir imkânsızın peşinden koşan şeytan! ‘İnsan’ı sen de ‘halife’ bil artık! ‘Bir’ yeryüzü halifesi... Ve bir ‘Cennet’ sözünün taşıyıcısı! Ey!

Cenab-ı Allah’ın huzurunda ‘imkânsız’ olan hiçbir ‘şey’ yoktur! Yeter ki ‘söz’ dinle... O ‘bir’ Cennet sözünün dışına çıkma! İtaat et ‘insan’a!

Ve onu Cenab-ı Allah'ın yeryüzü halifesi bil... Rabbinin hiçbir sözünden dışarı çıkma...

Âmâ!

Keşke her iş ve oluşun bir 'âmâ'sı olmasa! 'Âmâ'sı olmayan 'bir' teslimiyet! Peki, bu mümkün müdür? İblis için tam 'bir' teslimiyet, Allah'a! İblisin yapamadığını 'insan' yapabilmiştir işte! 'Âmâ'sız bir teslimiyet Cenab-ı Allah'a... Ve böylece 'şeytan' dışarıda bırakılmıştır! 'Bir' Cennet sözünün içine sızamamıştır... Ve böylece yeryüzü halifesi 'insan'a tüm 'kelimeler'le birlikte yeniden Cennet'e dönebilme hakkı verilmiştir... Cenab-ı Allah'a teslim olan 'insan'a bu dünyadayken bile 'Cennet' yaklaştırılmıştır...

Şeytanın 'bir' hissi yoktur... Tüm yeryüzünde dijital sinir sistemi kurmanın peşindedir... 'İnsan'ların tüm konuşmalarını, görüntülerini, hissiyatlarını kayıt altına almak ister... Ve onlarla kendine 'eşsiz' bir donanım kurmaya çabalar! Kalbi olmayan bir donanım ne işe yarar ki! 'İnsan' ancak kalbiyle Allah'a teslim olabilir... Ey!

Ey kalbin vahyi! Tüm 'kelimeler'in birliği! Ve 'bir' insan kalbi... Şükret! Şükret ki Cenab-ı Allah sana bu kalbi emanet etmiş... Ve 'insan' işte bu kalbi sayesinde Cenab-ı Allah'a teslim olmuş! Ey!

Şeytan ne yaparsa yapsın bu dünyada, dijital 'bir' hassasiyet kazanarak, Rabbine teslim olmayı başaramaz!

Çünkü 'bir' kalbi yoktur onun!

Dünya hâkimiyetine son verilen şeytan!

İnsanın ‘bir’ varlık kazanabilmesi için güzel ‘bir’ söze ihtiyaç vardır... Esmaü’l Hüsna şarttır... Kalbin ‘bir’liği içinde yapılan zikir... Ve huzurda ‘bir’ yüzleşme... Ey!

‘Kelimeler’ birbirleriyle yüz yüze gelirler, Cenab-ı Allah’ın huzurunda... Ve konuşmaya başlarlar o anadillerinde... ‘Bir’ olma hâli budur! Birlikte ‘bir’ hareket! Ahenk içinde ‘bir’ kâinat!

Bu ahengi bozmak isteyen ‘şeytan’ en çok güzel ‘bir’ sözden korkar işte! Kötülüğü ‘bir’ güzellikle savmanız onu iyice güçsüz bırakır... Şeytanın bu güçsüzlüğü karşısında ‘insan’, onun hâkimiyet alanından kurtulup, yeniden Cennet’e dönebilir... Ve Cennet’te güzel ‘bir’ söz olur... Bu dünyada şeytanı güçlendiren ‘şey’, kötü sözdür! Kötü sözden sakınan insanlara, bu dünyadayken bile Cennet yaklaştırılır...

‘Cennet’ en güzel sözdür... İşte o güzel sözün içinde yer alabilen insanlar, Cenab-ı Allah’ın huzurunda birbirleriyle buluşurlar... Ve tek ‘bir’ söz olurlar... ‘Bir’ ayna söz! Cennet’te belki de o sır ‘insan’dır! İnsan aradan çekilince her şey eski hâline döner... Günah kalmaz! Her şey yeniden ‘bir’ olur! Ey!

İnsanın ‘bir’ varlık kazanması ile madde ve mana ortaya çıkmıştır... Ve ‘bir’‘bir’lerinden hiç ayrılmamaları için muhakkak güzel ‘bir’ söze ihtiyaç vardır! Güzel ‘bir’ söz her zaman madde ve manayı ‘bir’ler... Ve onları ‘bir’lemesiyle ortaya yeniden bir ‘aşk’ çıkar... Ey Aşk! Ey en sevdiğim! İşte ‘hakikat’ budur! O tek ‘bir’ olan! Her güzel ‘bir’ sözle bizi yeniden o sonsuz lütfunun içine alan... Ve bizden hoşnut olan...

Ey bu dünyadaki ‘bir’ Cennet sözü taşıyıcıları! Ey nur kardeşlerim! Ey ‘kalem’! Ey tüm sözleri ‘bir’lemeye çalışan kalem! Ey iyiliğin kılıcı! Ey Mehdi Aleyhisselamı bekleyen kalem! Ey! Ey! Ey!

Zamanın sonu ve şeytanın tüm gizli oyunlarının ortaya çıkma vakti artık! Ve nur kardeşlerinin biat etmesi ‘kalem’e! Ve güzel ‘kelimeler’le şeytanın hüsrana uğratılması! Ey!

Ey iyiliğin kılıcı ile dünya hâkimiyetine son verilecek şeytan! Tüm sözlerimiz şimdi Rahman ve Rahim olan Allah adıyladır...

Ey!

Şeytan ‘kelimeler’e düşmandır!

Bugün yazıya gelemeyecek kadar derinde kelimeler... Küskün hepsi... ‘İnsan’a kızgınlar... Çünkü bu zaman artık ‘bir’ insan zamanı değil diyorlar... İnsanların tüm zamanını şeytan satın almış gibi görünüyor! Karaktersiz aciz şeytan, hâkimiyet kurmuş bu insanların üzerinde...

Kelimeler sessizce bekliyorlar yine o ‘bir’ kalemi! Onları yazıya getirecek kalemi... ‘Kalem’ yazdıkça temizlenecek kelimeler... Şeytanın hızından kurtulacak hepsi... Ve bir Cennet sözü olacaklar yeniden... Ey!

Söz ile yazı arasındaki fark işte bu ‘kalem’dir! Kalemin kelimeleridir onlar! Çünkü ‘insan’ ‘bir’ ‘kalem’dir! Ve yazarak şeytanın karşısına dikilir! Kıyam eder! Şeytanı secde etmeye zorlar! ‘Kelimeler’i ne kadar temizse ona ilahî ‘bir’ yardım gelir... Kalbi ferahlar... Benliği sükûna erer... Zamanın hızından kurtulur... Nefsi dinginleşir... ‘Kelimeler’ yerçekiminden kurtulurlar! Ve söz de ‘bir’lenir, yazı da! Bir Cennet sözü olur hepsi! Ey!

Madde ve mana birleşince, tek bir olunca, şeytan kaçacak yer arar o zamandan!

Yazıyı görünür kılan kalemdir... Ama o ‘bir’ kalem! Yoksa başka kalemler ne yazarsa yazsınlar o kelimeler zorla yazıya gelirler ve iç anlamlarını hiç kimseye göstermezler... İşte ‘hakikat’ o iç içe ikili anlamları ‘oku’yup ‘bir’leyenlere görünebilir ancak! Kalbin ‘bir’ hâli içinde olmadan ‘söz’ de olmaz ‘yazı’ da... Kalbin kaleminden maksat bu ‘oku’madır... Okur yazan ‘bir’ ‘kalb’... Vahyin kalbe gelmesinin sebebi de madde ile mananın bu birliğidir... Ey!

‘Kelimeler’ olmadan insan düşünemez... Yaratıcısını bilemez... Kelimeler olmadan insanın ‘bir’ varlığı olamaz... Belki bu yüzden Hz. Âdem’e ‘kelimeler’ öğretilmiştir... ‘Bir’ varlık kazanabilmesi için ey!

İnsanın ‘bir’ varlığı yoksa şeytan muhakkak oradadır! Şeytan, insanın ‘bir’ varlık kazanmasını istemez! İşte bu yüzden ‘kelimeler’e düşmandır! Evet, insan ‘kelimeler’le ‘bir’ varlık kazanır... Ve ‘kalem’ yazdıkça ‘kelimeler’i şeytanın tasallutundan kurtarır... ‘Bir’ iyiliğin kılıcına dönüştürür... Ey!

Ve Mehdi Aleyhisselamı bekler o ‘kalem’ artık! O’nun kalemi olabilmek için dua eder... Ve istemeden de olsa bugüne kadar söze getirdiği her ‘şey’ için Cenab-ı Allah’ın sonsuz affına sığınıp, bir daha tekrar etmesin diye tövbe eder...

Aslında hiçbir ‘şey’ yazmayan bir kalemdir o! Kelimelerin arasına sızmış tüm ‘şey’leri çekip çıkarandır ‘yazı’dan ve ‘söz’den... Ey!

‘Madde’ ve ‘mana’ ancak böyle birlenir işte! Araya hiçbir ‘şey’ almadan! Ey! Ey! Ey!

Evet, ‘bir’ ‘hayati sır’ kalemidir bu!

En içinde, kalbinde hiçbir ‘şey’ barındırmamaya çalışır!

İnşaAllah Cenab-ı Allah’a teslim olmuş bu kalbin ‘hakikat’i de böyledir... Ey!

Aslında her insanın alnı gökyüzüne değermiş!

İnsan yeryüzüne bakar, gökyüzüne bakar, sonra da odasındaki aynaya dönüp kendi yüzüne bakar... Ne görür? ‘Bir’ ‘hiç’! İnsan bir hiçtir! Onun yüzünden bir güneş, yıldızlar, ağaçlar, kuşlar görülmez! Ne görünür? ‘Bir’ ‘hiç’!

İnsanın yüzü boş bir kâğıt gibidir... Yaşadıklarıyla o yüzü görünür yapar insan... Ve ölürken bir insanın yüzü artık ona ait bir yeryüzüdür! Oysa o doğduğunda yüzü bulutsuz bir gökyüzü kadar tenhadır! Her söz, her kelime ‘bir’ iz bırakır onun yüzünde... Ama zamanla o ‘bir’ izlerin yerini ‘şey’ler alır... Çocuğun yüzü o ‘şey’lerin karanlığıyla gölgelenir... Ve yüzün ‘bir’ ‘hiç’liği kalmaz artık! O yüz kendi içinde parçalanır ve gözlerinden şeytanın ateşi görünür...

İnsan yüzü kutsal ‘bir’ alandır... Ve insan kendi yüzünü her ‘şey’den korumak zorundadır! Aslında her insanın yüzünde tek bir iz olmalıdır... Secde izi... İnsanlar ‘bir’‘bir’lerini bu secde izlerinden tanırlar... İşte derler, Allah’ın ‘bir’ sevgili kulu daha... Ne mutlu ona, şeytanı almamış yüzüne!

Hepimiz bu hayata alnımızda ‘bir’ secde izi taşımak için geliyoruz belki de... ‘Bir’ işaret! ‘Bir’ kelime! ‘Bir’ tevhid!

Melekler, insanların yüzlerine bakarak ‘oku’rlar onların kalplerini... Bu yüzden her insanın ‘bir’ kelimesi vardır... Ve o ‘kelime’ ‘bir’ işarettir... Madde ve mananın buluştuğu ‘bir’ alın yazısıdır... İşte o alın insanın gökyüzüsüdür! Ve insan o gökyüzünden yeryüzüne indirilmiştir! İnsan Cennet’te tam alın yazısını ‘oku’maya başlamışken, şeytan onu altınla kandırmıştır! Altından bir orman! Ve bir haz koşusu yeraltında!

İnsan zamanla bu dünyada da altına tapar olmuştur! Şeytan çok zengin bir sarraftır! Herkesin altınına bir değer biçer... Ve dünyayı bu altın sarrafları yönetir! Zulümler hep bu yeraltı için işlenir... En çok altına kim sahipse ‘ölümsüz’ olacağını sanır! Altın bu yüzden ‘ölümsüzlük’ sembolüdür... Ve ‘altın’ sonunda kana dönüşür! Kan altın olur!

Şeytan bu kan altınla beslenir! Cennet’ten kovulduğundan beri şeytan, işte insanların bu kan altınları ile beslenir!

Tek ‘bir’ kelime bile aslında insanı şeytandan korur... İnsan bir an önce kelime-i tevhid getirip, Cenab-ı Allah’a teslim olmalıdır...

Gönül gözlerimizin açılması için belki de son günler!

Ey!

‘Hayat’ımızın nuru... Bu dünya hayatındaki yolcu... O ‘bir’ yolcu işte! Cennet’e giderken bir ağacın altında biraz soluklanmış ve sonra da yeniden yola koyulmuş ‘bir’ yolcu... Ey! Ey en sevdiğim ey!

İşte şimdi öyle ‘bir’ baktım ki kendime, ‘hakikat’i daha o anın içindeyken kavradım ‘bir’den‘bir’e! Ey tüm kalplerin onda ‘bir’lendiği an! Efendim, Sevgili Efendim... Nurlanan o anın içinde ‘bir’ nur olan Efendim...

O aynı zamanın içinde miyiz hâlâ? Yoksa şeytanın hızıyla birbirimizden ayrı mı düştük? Şimdi! O ‘bir’ andan mı, yoksa binlerce andan mı oluşuyor ‘şimdi’! Efendim, zamanı ‘bir’, sözü ‘bir’ Efendim... Yoksa o ahir zamanın mı içine girdik hepimiz? ‘Ey! ‘Şeytanın **mekrine** ve hilesine, dünyanın cazibesine kapılmayan ‘nur’ kardeşleri! Asıl bu dönemde Allah adına yapılacak çok hayırlı işler

olabilir... Gösterilecek gayretlerle artık bu fitnenin önünün alınamayacağını düşünüp, bir kenara çekilerek kendinizi sadece zikre ve ibadete vermeyin... Eğer bu ahir zamanın içine girmişsek, zamanın ruhunu iyi ‘oku’yan insanlarla hemen saff tutun... Çünkü ‘zamanın gidişatını bilmeyenler arif-billah olamazlar’... Ey!

O zaman ‘şimdi’ işte! Yan yana gelip saff tutmalıyız hepimiz... ‘Bir’ olmalıyız yeniden... Şeytana karşı ‘bir’ olup kıyam etmeliyiz ki ‘hakikat’ ortaya çıkabilsin! Ey! Ey sözün ‘bir’liği! Ey varlığın ‘bir’liği! Ey nurlar nuru! Kalbin tek ‘bir’ hâli!

Hem kâinatın içinde tek ‘bir’ cüz olmak, hem de o bütün kâinatla ‘bir’ olmak! Nefsin perdeleri aradan kalkınca ‘insan’ kendini sonsuzlukta bulur! Sonsuz ‘bir’ zamanın içinde! Dünya hayatı bu sonsuz an için ‘bir’ hazırlıktır işte... Kimileri bu dünyadan ‘kör’ olarak ayrılır, kimileri de bu sonsuz anın içine açılır... O sonsuzlukla tek ‘bir’ nur olur... Ve her harfin, her kelimenin hakikatini görür... Ey!

Şimdi! Bu an ‘şimdi’ işte! Gönül gözlerinin açılacağı o tek ‘bir’ an... Ya fark edeceğiz aslında kim olduğumuzu ya da bu dünyadan ‘kör’ olarak ayrılacağız... Ve bu kör şeytanın yüzü olmayan ateşine odun olacağız!

Ey bu dünyada kendi ‘hakikat’inin peşinde olan yolcu! Ey nur kardeşi! Bu ‘bir’lik zamanını kaçırma... Şeytana karşı saff tut bizimle... Zamanın ruhunu ‘oku’yan her kimse onunla saff tut... Ve güçlendir bu ‘bir’liği... Çünkü fazla zaman kalmadı artık... Her an Cenab-ı Allah’ın huzuruna alınabiliriz hepimiz... Ve O’nun yüzüne nasıl bakabiliriz o ‘bir’ zamanın içinde gönül gözlerimiz açılmamışsa!

Ey Sevdiğim! En Sevdiğim! Bu dünyadaki nur kardeşlerime son sözüm işte budur!

Zamanın ruhu ‘bir’dir!

‘Her bir insanın hakikati birer ismin nuruna dayanır ve hakikatine istinad eder.’

Tek ‘bir’ sözle işte böyle ifade edilebilir insanın hakikati... Allah’a yakın olan ‘insan’ın o ismin nuruyla oluşacak ‘bir’liği! ‘Bir’ ruh birliği! ‘Bir’ ruh aynîliği! Ey!

‘İnsan’ ‘bir’ halifedir... ‘Bir’ yeryüzü halifesi... Allah’ın halifesidir yeryüzünde... Ve Cennet’e dönünce o ‘insan’, o ismin nur hakikatiyle tek ‘bir’ hakikat olur! Ey!

Ey içi dışı, bâtını zahiri ‘bir’ olan! İlahî ilmin mahiyetindeki ‘asıl cevher’! Hepimizde ‘bir’ olan! Ve aslında hiçbir zaman söze getirilemeyen... Ancak kalbin diliyle konuşup anlaşabildiğimiz... Ve sonra o tek ‘bir’ anın içinde ‘bir’‘bir’imizi anladığımız! Ey!

Tüm perdeler açılır şimdi! ‘Kelimeler’ birer birer aradan çekilirler... O ‘hayati sır’ aradan kalkar ve ‘hakikat’ görünür... Ey!

Ağaçlar ‘bir’ kelimedir! Yıldızlar, kuşlar, çocuklar hepsi ‘bir’ kelimedir aslında... Ve onlar aradan çekilince ‘insan’ kendiyle baş başa kalır! Kalbinin aynasında kendini görür! Ey!

‘Kelimeler’in dili o tek varlığın dilidir... Kâinatta var olan ‘kelimeler’dir... Yaratıcı kendi kendine konuşur! Ey!

Ses olunca işte o ‘kelimeler’ birer birer görünmeye başlarlar! Susarsak biz, tüm kelimeler, işte o an ‘hakikat’ görünür! Sessizliği bozan şeytandır! Gürültü çıkararak hakikati örten şeytandır! Sessizlik içindeyken ‘insan’ kalbinin sesini duyar... Kalbinin o ‘bir’ sesini... Onu her an Cennet’e çağıran o ‘bir’ sesi... Kendi sesini... Ey!

Kendiyle konuşan O Yaratıcı adına başlamalıyız işte her iş ve oluşa... O’na iman ettikten sonra hemen hiç beklemeden yaymalıyız hayrı ve barışı yeryüzünün her yanına... Ancak o zaman ‘bir’ yeryüzü halifesi olmayı hak edebiliriz belki... Ve ancak o zaman Allah’a ‘bir’ kul olabiliriz... İyi bir kul... Tek ‘bir’ kul! Ey!

Hayat ‘bir’dir! Kâinatta tüm olanlar aynı anın içinde olur hep... O tek ‘bir’ an! O tek ‘bir’ anın içinde iman ettik işte biz Allah’a... Ve o anın içinden yayıldık tüm zamanlara! Ey!

Zamanın ruhu adına ey!

Şeytan ‘insan’dan kaçar!

Söze getiremediklerimiz var elbette bizim de! Sözün ‘bir’ olmadığı anlar var! O ‘bir’ olmayan anların içine her ‘şey’ karışabilir! İşte ‘insan’ asıl o anların içindeyken susmalıyız... Söze getirilmesi bir ikilik yaratacak o anlarda susmalı ve düşünmeliyiz!

O ‘bir’ olanın dışında hiç konuşmamalı insan! ‘Kelimeler’in birliği için sabretmeli tüm hayatı boyunca bile olsa! İşte ancak o kelimelerin birliği sağlanınca kalbinde, o zaman konuşmaya başlamalı... Ey!

Ey hiç susmayacak ‘kalem’! Kalbin içinde bu kelimelerin ‘bir’liği sağlanınca hiç susmayacak ‘kalem’! Ey kalbin kelimelerinin kalemi! O ‘bir’ kalem! İçinde Allah sevgisinden başka hiçbir şey barındırmayan kalem... Ey aşkın kalemi! Ey!

Ağacın diğer bir ağaca seslenişi rüzgârla ve kuşlarla olur... Ey rüzgârın ve kuşların kalemi! Bir ağaçtan diğer bir ağaca temas eden kalem... Ey tüm kâğıtların üzerine yazan kalem! Ey tüm kelimeleri ‘bir’leyen kalem! Ve bu kalemi kalbinde taşıyan ‘insan’! Kalpleri birbirleriyle buluşturan ‘insan’! Ey!

Şimdi tüm ağaçları kesmek isteyen bu şeytansılar karşısında bizler ne yapabiliriz? Nasıl bir araya gelebiliriz? Ve tüm kalpleri ‘bir’leyebiliriz?

İnsanlar okumuyor çünkü! Kâğıtların üzerine yazılanları okumak istemiyorlar... Ateşten ayıramıyorlar bakışlarını... Kalbindeki kelimeleri ‘bir’leyemeyen bir insan da okumak istese bile bu yazıları maalesef bir türlü ‘oku’yamıyor...

Bir ‘oku’ma yapılamadan ise ‘insan’ bilinemiyor! İnsan kendini bilemiyor... Nefsinin elinden kalbini kurtaramıyor... Kalp gözleri hep kapalı kalıyor...

Ey insan! ‘Bir’ okuma ve yazma bilmeyen insan... Zaman hızla akıp gidiyor... Ve hiç kimse birbirinin kalbini okuyamıyor... İyice yalnızlaşıyor... Şeytan sonra onları birer birer kendine katıyor... Ateşine odun yapıyor! Ey!

Birbirimizi sevmeliyiz... Kalbimizi birbirimize açmalıyız... Ama hepsinden önce kalbimizin aynasını ‘temiz’ tutmalıyız... Temiz tutmalıyız ki şeytan araya giremesin... Bu aynadaki sır ‘şeytan’ın örtüsü olmasın!

Şeytanın da bir ‘sır’rı var çünkü! Bunu kendisi bile bilmez aslında! O sır ‘insan’a söylenmiştir! Kalbini ‘bir’leyenler, kalplerini hep birlikte birleyenler bu sırra vakıf olabilirler... Ve şeytanın sırrını öğrenebilirler... Şeytanın sırrına kavuşanlar ise şeytanını secde ettirirler işte!

Şeytan zayıf yaratılmıştır... İman eden ‘bir’ kalbin karşısında şeytan hiçbir ‘şey’ yapamaz... ‘İnsan’dan kaçar ve kendi meçhul yalnızlığına çekilir... Affedilmeyi bekler artık... Cenab-ı Allah’ın onu affetmesi için inşallah tövbe eder... Ey!

Ey bu çocuklar kimin!

Hepimiz birden ‘iyiliğin kılıçları’nın kınından çekip çıkarınca o an işte ‘bir’ söz olur! Tek ‘bir’ söz... Allahu Ekber...

Şeytan karışımızda duramaz artık... Onun ‘hakikat’i örten teknolojik ağı çekip alınır tüm insanların üzerinden... Ve ‘hakikat’ ortaya çıkar... Ey!

Çekin kılıçlarınızı kınından ve konuşmaya başlayın haydi!

Kalbi ‘bir’, aklı ‘bir’ secde kardeşlerim... Ey ‘iyiliğin kılıcı’nı kuşanmış nur kardeşlerim! Hak ile bâtılın ayırdına varmış hikmetli kardeşlerim... Şeytanın örtüsünü çekip alınca insanların üzerinden, tek ‘bir’ hakikat görünür işte... İnsan düşünür şimdi bu kadar zamandır şeytan ne ile aldattı bunca insanı? Hangi ikilik! Sözün de, aklın da, kalbin de Rabbi ‘bir’... O istemeden hiçbir ‘şey’ olamaz ki! Ol der olur ve O’nun istemediği hiçbir şey de olamaz... Her ‘şey’ bir imtihan sonucunda ortaya çıkar... İmtihanı kazanırsak o ‘şey’ görünemez bile bize! Kendisi lanetlenmiştir onun... Karanlıkların içinde yanar durur öylece... ‘Bir’ vücut bulamaz artık! Çünkü o kovulmuş şeytandır... Cennet’ten kovulmuştur... Kalbin içinden

aşağılara düşürülmüştür... Kalbin en uzağına! Ateşler içinde yanmaya mahkûm edilmiştir... ‘Bir’ nura dönüşmesine izin verilmez artık... Kalbe giremez ama kalbe yeniden dönmeye niyetlenen insanlara ‘ateş’‘ten’ merdiven olabilir... İnsanlar onun üzerine basarak kalbe yükselebilirler... Yeter ki Allah’a teslim olsunlar... Ve şeytanın ‘haz’ ateşine kanmasınlar... Ey!

Nur içinde doğar insan... Her çocuk ‘bir’ melektir... Şeytanın ateşi onlara hiçbir şey yapamaz... Çünkü rahimdeyken korunur her çocuk... Allah’ın koruması altındaki bu çocuklara orada kim ne yapabilir ki?

Sonra ne olur da şeytan her çocuğun odasına kadar girip o masum, korunmuş çocukların ellerinden tutar! Ey!

Şeytanın zehirli diliyle konuşuyor işte şimdi bu aynı çocuklar! Kelimelerin yerlerini değiştirip, o Cennet kelimelerinin içinden ‘harf’ eksiltiyorlar!

O tek ‘bir’ anlamı bozma faaliyetleri şeytanın... Hem de o çocukların anne ve babalarının desteğini alarak... Belki bilerek, belki de hiç bilmeden ama sonuç olarak şeytana hizmet ediyorlar işte!

Şimdi bir karar vermeliyiz! Teknoloji yanlış kullanıldığında kime hizmet eder? Ve teknoloji şu an kimin ellerindedir? Daha doğrusu teknoloji nasıl bir ateştir? O nasıl bir ateştir ki her çocuğun en yakın arkadaşı olur ve onunla yatağa bile girebilir! Bu soruların cevapları o kadar zor değil elbette! Çocukların bu sorulara verecekleri bir cevapları maalesef yok artık! Ama sizlerin hepimizi ikna edecek bir cevabınız muhakkak olmalı! Çünkü o dumansız ateşlerin içinde yananlar sizin kendi çocuklarınız! ‘Bir’ zamanlar rahminizde koruyup, büyüttüğünüz öz evlatlarınız!

O zaman şimdi çıkarmayıp ne zaman çıkaracağız ki kınından bu kılıçları! ‘İyiliğin kılıçları’nı! O tek ‘bir’ sözü...

Çocuklarımız şeytanın o görünmeyen ateşinin içinde cayır cayır yanıyorlar işte!

‘İyiliğin kılıçları’nı artık kınından çıkarma zamanı!

Bir başladın mı tefekküre sonu gelmiyor! İnsan o zaman hayatını hep tefekkür ederek geçiriyor... Ve o tefekkürün içine bir daha hiç kimse giremiyor... Sadece Allah’a ayrılan ‘bir’ hayat... Ve O’nun uğruna yapılan tüm iş ve oluşlar... Hayrın ve barışın yeryüzünün her yanına yayılması için hiç bitmek bilmeyen ‘bir’ çalışma... Ey!

Tefekkürün içinden ‘hiç’ çıkmadan her an her yerde ‘bir’ iyilik yapma uğraşısı... Ve dünyada ne olup bitiyorsa anında bilgilenip tüm kötülüklerin önüne geçilebilmesi için dua, dua, dua...

‘Bir’ iyiliğin kılıcı!

Eninde sonunda ‘kelimeler’le gerçekleşecek o manevi savaşa hazırlanma... Tek ‘bir’ Cihad hâlinin içine girmek... Ve terk etmek tüm maddi hayatı... Manevi ‘bir’ savaşçı hâline gelmek... Ey iyiliğin kılıcı! Ey!

Sözümüz ‘bir’dir bizim... Tek ‘bir’ Cennet sözü... İşte bizler bu sözü Cennet’te olduğu gibi yeniden ‘bir’leyebilirsek şeytan bize ne yapabilir ki... ‘Bir’ yeryüzü halifesi ‘insan’a!

Ey! Ey tüm ‘söz’lerin ‘bir’leyicisi! Ey kalbimin rehberi! Şeytanın bizleri şaşırtmasına engel ol! Kaydırmasın bizim ayağımızı... Aramıza ikilik sokamasın... Ne olur bozmasına izin verme bu ‘bir’liği... O en karanlık gecenin içinden bile çıkarız sabaha... Tüm yeryüzü ‘hakikat’in ışığı ile parlar... ‘Hidayet’e erer tüm ‘kalb’ler... Ve biz tüm sözleri ‘bir’leyebiliriz o zaman... Ey! Ey kalbim ey! Hazır mısın şimdi ‘cihad’a?

Dünyadaki tüm kötülüklerin sahibi bunu biliyor işte! Attığı her ateş topuyla kalbimizi hedefliyor... Ama bizim kalbimiz tek bir ateşli kelime ile incinse de tek ‘bir’ nur kelimesi ile yeniden ‘bir’lenir... Şeytan ne yaparsa yapsın bizim kalbimizi parçalayamaz... Yeter ki Cenab-ı Allah’ın inayeti üzerimizden eksik olmasın...

Kalbi ‘bir’, sözü ‘bir’ olan, tüm ‘iyiliğin kılıçları’ için son ‘bir’ söz daha şimdi!

İçinde bulunduğumuz zaman işte böyle ‘bir’ zamandır...

Çekin kılıçlarınızı kınından ve konuşmaya başlayın haydi!

Cenab-ı Allah’a teslim olmuş bu selim ‘kalb’ler hiçbir ‘şey’den korkmasınlar artık...

Allah her daim yar ve yardımcımızdır...

Şükürler olsun.

‘Bir’‘bir’imize verdiğimiz Cennet sözü!

Cennet’e doğru baktım şöyle... Uzun uzun baktım... Ve tefekküre daldım... O an anladım işte... Biz sadece düşüncelerden ibarettik... ‘Kelimeler’ ve Cennet sessizliği... Varlık âlemi yoktu daha!

‘Kelimeler’in frekansları ile yakınlaşıp uzaklaşıyorduk birbirimizden... Ve kelimelere yüklenen ‘mana’lar ‘madde’yi bağımlı yapıyordu kendine...

Maddenin sonsuz titreşimi... Varlık yokluk arası ‘bir’ yer! Ve ilk görünme isteği!

Sessizce ‘bir’ geri çekme kendini! Varlık hâlinden ‘bir’ geri çekilme! İşte o anın içinde kalan düşünce... O düşünce ‘insan’dır! İnsanın ‘bir’ varlık hâli kazanması! Ve sonra da sonsuz ‘bir’ unutuluş! ‘Arzu’ içinde kalan ‘insan’! ‘Bir’ insan!

‘Hayat’ böyle başladı... İnsan için bu böyle... Ve sonra o insanın her an kendi içinde yaşadığı, bu dünyadan ‘bir’ geri çekilme isteği... Hiç bitmek bilmeyen ‘bir’ o ilk âna dönme isteği... Ey!

Susmak ve ölmek işte! İnsan susunca ‘ölür’ bu dünyada... Kendi iradesiyle ölür... Ve çeker kendini bu varlık âleminden! Ey!

‘Bir’ Cennet hâli için bu dünyada ölmek şarttır... O varlık hâlinin içinden ‘insan’ kendi iradesiyle çekilmelidir... Ve ölmelidir... ‘Ölüm’ ‘bir’ yeniden doğmaktır... Ve Allah’a yaklaşmaktır... ‘Bir’ olmaktır... Ey!

İnsan aslında ‘bir’ Cennet hâlidir... Ve hep orada kalmalıdır... Oradan çıkarılması kendi isteği ile olmamıştır... Buna zorlanmıştır insan! Şeytanın ‘arzu’ ateşi ile yanmıştır! Ve o ‘ateş’ yüzünden Cennet’te kendisine çizilen sınırları ihlal etmiştir... Ve o Cennet hâlini kaybetmiştir... ‘Bir’ Cennet sözü ile bu insan yeniden kendini hatırlayabilir mi? Varlık hâlinden geri çekilmeyi ve sessizliği! ‘Madde’ gürültülüdür! ‘Bir’ ses sonucunda oluşur... Ve eğer yeniden susmazsak ‘madde’ iyice esir alacaktır ruhumuzu! Ey!

Susmak ve ölmek! Boş kâğıtların sessizliği bile yorar şimdi bizi... ‘Bir’ kalem hareketine bile gerek yok o boş sayfanın üzerinde artık... Sessiz ‘bir’ bekleyiş ve kalbin kanat sesleri... Ey!

‘Bir’‘bir’ine doğru kanat çırpan iki ‘kalb’... Varlığın tek bir sesi! Ve o sonsuzluk hâlinde artık hiçbir ‘madde’nin kalmaması!

Şimdi biz, ikimiz, hepimiz ‘bir’iz... Varlık ve yokluk buluştu o tek bir anın içinde... Ve başka hiçbir şey kalmadı bizim dışımızda...

Girdik işte yeniden o Cennet hâlinin içine... ‘Bir’ olduk... Tek ‘bir’ Cennet sözü ile! Ey!

Ey insanlar! Birbirinize sıkıca sarılın yoksa Allah'ın ipini elinizden kaçırırsınız!

Allah'ın yardımı geldiği an 'insan' Cehennem'de bile olsa kurtulur... O kısacık anın içinde, bir göz kırpması kadar 'bir' zamanda kurtulur ve Cennet'ine kavuşur... Dünya hayatının her anı işte bu ümitli bekleyiş içinde geçer... 'Bir' yardım gelecek ve bu parçalanmışlık içinden 'insan' kurtulacak... Yolumuzu şaşırdığımız her an parçalanırız... Allah'tan uzaklaşırız... Ve şeytanın ateşine yaklaşırız...

'İnsan' kendi içindeki 'bir'liği kaybedince kâinatla olan birliğini de kaybeder... Ve parçalara ayrılır... Duyguları, düşünceleri ve bedeni... İnsan acelecidir... O 'bir' anın içinde tüm olayları, geçmişi, bugünü, geleceği ve her birinin de birbiriyle olan ilişkisini düşünemez... Düşünemez mi gerçekten? Yoksa şeytan mı engeller, insanın bu aceleciliği yüzünden 'hakikat'le 'bir' ilişki kurmasını! Ne olursa olsun tüm yönleriyle zaman ve mekân farkı gözetmeksizin, her olayı o 'bir' anın içinde birbiriyle ilişkilendirerek, 'hassas' bir ölçüyle yeniden 'bir'leyebilirsek 'hakikat' ancak o zaman bize görünür... Ey!

Aceleci olan kullar hiçbir zaman ‘bir’‘bir’leriyle secde kardeşi olamazlar... Daha kendilerini bile ‘bir’leyemedikleri için tüm safflaşmayı bozarlar... Gün gelir tamamıyla nefislerinin esiri olurlar... Nefsin en tehlikeli olanı, kendini böyle Allah yolunda hisseden insanları birbirleriyle ötekileştirenidir... O insanın yer aldığı saffı parçalayanıdır... Manevi iklimi bozanıdır... Çünkü dıştan gelecek her türlü davranışa hazırlıklıdır bu ‘hassas’ yapılar... Ama içten gelen böylesi gizli bir nefsin bu yakıcı atağı hiç olmadığı kadar zarar verir o saf yapıya... Ey!

O zaman ne mi yapmalıdır bu azgın nefsin eline düşen insan? Nefsini azdıracak her türlü davranıştan kaçınmalıdır... Kendi suretini hemen her yerden geri çekmelidir... Ve uzun bir süre susma orucu tutmalıdır... Geceleri ayakları şişinceye kadar nafile namazlarına başlamalı, seccadesini gözyaşları ile ıslatmalıdır... Nefsini azdıran şeytanını yeniden secde ettirmeye çalışmalıdır Rabbine...

Evet, insan acelecidir, ahde vefasızdır ve edepsizdir... Oysa bu dünya hayatı ona verilen son bir şanstır... İmtihan zordur... İnsan kendini dünyanın her türlü azgınlığından kurtarmış, Allah’ın yoluna adamış gibi görürken işte böyle kısacık bir şeytan anıyla neye uğradığını şaşırabilir... Ve daha bu dünyadayken aklını başına alıp yeniden toparlanıp ‘bir’lenemezse dağılan parçalarını ancak Cehennem’den toplayabilir! Ey!

Vicdanı olan her kul aslında o günah anının içindeyken bile kalbini Cenab-ı Hakk’a açıp, O’nun yardımıyla yeniden Allah’ın ipine sarılabilirse, hakikati örten bu azgın nefsinin elinden kendini kurtarabilir... Bunun olabilmesi için o insanın her an Allah’ı hatırlaması şarttır... Tüm kalbinle Allah’a tam ‘bir’ teslimiyet... ‘Bir’ secde kardeşi olabilmek için bu hâl bir zarurettir... ‘Miraç’ sonra başlar... Teslim olmamış bir kalp ‘Miraç’a yükselemez... ‘Miraç’a yükselenlerin saffında yer alamaz... Onlarla ‘bir’ olamaz... Nefsin yer

çekiminden kurtulup, safflaşamaz... ‘Madde’ onu hep aşağılara çeker... ‘Mana’dan uzaklaşmıştır çünkü... Kelimeleri iç anlamlarıyla değil, dış anlamlarıyla kullanmıştır... ‘Kelimeler’e bile zulüm uygulamıştır... ‘Hakikat’i görenle görmeyen hiç ‘bir’ olabilir mi? Oysa ‘hakikat’ ancak kelimelerin iç anlamlarıyla görülebilir... İnsanların da aynı kelimeler gibi dış görünüşleri birbirlerine benzer... Ancak kalbini bildiğimiz, kalbinden ‘emin’ olduğumuz insanlarla o ‘bir’ aşkı yaşayabiliriz... ‘Aşk’ mana olmadan bilinemez... ‘Aşk’ın kalemi ile yazılmış yazılara bile kapalı olan insanlar ‘bir’‘bir’lerine uzaktırlar... Ortak ‘bir’ saf tutamazlar... Ne zamana kadar? İşte o aceleci insanların yeniden Allah’ın ipine sarılıp birbirlerine teslim olacakları o ‘bir’ zaman gelinceye kadar... Ey!

Şeytana dur diyecek o tek ‘bir’ insan!

Cennet’e en yakın olduğum an aslında ölüme en uzak olduğum andır... O ‘bir’ andır! Ve içinde ölüm yoktur! Ey ölümsüz ‘insan’! ‘Bir’ Cennet insanı! ‘Aşk’ın ‘bir’ kulu! Ey sevdiğim! En sevdiğim! Senin aşkının içinde ancak ‘ölümsüz’ oluruz biz... ‘Bir’ insan oluruz... Ve kalbinde tüm Esmaü’l Hüsna’nın cem ettiği tek ‘bir’ insan...

Ey aşkın ‘bir’lediği o tek bir insan! Yeryüzü halifesi ve Cenab-ı Allah’ın en sevgili kulu... ‘Bir’ kalem efendisi! Ve kâinattaki her ayet-i kerimenin o tek ‘bir’ ‘oku’yucusu! Ey! Ey kalbimdeki ‘insan’! Allah’ın en yalnız kulu! Efendim, Sevgili Efendim! Nurlar nuru... Her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var şu an sana...

Ey!

Soluğumuz kesilmek üzere... Zulüm kuşatmış her anımızı... Senin kalbinin hassaslığının yerini gaddar bir kabalık almış... Kelimeler kan içinde... İnsanlar birbirlerinin gözlerinin içine bakmadan konuşmaya

gayret ediyorlar nedense! Baksalar bile o ‘bir’ kalbi göremiyorlar... Ateş içinde tüm sözler... Şeytan, birbirlerine karşı onları iyice kızıştırıyor... ‘Bir’liği bozmak için elinden ne gelirse yapmaya çalışıyor... Günlük hayatlarının içinde bile insanlar her an birbirlerine en ağır zulümleri uyguluyorlar...

Ey zulmün sahibi! Nerede manevi bir iletişimsizlik varsa sen muhakkak oradasın... Nefsi körüklüyorsun... Bilen insan için susmak bir erdemdir oysa... Sessizce bir bekleyiş... Karşındakini ‘bir’ anlama çabası... Ve sonra ya bir affetme ya da af dileme...

Ey her an her durumda o âna kadar ki tüm bilgileri birleme yetisine daha kavuşmadan sadece o anın içinde hapsolup karşındakine söz söyleme yarışına giren gafil insan! Kısır öfkesiyle kalp gözü kapanmış, duyuları körleşmiş insan... Kendisine emanet edilen Cennet kelimelerine zulüm uygulayan nankör insan... Bu şeytan anlarında susmayı bilemezsen, bir gün gelir tamamıyla şeytana ait olursun ve bir daha da artık ‘insan’ olamazsın!

Ey ‘insan’! Bu dünyada şeytanın hiçbir anının içine düşmemeye çalış... Yoksa bu dünyadan çıkamayabilirsin... Ve bir defa daha söylüyorum işte Cehennem’e odun olursun...

Ey Sevgili Efendim! Kalbin birliği için her an içimizden, kalbimizden bize seslenen nurlar nuru... Şu an sana o kadar ihtiyacımız var ki! Çünkü ‘kelimeler’ şeytanın ateşi altında kalmışlar... ‘İyiliğin kılıcı’ tehlikede! Ve şeytanın ‘insan’a duyduğu öfke dünyanın her yanına yayılıyor... Ona dur diyebilecek tek ‘bir’ insan bile olsa yeter aslında! İşte şeytan şimdi o tek ‘bir’ insanın peşinde!

Ey!

Kıyamete ‘bir’ var!

Yüzünü Rabbinden başka bir yere çevirirsen çarpılırsın... Bu dünya hayatında Rabbini görür gibi yaşamalısın... Yoksa ‘bir’ yüzün kalmaz senin... ‘Bir’ sesin, ‘bir’ sözün, ‘bir’ kelimen... Ve nihayetinde ‘bir’ konuşman... Sevdiğinle ‘bir’ konuşman kalmaz... ‘Hakikat’ dile gelmez o zaman... Ve sen de ‘bir’ gerçeklik kazanamazsın... Uykuların içinden çıkamazsın... Bu dünyada uyanamazsın...

Ey ‘bir’ yüzüme dokunan! Ey kelimeleri ile beni saran, kuşatan! Ey bana kendi ruhundan üfleyen! Ve sonra beni bu dünyaya yollayan! Söyle kimim ben! Hz. Musa’ya seslendiğin gibi bana da seslen... Ve ‘bir’ kelime söyle bana... Tek ‘bir’ kelime... Kalbimde saklı olan o kelimeyi bir defa daha söyle... Ve beni ‘bir’ ‘Mehdi’ kardeşi yap... Hidayete erdir... Sonra da diğer kardeşlerimle buluştur... Ey!

Dünyayı saran bu radyasyon denizini ikiye yarıp ‘Deccal’in bu dumansız ateşinin içinden çekip çıkar bizi... Ve o ateşten deniz kapansın sonra tüm münafıkların üzerine... Ey!

Kâğıtların hayatı için ‘kalem’e sarılmalı yeniden... Ormanın, ormandaki ağaçların, o ağaçların dallarının arasında yaşayan tüm

canlıların hayatı için sarıl yeniden ‘kalem’e... Ey!

Birbirimizi bulduğumuz zaman biz ‘Mehdi’ kardeşleri, işte o zaman kâğıtların hayatı yaşanmaya başlayacak... Şunu kastediyoruz ‘kâğıtların hayatı’ derken biz... Bizim, ‘kelimeler’in mutlu yaşayacağı, ‘bir’ dünya hayatı... Kendi ruh iklimimizde yaşayacağız hep ‘bir’likte... İşte! Ey!

Biz, ‘Mehdi’ kardeşleri birbirimizin ‘bir’ diliyle konuşacağız... Ve tek ‘bir’ anlam olacak... Ve tek ‘bir’ ruh... Hayatın kâğıtları üzerine yazacak ‘kalem’ o zaman! Ve ‘oku’ma bilen her kardeşim birbirinin hayatını ‘oku’yabilecek bu kâğıtların üzerinden... Ey!

Kâğıtların hayatı diyecek ‘bir’ kalem... Hayatın kâğıtları ile açıklanamaz mı? Birbirine bakan kâğıtların o ‘bir’ hayatı... Ey!

Birbiri ile yer değiştirebilen hayatlar ve kâğıtlar... Ve tüm bu hayatların tek ‘bir’ okuyucusu var! Ve tek ‘bir’ kalem! Ey!

Sadece ‘bir’ zaman düşüncesi olsun diye bunca hareketlenme! Devamlı ‘bir’ iş ve oluş! Kelimelerin ‘bir’ hayatı işte! Kâğıtların hayatı ile hayatın kâğıtları üzerinde! Ey!

‘Bir’ sözümüz var işte şimdi! Bizi, tüm ‘Mehdi’ kardeşlerini birbirlerine bağlayan... O en eski söz belki... Ya da her an en yeni söz olması gereken o ‘bir’ söz işte! Ey!

O tek ‘bir’ sözün imtihanı için işte bu dünya hayatı! O sözü verdiğimiz ilk anın içinden şu son âna kadar hangimiz o sözümüze sadık kaldık,

hangimiz o sözümüzü unuttuk! Unuttuksa birbirimizden ayrı düştük, unutmadıksa birbirimizden hiç ayrılmadık ve ‘bir’ ‘Mehdi’ kardeşi olduk...

Ey! Rabbimize Bezm-i Elest’te verdiğimiz o ilk söz için şimdi biz, tüm ‘Mehdi’ kardeşleri görünmemizin artık ‘bir’ zamanı geldiğini anladık!

Ve hep birlikte ayağa kalktık... Ey!

Kıyam et şimdi sen de! Rabbin için kıyam et! Ve yaklaş!

Ey!

‘Bir’ söz ile hidayete erecek ‘kalb’ler!

Kendi el yazımı okuyamadım... Hayatın sesini duyamadım... Ağaçlara, çocuk yüzlerine, o ıssız bahçelerdeki kuytu çeşmelere baktım, kendimden hiçbir iz bulamadım... Oysa düşüncem her an onunlaydı... Hakikat nerede ise ben oradaydım...

Ey hakikat! İnsan hiç kendi el yazısını okumayı unutur mu? Ya da bir ‘insan’ düşüncesinin ancak kendi el yazısı ile var olabileceğini...

Ey bu dünyada var olma ihtiyacı! Ve Cennet’te yeniden yok olma ihtiyacı! Varlık ve yokluk... İç içe ‘bir’ hâl! Dünya ve Cennet!

Dünyada var olmayı kim istedi? Şeytan mı? İnsan mı? Yoksa!

İnsan yoksa var olabilecek ‘bir’ ihtiyaçtan mı doğdu?

Ey ihtiyaç! Her insan muhakkak birbirine muhtaçtır işte... İnsanın dünyada var olabilmesi için birbirine ihtiyaç duyması gerekiyordu...

‘Bir’ birlik çağrısı şimdi! Ey insanlar! Birbirine ihtiyacı olan insanlar... Birleşin artık... Hakikati birleyin yeniden... Ve söze getirin... Tek bir hakikat vardır... Ve ondan gayrı hiçbir şey yoktur...

Ey hakikat! Yeniden birlenen insan için hiçbir ehemmiyeti yoktur bu dünya hayatının... Onlar birbirlerinin gözlerinden Cennet’i görürler... Ve şeytanın bu dünyadaki geçici hâkimiyetine son verirler...

Ey şeytan! İnsanın birliği karşısında senin hiçbir gücün kalmaz... İnsanlar kendi el yazılarına kavuşurlar yeniden... Ve birbirlerini el yazılarından tanırlar... Yüzleri gibi el yazıları da ‘bir’ işarettir... Mana içinde ‘bir’ okuma! O yüzlerin de, el yazılarının da sahibi ‘bir’dir...

Ey kalem! ‘Kalem’in de sahibi elbette ‘bir’dir... O kalemin yazdığı kâğıtların, ağaçların, ormanların da sahibi ‘bir’dir... O kalemin yazdığı kâğıtlardaki ‘kelimeler’in de sahibi ‘bir’dir... Ve tüm açık kapalı anlamların sahibi de ‘bir’dir...

Ey kâinatın sesiyle okunan Kur’an! Kâinattaki tüm seslerin de sahibi ‘bir’dir... Ey bu dünyada kendi sahibini bilmeden ihtiyaç içinde kıvranan insan! Bil ya da bilme senin de sahibin ‘bir’dir... İçtiğin suyun, yediğin yemeğin, teneffüs ettiğin havanın ve onlar vesilesiyle hayatta kalan vücudunun da sahibi ‘bir’dir... Ezelde ve ebette ‘bir’ olan Allah’tır... O tek ‘bir’dir...

Secde et hemen Rabbine... Secde et ve yaklaş... Ey sükûna ermiş benlik, bil artık sahibini ve gir O’nun Cennet’ine...

(Kâinatın ‘bir’liği için yazar kalem... Ve ‘kelimeler’ onun cemaatidir... Hani herkes hakikatli bir cemaat arıyor ya bugün, işte onun cemaati bu ‘kelimeler’dir... Bu kelimeleri kimler ‘oku’yabilecekse o insanlar bir araya gelip secde kardeşleri olacaklardır... Ve ne zaman o tek bir ‘söz’ secde kardeşlerinin hepsinin birden sözü olursa o sözler artık ‘nur’ sözleridir... Ve inşallah tüm ‘kalb’leri hidayete erdireceklerdir...

Ey Mehdi Aleyhisselam! İşte bu sözler senin ‘söz’lerin olacaktır!

Son ‘bir’ söz de yetim hakkı için olmalı!

Yeniden başlayabilmek için hayata ‘bir’ kalem olabildik mi yine? Ve artık Rabbine kavuşmuş annemden sonra sanki bir defa daha ‘hayat’ bulduk... ‘Kalem’ ile yol aldık ve bugünlere kadar geldik... ‘Şimdi’ bu kitabı ‘oku’yan her hakikatli okuyucudan bir istirhamımız var! Ne olur bizi affedin... ‘Bir’ anneyi kaybetmenin acısını bu kitaptaki ‘sonsuz ‘bir’ aşkın’ içine karıştırdığımız için... Ama ‘bir’ anne ‘rahim’, sonuç olarak hepimizin de annesi sayılmaz mı? Ve ‘bir’ annenin bu dünyadaki ölümü, ‘bir’ anlamda tüm annelerin de ölümü değil midir? Ve biz her anne ölümü ile bir defa daha o ‘rahmin’ dışına çıkarıldığımızı hissetmez miyiz? Ve Cennet’teki annemizi özlemez miyiz? Zamanı geldiğinde, Cennet’in de ‘bir’ rahim gibi bizi yeniden sarıp sarmalamasına ‘arzu’ duymaz mıyız?

Evet, ‘sonsuz ‘bir’ aşkın’ içinde acıyla, ama şükürle iç içe yazıldı bu kitap... ‘Rahmin’ dışına çıkarıldığı zaman, dünya yaşı ne olursa olsun her çocuk biraz da ‘mana’ yönü itibariyle, ağlayarak uyanmaz mı?

Ve bu uyanma ‘şimdi’ bize, belki de yeni ‘bir’ dünyayı müjdeliyordur!

Dua buyurun lütfen...

Ve ‘kalb’lerinizde sizi bekleyen Mehdi Aleyhisselamı artık daha fazla bekletmeyin!

Ey!

Ve asıl söz ‘isra’!

‘Masum’ olan elbette kazanacaktır! ‘Hidayet’ ve ‘adalet’ yeryüzünün her yerine yayılacaktır... ‘İnsan’ tek ‘bir’ varlıktır çünkü... Ve o varlık şimdi yüzünü Mescid-i Haram’a dönecek ve İstanbul’da kıyam etmeye başlayacaktır... Sonra da Mescid-i Aksa’da, ‘Muallâk Kayası’nın üzerinde namaz kılıp, göklere yeniden yükselecektir...

Allah (c.c.) nurunu inşallah ‘biz’imle tamamlayacaktır...

Ya Allah Ya Bismillah.